

MISTÄ ON HYVÄ ISYYS TEHTY?

Isyyden ja yhteiskuntaluokan rakentuminen isyysblogeissa

Ida-Maria Välimäki
Pro gradu -tutkielma
Sosiologia
Sosiaalitieteiden laitos
Turun yliopisto
Marraskuu 2022

TURUN YLIOPISTO

Sosiaalitieteiden laitos/Yhteiskuntatieteellinen tiedekunta

VÄLIMÄKI, IDA-MARIA: Mistä on hyvä isyys tehty? Isyyden ja yhteiskuntaluokan rakentuminen isyysblogeissa

Pro gradu -tutkielma, 85 s.

Sosiologia

Marraskuu 2022

Tämä tutkielma sijoittuu perhesosiologian kentälle. Sen teoreettisina lähtökohtina ovat hegemoninen isyyskäsitys, Bourdieun pääoman lajit, Foucault'n käsite biovallasta sekä Butlerin käsite sukupuolen performatiivisuudesta. Tutkielma käsittelee hegemonisen isyyskäsitteen sekä yhteiskuntaluokan rakentumista isyysblogeissa. Myös yhteiskuntaluokkaa tarkastellaan suhteessa tähän käsitteeseen. Työn tarkoituksena on selvittää millaisia piirteitä nykyaikainen hegemoninen isyyskäsitys näyttää isyysblogien perusteella sisältävän.

Tutkielma koostuu neljästä erillisestä isyysblogista kerätystä aineistosta, joka pitää sisällään blogeissa julkaistuja kirjoituksia ja niiden sisältämiä valokuvia. Aineistoa tarkastellaan Jouko Huttusen hegemonisen isyyskäsitteen ja Pierre Bourdieun pääoman lajien käsitteiden kautta. Kerättyä aineistoa on analysoitu sisällönanalyysin mukaisesti. Tämän lisäksi sitä on analysoitu temaattisesti.

Tutkielmassa havaittiin hyvän isyyden rakentuvan aineiston perusteella neljän selkeän teeman varaan, joita olivat aktiivinen tekeminen, palkkatyön ja perheen yhteensovittaminen, isyyden itsereflektio sekä isyyteen liittyvät vaikeudet ja niistä selviäminen. Tämän lisäksi työssä analysoidut yhteiskuntaluokan ilmentymät, joita tarkasteltiin Pierre Bourdieun pääomajonon mukaisesti näyttävät tukevan edellä mainittuja piirteitä hyvästä isyydestä.

Tutkielma on selkeästi linjassa aiemman isyystutkimuksen kanssa, ja näyttää sen muuttuneen ajassa. Nykyaikainen isyys on yhtäaikaan sekä yksityinen että julkinen projekti, joka edellyttää mieheltä itsetuntemusta, halua olla läsnä lapsilleen sekä pyrkimystä tasa-arvoon. Isyys näyttää rakentuvan jokaisen miehen ja perheen kohdalla omanlaisekseen kokonaisuudeksi. Tästä syystä sen henkilökohtaisen luonteen takia ei ole kannattavaa puhua isyydestä monoliittina, vaan heterogeenisenä isyyksien joukkona.

Asiasanat: Perhesosiologia, isyys, hyvä isyys, yhteiskuntaluokka, isyysblogi, Pierre Bourdieu, Michel Foucault, sisällönanalyysi

SISÄLLYSLUETTELO

1	JOHDANTO.....	1
2	ISYYDEN TUTKIMUS.....	5
2.1	ISYYDEN HISTORIA JA MUUTOS	5
2.2	ISYYDEN TUTKIMUS SUOMESSA	8
2.3	KANSAINVÄLINEN ISYYSTUTKIMUS	11
2.4	HEGEMONINEN ISYYSKÄSITYS JA YHTEISKUNTALUOKKA	15
2.5	ISYYSTUTKIMUKSEN KRITIIKKI	18
3	TUTKIMUSASETELMA	21
4	ISYYS BLOGEISSA.....	25
4.1	HYVÄ ISYYS	25
4.1.1	Aktiivinen toiminta.....	26
4.1.2	Palkkatyö ja perhe	32
4.1.3	Isyyden itsereflektio	39
4.1.4	Isyyden vaikeudet ja niistä selviäminen	44
4.2	YHTEISKUNTALUOKKA JA ISYYS	49
4.2.1	Isyys ja taloudelliset resurssit.....	50
4.2.2	Isyyden kulttuurinen pääoma	59
4.2.3	Sosiaalisten verkostojen merkitys isyydessä.....	68
5	YHTEENVETO HYVÄSTÄ ISYYDESTÄ JA YHTEISKUNTALUOKASTA....	77
6	POHDINTA.....	83
	KIRJALLISUUS	86

1 JOHDANTO

Suomalaisessa yhteiskunnassa äidinhoiva oli pitkään normi, joka korosti naisen merkitystä lapsen hyvinvoinnille. Tämän normi asetti osaltaan isät lasten hoidon ja kasvatuksen, sekä sitä kautta myös perheen ulkopuoliseen asemaan, eikä tämän asetelman haamu ole vielääkään jättänyt meitä täysin rauhaan. Isyyden roolin ja merkityksen muutos on vaatinut yhteiskunnan muuttumista, josta esimerkkejä ovat naisten astuminen työelämään, sekä hyvinvointivaltion kehitys. Nämä muutokset ovat mahdollistaneet sen, että nainen itsekseen tai yhteiskunta pystyy elättämään lapsen, jolloin nykyisestä perspektiivistä katsottuna vanhanaikainen lähinnä perheen elättämiseen keskittyvä isyys ei enää riitä. Perheen elättäminen ei ole enää tarpeeksi tehdäkseen miehestä hyvän isän. (Aalto 2012, 207). Muun muassa näiden rakenteellisten muutosten ja sitä seuranneen tasa-arvokeskustelun myötä Suomessa alkoi 1960-luvulla niin kutsuttu “isyysden aika” (emt, 37). Keskeisenä osana tätä muutosta oli isän roolin tärkeyden korostuminen psykologisessa merkityksessä. Isän merkitystä lapselle ymmärrettiin paremmin, mutta samalla muuttuivat myös miesten asenteet ja odotukset isyyttä kohtaan. (Segal 2006, 29). Kaiken kaikkiaan käynnissä oli isyyden merkityksen kokonaisvaltainen muutos, jonka seurauksena kehittyi käsitys niin kutsutusta uudesta isästä.

Tälle uudelle isälle vanhemmuus on roolin sijaan keskeinen osa identiteettiä, johon kuuluvat myös oman tyylisen maskuliinisuuden löytäminen ja miehenä oleminen. Tätä kautta ne liittyvät isyyden ja mieheyden kiinteästi toisiinsa, jolloin ne väistämättä määrittävät toisiaan. (Huttunen 1994, 48.) Isyyden rakentuminen kiinteäksi osaksi identiteettiä näkyy selkeästi, kun tarkastellaan tämän niin kutsutun uuden isyyden määritelmää. Yhden esimerkin siitä antaa Jouko Huttunen. Tämän mukaan uuteen isyyteen kuuluvat keskeisinä tekijöinä vanhempien yhtä suuri sitoutuminen tehtäväänsä, yhtäläinen pätevyys lapsen hoitoon kuuluvissa tehtävissä, koti-isyyden mahdollisuuden tunnustaminen sekä isän aito kiinnostus lapsiaan ja heidän hyvinvointiaan kohtaan. (Emt, 58.) Huttusen mukaan uusi isyys on kuitenkin ennen kaikkea strategia, jolla pyritään tasa-arvoisempaan vanhemmuuteen (2004, 59). Se myös edellyttää uutta näkemystä äitiyteen, sillä muuttuakseen isyys tarvitsee muutosta myös äitiydessä. Tällä

voidaan tarkoittaa esimerkiksi sitä, että naisten tulisi jakaa vanhemmuutta entistä avoimemmin. Tämä vaatii kuitenkin paitsi yleisten asenteiden myös yksilöiden minäkuvan muutosta, mikä saattaa olla hankalaa ja täten viivyyttää vanhemmuuden todellista tasa-arvoistumista. (Emt, 59–60.) Tällaisessa kontekstissa sukupuoliroolia on myös mahdollista käyttää eräänlaisena vallan välineenä, mikä johtaa kysymyksiin hienovaraisenkaan vallankäytön tarpeen juurisyyistä. Esimerkiksi Segal (2006, 40) esittää, että naisten kattava vallan puute on syynä sille, että heille on tärkeää olla merkityksellisiä ja tärkeitä edes jollain elämänalueella. Esiin nostetaan myös katsontakanta siitä, että äidit toimivat eräänlaisina portinvartijoina vanhemmuuteen, mutta tällaisen lähestymistavan on helppo nähdä asettavan naiset tietyllä tapaa vastuuseen myös isyydestä, mikä puolestaan poistaa miesten oman toiminnan mahdollisuuksia (Aalto 2012, 159–164). Mikäli vanhemmuutta lähestytään näin yksinkertaistetusta näkökulmasta, sen voidaan katsoa olevan suorastaan väheksyvää ja epäkunnioittavaa sekä miehiä että naisia kohtaan. Isien ja äitien roolit ovat riippuvaisia toisistaan, sillä miesten muuttuminen ja vapautuminen tasapainottaa naisten vapautumista, mutta kuten yllä on todettu, vanhemmuuden avoin jakaminen on keskeinen osa sen tasa-arvoistumista (Aalto 2012, 20 & Huttunen 1994, 59). Germaine Dulac esittää isyyden merkityksen ymmärtämisen esteinä olevan muutaman näennäisesti harmittoman ajatusmallin (Huttusen 1994, 49 mukaan). Näitä ovat näkemys siitä, että isyydellä ja äitiydellä nähdään helposti olevan erilaiset ja toisiaan täydentävät muodot, jossa isyyden tärkeyden tunnustamisesta huolimatta päävastuu lapsen hyvinvoinnista on äidillä. Tämän lisäksi on helppoa ajatella isyyden ja äitiyden tasa-arvoa enemmänkin symbolisena, jossa isän sopivaksi katsottu sitoutuminen todetaan riittäväksi aidon tasa-arvon sijaan ja tätä myöten ajatella, että isän on mahdollista jollain tapaa korvata mahdollisesti vähäisempi sitoutuminen ja lapsen hoitoon osallistuminen. (Emt, 49.) Erityisesti isyyden vertautuminen äitiyteen on piirre, joka havainnollistaa isyyden tutkimuksen tärkeyttä. Satu Perälä-Littunen (2004, 126–129) on havainnollistanut aikuisten taipumusta kertoa kysyttäessä ensin hyvästä äidistä, ja vasta sen jälkeen hyvästä isästä. Hyvän isän myös saatetaan kertoa olevan samanlainen, kuin äiti. Isä siis vertautuu äitiin, ja näin uusinnetaan naisen asemaa pääasiallisena huoltajana isän jäädessä sivummalle. Tässä esiin nousseista syistä tämän tutkimuksen kohteeksi on valittu isyys, ja se sijoittuu teoreettisesti isyyttä ja yhteiskuntaluokkaa käsittelevän tutkimuksen joukkoon.

Syitä isyyden tutkimukselle on yhtä monta, kuin on tutkijoitakin, mutta esimerkiksi Mykkänen ja Aalto (2010, 43) löytävät isyystutkimukselle neljä erilaista perustetta. Ensinnäkin isyyttä on haluttu tutkia siksi, että se nähdään tärkeänä lapsen, parisuhteen ja perheen hyvinvoinnille. Tällaisella tutkimuksella on kokonaisvaltainen lähestymistapa, jossa isyyden merkitys ja miehen hyvinvointi asettuvat perustaksi muille hyvinvoinnin muodoille. Vaikka vanhemman hyvinvointi on väistämättä pohja lapsen hyvinvoinnille ja tällä tapaa sukupuolineutraalia, saattaa tällainen kysymyksenasettelu nostaa uudelleen esille piirteen, jossa miehen tehtävä on ennen kaikkea huolehtia perheestään. Toisaalta hyvinvoinnin kasvattaminen on tutkimuksellisesti tärkeä tavoite, joten keskeiseksi asettuu kulloinkin käytössä oleva tarkempi kysymyksenasettelu. Toiseksi on haluttu tutkia isyyden vaikutusta miehen identiteetille ja hyvinvoinnille (emt). Tällainen tutkimus linkittyy vahvasti edellä mainittuun, mutta sen fokus on rajatumpi. Keskittyminen isyyspesifeihin kysymyksiin mahdollistaa tietyllä tapaa tarkemman ja syväluotaavamman tutkimuksen tekemisen. Kolmas motivaattori isyyden tutkimukselle on sen muutoksen ja moninaistumisen tutkiminen (Mykkänen & Aalto 2010, 43). Tällainen tutkimus on kriittistä etenkin silloin, kun puhutaan siitä, mikä isyydessä on mahdollista ja mikä mahdotonta, mitä on ollut ennen ja minkä voidaan kuvitella olevan tulevaisuudessa (Aalto 2012, 33). Neljäs peruste isyyden tutkimukselle taas haluaa sanoittaa siihen liittyviä kokemuksia (Mykkänen & Aalto 2010, 43). Koetun ja eletyn todellisuuden tutkimus on keskeisessä roolissa ilmiön kokonaisvaltaisessa ymmärtämisessä, eikä muutos ilman sitä ole mahdollista.

Isyys ei myöskään ole yksi homogeeninen termi tai olemisen muoto, vaan oikeammin hyvin heterogeeninen joukko erilaisia isyyksiä. Tapoja olla isä on yhtä monta, kuin on isiäkin. Tämän moninaisuuden huomioiminen ja tutkiminen on keskeistä myös tässä työssä. Kuten aiemmin mainittiin, jotkin tavat toteuttaa isyyttä ovat kuviteltavissa ja siten myös toteutettavissa, mutta toiset jäävät mahdollisen ulkopuolelle (Aalto 2012, 33). Tähän tutkimukseen liittyvänä kevyenä esimerkkinä mainittakoon, että esimerkiksi Google Drive-järjestelmä ei tunnista sanaa "isyysblogi", vaan antaa sille korjausehdotukseksi termin "äitiysblogi". Näennäisen harmittomalla tavalla tulee

havainnollistetuksi mainittu käytäntö siitä, miten jotkin tavat olla isä ovat mahdollisen ulkopuolella, tai ainakin huomattavasti kauempana siitä.

Isyystutkijat ovat myös aina aikansa tuotteita: tutkimuksen kysymyksenasettelu itsessään heijastaa kulloinkin vallitsevia miehisyy-, isyys- ja perhekäsityksiä (Aalto 2012, 48–49). Yhteiskunnallista instituutiota tai ilmiötä tutkittaessa on tieteellisestä objektiivisuudesta huolimatta mahdotonta asettua täysin näiden vaikutteiden ulkopuolelle, mikä näkyy myös tässä tutkimuksessa. Tutkimuksen kohteina ovat hegemoninen isyyskäsitys sekä yhteiskuntaluokka hyvään isyyteen liitettynä, joten 2020-luvulla vallitsevat isyyden normit ja odotukset ovat keskeisessä osassa tätä työtä. Tutkimuksen aineistona käytetään isyysblogeja, ja niitä tarkastellaan sisällönanalyysin keinoin.

Luku kaksi lähtee liikkeelle isyyden historian lyhyestä kartoittamisesta. Tämän jälkeen käsittelen isyyden tutkimusta sekä Suomessa että kansainvälisesti. Luvussa tarkastellaan myös tutkimuksen teoreettista taustaa, sekä isyyden tutkimuksen osakseen saamaa kritiikkiä. Luvussa kolme käyn läpi työn tutkimusasetelman. Luku neljä jakautuu kahteen osaan, ja keskittyy aineiston analyysiin. Luvussa 4.1 tarkastelen aineistoa siitä löydettyjen erilaisten teemojen kautta, ja luku 4.2 puolestaan keskittyy isyyden ja yhteiskuntaluokan suhteeseen. Luvussa viisi teen yhteenvedon työn tuloksista, ja kuudennessa luvussa keskityn tutkimuksen laadullisten seikkojen pohdintaan.

2 ISYYDEN TUTKIMUS

2.1 ISYYDEN HISTORIA JA MUUTOS

Suomalaisen isyyden historiaa ja etenkin miesten arkea siinä on tutkittu verrattain vähän. Miehiin liittyvä tieto tulee usein ilmi enemmänkin naisiin ja äitiyteen liittyvän tutkimustiedon sivuhuomautuksista, jolloin se jää pirstaleiseksi ja osittaiseksi. (Mykkänen & Aalto 2010, 15.) Käsitys isyyden historiasta on kuitenkin kriittinen osa sen nykyisyyden tutkimusta. Nykyhetken tutkimus nojaa aina käsitykseen siitä mitä on aiemmin ollut, ja tästä syystä tutkimuksessa nousee esiin riski siitä, että vajavainen kuva menneisyydestä saa aikaan puutteellisen käsityksen nykyisyydestä. Isyystutkimuksessa selkeä historian tulkinnan varassa oleva narratiivi on ymmärrys isyyden muutoksesta: sitä on tulkinnan mukaan mahdollista yli- tai aliarvioida. (Emt, 16.)

1500- ja 1600-luvuilla kotitalous oli yhteiskunnan perusyksikkö. Perheestä sen nykyisessä tarkoituksessa ei puhuttu, vaikka aviopari ja lapset nähtiinkin kotitalouden keskeisimpinä jäseninä. Kotitalouteen kuului kuitenkin niiden lisäksi myös muuta sukua ja palkollisia, joten moderni perhekäsitys ei tähän aikaan istu. (Mykkänen & Aalto 2010, 16; Eilola 2002, 100–101.) Etenkin 1500-luvulla kotitalous nähtiin pienoismonarkiana yhteiskunnan sisällä, jossa talon isännällä oli ylin määrätävävalta, jota muiden talouden jäsenten tuli kunnioittaa. Hierarkia nojasi vahvasti Raamattuun. (Mykkänen & Aalto 2010, 16; Katajala-Peltomaa & Toivo 2009, 73). Kaikki osoitukset miehen vallasta eivät kuitenkaan olleet hyväksytyjä, ja esimerkiksi liiallista väkivaltaa paheksuttiin (Katajala-Peltomaa & Toivo 2009, 78–80). Näkemys miehistä kotitalouden lähes tyranninomaisena hallitsijana jää kuitenkin yksipuoliseksi, sillä 1600-luvulla isälle oli sallittua myös esimerkiksi surra katkerastikin lapsensa kuolemaa (Aalto 2012, 231). Tämänkaltainen tunteiden osoittaminen ei siis ole rajattua modernimpaan isyyteen.

1700-luvulle tultaessa näkemys miehestä talouden johtajana ja elättäjänä kuitenkin jatkui (Häggman 1994, 137–138). Kasvatustavat nojasivat tänäkin aikana vahvasti uskonnollisuuteen, mikä painotti isän roolia lasten kasvattajana enemmän kuin äidin.

Tämä katsontakanta jatkui pitkälle 1800-luvulle. (Tähtinen 1992, 103). Isän rooliin kasvattajana kuuluivat esimerkiksi isompien lasten moraalinen ja uskonnollinen kasvatusta ja aikuisuuteen valmentaminen, sekä ylemmissä yhteiskuntaluokissa imettäjien valvominen. Isän rooli käsittikin lähinnä lasten henkisen kasvatuksen käytännön toimien jäädessä äitien vastuulle (Mykkänen & Aalto 2010, 17). Eräs varsin käytännöllinen ja modernia isyyttä heijasteleva 1700-luvulle yleinen käytäntö oli kuitenkin isän läsnäolo synnytyksessä (Aalto 2012, 231). Eletty todellisuus asettuu tässäkin tapauksessa modernimpaan valoon, eikä menneisyydestä nykyisyyteen jatkunut yhtenäinen isyyden progressiotarina pidä paikkaansa. Tässäkin ajassa isien asema kasvatushierarkiassa rakentui pitkälti sen varaan, että miehiä pidettiin rationaalisempina ja tunteensa paremmin hallitsevina kuin naisia, minkä lisäksi katsottiin, että miehet kykenivät paremmin ylläpitämään järjestystä (Lupton & Barclay 1997, 37). Eletyssä elämässä ideaalit ja käytännöt eivät kuitenkaan aina vastanneet toisiaan, eivätkä ihanteiden välittäjinä toimineet kirkonmiehetkään aina olleet yhtä mieltä niiden sisällöstä (Katajala-Peltomaa & Toivo 2009, 39). Tässä valossa näyttää siltä, että isyyden moninaisuus on ajasta riippumatta pysyvä piirre.

1800-luvulla perheen luonne kuitenkin muuttui kotitalouskeskeisestä laajemmasta yksiköstä nykyaikaan selkeämmin verrattavissa olevaan perhekeskeiseen malliin. Yhteiskunta teollistui, ja tämän muutoksen mukana isät alettiin nähdä ensisijaisesti tuotteliaana osana yhteiskuntaa, kun taas äideille jäi rooli vastaavana osana perhettä. Äitiydestä tuli naisten pääsääntöinen tehtävä talon emännöiden sijaan, ja samanaikaisesti isät siirtyivät vähintään ideologian tasolla perheen ulkoreunoille (Broughton & Rogers 2007, 7; Häggman 1994, 184–186). Euroopan tasolla perheellä oli myös välinearvoa kansallisvaltioiden rakentamisessa, mutta se kytkeytyi samalla myös romantiikkaan, kapitalismiin ja liberalismiin. Ydinperheajattelu yleistyi, ja sen mukana ajatus puolisoitten välisestä rakkaudesta avioliiton perustana. Tärkeäksi alkoivat nousta myös vanhempien ja lasten välisen tunnesuhteen painottaminen, miesten ja naisten elämänpiirien jako, sekä perheen tehtävän määrittäminen ensisijaisesti kasvatuksen kautta talouden sijaan. Ideaalit ja eletty elämä eivät jälleen aina kohdanneet. (Mykkänen & Aalto 2010, 18.) Suomen tasolla ydinperheajattelu oli 1800-luvun alkupuolella lähinnä eliitin asia, eikä uudenaikaisella perheajattelulla ollut yhtä vahvoja siteitä teollistumiseen, kuin joissakin muissa länsimaissa. Miehen tehtäväksi

rajattiin kuitenkin toiminta nimenomaan yhteiskunnassa perheen sijaan. 1800-luvun loppupuolelle tultaessa miehen rooli oli rajattu selkeästi palkantuojan tasolle. Kuitenkin esimerkiksi Britanniassa isyys oli keskeisessä roolissa miehen kansalaisuudesta ja äänioikeudesta puhuttaessa: hyvän isän ajateltiin olevan myös hyvä kansalainen, ja toimivan sen mukaisesti myös julkisessa elämänpiirissä. (Mykkänen & Aalto 2010, 19–20.) 1900-luvun taitteessa isälle oli myös tavallista hoivata pientä lasta esimerkiksi syöttämällä ja pesemällä (Aalto 2012, 231).

1900-luvulle siirryttäessä psykologia ja siihen kiinnittyvä tutkimus kasvattivat merkitystään vanhemmuutta koskevan tiedon lähteenä. Myös uskonnollisiin periaatteisiin nojautuva kasvatusmalli jäi lopulta toiseksi. Suomessa psykologian merkitys vanhemmuuden yhteydessä alkoi kasvaa 1930-luvulla, ja se vahvistui toisen maailmansodan jälkeen. (Lupton & Barclay 1997, 39; Tähtinen 1992.) Sekä sodan kokemukset että vanhemmuuden psykologisoituminen leimasivat käsityksiä isyydestä 1940- ja 1950-luvuilla. Esimerkiksi John Bowlbyn (1957) äidinriiston teoria vaikutti suuresti siihen, että perhekeskustelun fokus oli ennen kaikkea äideissä ja näiden siteessä lapsiinsa. Tässä keskustelussa isille annettiin rooli äidin hoivan puutteen ehkäisijänä. Miehen tehtävä oli pitää huolta vaimostaan, jotta tämä voi pitää huolta lapsista (Yesilova 2008, 57–58). Huonon isän määritelmä tänä aikana oli niin kutsuttu ”perhepinnari”, joka laistoi vastuustaan elättää perheensä ja pitää huolta vaimostaan (Mykkänen & Aalto 2010, 24).

Sodanjälkeiset isän läsnäolon ja osallistumisen määrän vaikutuksia lapsen kehitykseen ja hyvinvointiin tarkastelleet tutkimukset on mahdollista paikantaa isyystutkimuksen syntyajaksi (Huttunen 1994, 47). Tämä näkyi myös suomalaisessa isyystutkimuksessa 1950- ja 1960-luvuilla: isän osallistuminen oli keskeinen tutkimusaihe tällä aikavälillä. Käytännössä esimerkiksi 1950-luvulla isää kuitenkin lähestyttiin pääsääntöisesti äidin kautta: miesten tuli ymmärtää naista, jotta tämän olisi helpompaa huolehtia lapsista, mutta isän ja lapsen välisestä ymmärryksestä ei puhuttu. (Mykkänen & Aalto 2010, 24; Nätkin 1997, 163–164.) Näihin vuosikymmeniin mahtuu kuitenkin oletettua enemmän myös osallistuvaa isyyttä. Esimerkiksi helsinkiläisperheissä 20–40% isistä osallistui

lapsen nukuttamiseen, pukemiseen ja syöttämiseen äidin rinnalla (Mykkänen & Aalto 2010, 31).

Isyys nousi laajemman keskustelun aiheeksi 1960-luvun lopulla sukupuolirooli- ja tasa-arvokeskustelun kautta. Isyydestä tuli poliittinen kysymys. Tämän politisoitumisen seurauksia oli nähtävillä seuraavan vuosikymmenen aikana esimerkiksi siinä, että isille syntyi mahdollisuus isyysslomaan, vaikkakin vain äidin suostumuksella. (Emt, 29; Sosiaali- ja terveystieteiden ministeriö 2013, 8–9.) Syntyi niin kutsuttu “avustava isyys”, jossa isä kyllä osallistui lapsen hoitoon ja kasvatukseen sekä kotitöihin, mutta ei tehnyt näitä asioita oma-aloitteisesti. Tämänkaltaisen isyyden syntymisen voidaan katsoa tapahtuneen enemmänkin naisten muuttuneen aseman, kuin miesten oman halun kautta. (Huttunen 1999, 181–184.) 1960- ja 1970-luvut nähdäänkin usein ajallisena rajapyykkinä niin kutsuttujen vanhan ja uuden isyyden välillä (Mykkänen & Aalto 2010, 30). Isyys oli siirtynyt elättäjästä lähemmäs hoivaajaa. Niin kutsutun “isyiden ajan” juuret oli istutettu (Aalto 2012, 37).

1980- ja 1990-luvuilla keskustelu isyydestä kiihtyi, ja 80-lukua onkin nimitetty isyyden vuosikymmeneksi (Vuori 2004, 47–48). Isän merkitys lapselle muuttui, ja isä alettiin nähdä yhtä tärkeänä ja hyvänä huoltajana lapsilleen, kuin äitikin. Visio hoivaavasta isästä syntyi, vaikka kuten yllä on mainittu, tämän ajattelun juuret voidaankin ajoittaa jo 1950-luvulle. Samalla kuitenkin syntyi myös kritiikkiä liiaksi äitiyttä muistuttavaa isyyttä kohtaan: pojat olivat vaarassa jäädä ilman miehen mallia. Isän tehtävä näytti myös typistyvän miehen mallin siirtämiseen eteenpäin seuraavalle sukupolvelle poikia. 2000-luvun trendi taas on ollut osallistuvan isän vahvistaminen. (Mykkänen & Aalto 2010, 31–32.)

2.2 ISYYDEN TUTKIMUS SUOMESSA

Mykkänen ja Aalto (2010, 43) löytävät isyystutkimukselle neljä erilaista perustetta. Ensinnäkin isyyttä on haluttu tutkia siksi, että se nähdään tärkeänä lapsen, perheen ja

parisuhteen hyvinvoinnille. Toiseksi on haluttu tutkia isyyden vaikutusta miehen identiteetille ja hyvinvoinnille. Kolmas syy on isyyden muutoksen ja moninaistumisen tutkiminen, ja neljäs taas haluaa sanoittaa isyyden kokemuksia. Vaikka teemat ovat selkeästi rajattavissa, ei niitä kuitenkaan ole mahdollista erottaa ajallisesti omiksi selkeärajaisiksi kokonaisuuksikseen, vaan niihin pohjautuvaa tutkimusta on tehty lomittaisesti.

Vaikka isyyttä on tutkittu monilla eri ihmis- ja yhteiskuntatieteiden aloilla, keskittyy suurin osa tutkimuksesta psykologiaan, kasvatustieteeseen ja sosiologiaan. Myös tutkimuksessa käytettyjen aineistojen hajonta on suurta, mutta haastatteleamalla kerätty aineisto on huomattavan yleistä. (Mykkänen & Aalto 2010, 40.) Suomalainen isyystutkimus näyttää jakautuneen erityisesti kahteen osaan: tutkimuksen painopiste on joko isyyden muutokertomuksessa, tai isyyden kokemusten kartoittamisessa. Suuri osa isyyttä käsittelevästä tutkimuksesta keskittyy erityisesti jälkimmäiseen. Esimerkiksi vuosien 1980 ja 2010 välillä ilmestyneiden suomalaisten isyystutkimusten aiheet ovat vaihdelleet sukupolviketjujen tarkastelusta isyyden kulttuurisen muutoksen tutkimiseen, sekä miehen henkilökohtaisten isäksi tulon ja isänä olemisen kokemusten tutkimiseen (Mykkänen & Aalto 2010, 39). Kyseessä on osittain ajallinen muutos, sillä esimerkiksi Aallon (2012, 239) mukaan isyyttä käsittelevän tutkimuksen luonne on muuttunut ja kehittynyt näiden narratiivien välillä. Isyyden muutoksen narratiivi ei kuitenkaan ole kadonnut mihinkään. Sekin vain näyttää jakautuneen kahtia: yhtäältä isyyttä käsitellään niin kuin se olisi jo täysin muuttunut ja isät tasa-arvoisia ja lapsilleen aina läheisiä, mutta toisaalta vaaditaan yhä suurempaa muutosta (Aalto 2012, 82). Tapahtuneita muutoksia ei siis pidetä riittävinä. Narratiivit eivät myöskään automaattisesti sulje toisiaan pois edes saman tutkimuksen sisällä, vaan ne näyttävät usein olevan kiinteä osa toisiaan (Aalto 2012, Aalto & Kolehmainen 2004, Eerola & Mykkänen 2014). Yhtenä vaikuttajana isyyden kokemuksiin keskittyvän tutkimuksen ja keskustelun kasvaneelle suosiolle on mahdollista nähdä vallinnut ajatus isistä jollakin tapaa äänettöminä ja siten alistettuina (Aalto 2012, 238).

1950- ja 1960- luvuilla isyystutkimus keskittyi erityisesti isättömyyden ongelmaan. Isättömyyden katsottiin olevan ongelmallista erityisesti poikalapsille, joiden kehitystä ja

elämäntapaa tutkimus pyrki tarkastelemaan. (Huttunen 1994, 46–47; Mykkänen & Aalto 2010, 43; Schalin 1989.) Näistä lähtökohdista nousi isyyden tutkimus, jonka tarkoituksena oli selvittää tavalla tai toisella isän merkitystä lapselle ja perheelle. Lapsen paras oli isyytutkimuksen keskiössä isän itsensä sijasta. 1990-luvulle tultaessa hoivaavan ja läsnä olevan isän malli oli tutkimustiedolla osoitettu lapsen, perheen ja puolison kannalta suositeltavaksi (Mykkänen & Aalto 2010, 43).

1980-luvun isyytutkimus oli pitkälti ajankäyttötutkimusta, joka perehtyi isän rooliin tarkastelemalla sitä, miten paljon isät viettivät aikaa lastensa kanssa (Mykkänen & Aalto 2010, 40). Vuosikymmen 1980-luvun puolestavälistä eteenpäin taas oli isyyden ja maskuliinisuuden problematisoitumisen aikaa, jolloin myös pohjoismainen perhemalli, joka pyrkii jaettuun vanhemmuuteen ja lapsen parhaaseen nousi esille (Takala 2005, 28; Vuori 2001, 70). Tutkimuksen fokus alkoi painottua henkilökohtaiseen isyyteen (Mykkänen & Aalto 2010, 40).

Myös isyyden sekä ajallinen että sisällöllinen muutos ja monimuotoisuus ovat olleet keskeisessä asemassa isyytutkimuksen kentällä. Esimerkiksi Jani Kolehmainen (2004) on havainnut, että isyyden muuttuminen hoivaavammaksi ei ole tarkoittanut miesten pelättyä ”pehmenemistä”, vaan sen sijaan niin sanotusti ”kovina” pidetyt maskuliiniset piirteet ja toimintamallit on siirretty lapsen- ja kodinhoidon piiriin. Ajallista muutosta taas kuvaavat tutkimukset, jotka tekevät eroa isyyteen ennen ja isyyteen nyt. Sukupolvien välisen eron on katsottu olevan selkeä niin, että sodanaikainen sukupolvi isiä oli etäisempi kuin nykyaikainen hoivaava ja läsnä oleva isä. (Aalto 2012; Huttunen 2001).

Mykkänen ja Aallon (2010, 45) mukaan isyyden merkitys isälle itselleen nousi merkittäväksi tutkimuskohteeksi vasta vuosituhaten vaihteessa, vaikka tätä ennenkin oli isyyden merkitystä miehelle pohdittu (Hyssälä 1992; Esko 1984, 35). Tämän tyyppinen tutkimus on todennut, että isyydellä voi olla miehen terveydelle, tunne-elämälle sekä sosiaalisille suhteille positiivisia vaikutuksia, ja että positiiviset kokemukset isyydestä kasvattavat sekä miehen itseluottamusta että miestä itseään yksilönä (Mykkänen 2010; Paajanen 2006).

2.3 KANSAINVÄLINEN ISYYSTUTKIMUS

Viimeaikainen kansainvälinen isyystutkimus liikkuu tutulla aikajänteellä menneet–nykyinen. Riippumatta siitä, mitä tutkimuksessa spesifisti tarkastellaan näyttää siltä, että jokin isyyden elementti asetetaan tutkimuksessa jännitteiseen asemaan itsensä kanssa. Vastakkain saattavat asettua selkeäksi sanoitetut käsitykset siitä, millaista isyys oli ennen ja millaista se on nyt, tai isyyteen liittyvät asenteet, ideaalit ja käytännöt. Jokin näistä elementeistä on jollain tapaa läsnä tässä ajoittain yksinkertaistetussa tarkastelussa. Menneisyyden ymmärtäminen ja selkeäksi käsitteellistäminen on keskeinen osa nykyisyyden ymmärtämistä, mutta eletyn todellisuuden moninaisuuden sanoittaminen piiloon on vaara, jonka kanssa isyyden tutkimus joutuu jatkuvasti tasapainoilemaan. Esimerkiksi LaRossa (1997, 3) painottaa historian käytön merkitystä isyyden muutoksesta puhuttaessa: ollaanko muutoksesta tietoisia ja jos ollaan, miten tätä tietoa saatetaan mahdollisesti käyttää hyväksi nykyaikaisen isyyden kehystämässä ja ymmärtämisessä? Toinen vastaavanlaista tasapainoilua edellyttävä kohde isyystutkimuksessa vaikuttaa olevan riittävä etäännyminen juuri tästä menneet–nykyinen-jaosta. Tämä tasapainoilu on selkeästi havaittavissa tässä työssä tarkastellussa isyystutkimuksessa.

Näiden teemojen lisäksi viimeaikaisesta kansainvälisestä isyystutkimuksesta on mahdollista erottaa aiemmin mainitut Mykkäsen ja Aallon (2010, 43) löytämät neljä teemaa. Erittäin yleisenä näyttäytyy tutkimus, jonka pääasiallisena tavoitteena on isyyden kokemusten sanoittaminen. Esimerkiksi erityisen lähelle tämän työn aihetta tulee Sayimerin & Dermanin tutkimus (2019), jossa tarkastellaan puolalaisia, turkkilaisia ja saksalaisia isyysblogeja tavoitteena selvittää sitä, minkälaista kuvaa ne isyydestä ja mieheydestä luovat, sekä miten niissä tuodaan isyyttä julkisesti esille. Tutkimuksessa havaittiin isyyden näyttäytyvän ikään kuin ammattina, joka vaatii miehiltä omanlaistaan asiantuntijuutta. Nykyaikaisena pidettävän isyyden ideaalin mukaan tutkimuksessa todettiin osallistuvan ja läsnä olevan isyyden olevan kuva, jonka aineiston miehet halusivat omasta isyydestään luoda. (Emt.). Ralph (2016) puolestaan keskittyy tutkimuksessaan havainnollistamaan sitä, miten vanhemmuuden muutos ja odotukset ovat vaikuttaneet perheen sisäiseen työnjakoon nykyajan Irlannissa. Siinä

havaittiin, että modernille vanhemmuudelle keskeinen ideaali kahden ansaitsijan mallista oli yleisempi ylemmissä yhteiskuntaluokissa. Mikäli vain toinen vanhemmista on palkkatyössä, oli todennäköisempää, että historiaa heijastaen isä työskenteli kodin ulkopuolella. Tämän työn aineisto esittää tästä havainnosta poikkeavan tuloksen, sillä kaksi aineiston neljästä isästä oli valinnut jäädä koti-isäksi. Isyyden kokemuksia, palkkatyötä ja sen vaikutuksia vanhemmuuteen taas sanoittaa Marin (2019) tutkimus, joka keskittyy tarkastelemaan sitä, onko isyydellä havaittavissa olevaa positiivista yhteyttä miehen palkkatuloihin. Ensimmäisen lapsen syntymällä ja palkkatulojen kehityksellä havaittiin olevan jonkinasteinen positiivinen vaikutus toisiinsa, mutta tämän lisäksi keskeiseksi nostetaan jo ennen isäksi tuloa esiintyneet tekijät. Lopputuloksena tutkimus tukee käsitystä siitä, että jo entuudestaan hyvätuloiset miehet tulevat todennäköisemmin isäksi.

Isyyden vaikutus sekä miehen identiteettiin että hyvinvointiin näyttäytyy myös keskeisenä motivaattorina tutkimuksen teolle. Esimerkiksi Pettsin, Schaferin ja Essigin (2018) tutkimus keskittyy tarkastelemaan miesten tasapainoilua menneen ja uuden hegemonisen maskuliinisuuskäsityksen välillä, joista ensimmäiseen sisältyy käsitys miehestä perheen elättäjänä ja jälkimmäiseen taas läsnä olevana ja osallistuvana isänä. Erilaisten ideaalien välinen ristiriita asettaa miehet helposti asemaan, jossa kumpaakaan näistä ei ole mahdollista saavuttaa. Tutkimuksessa havaittiin vanhemman hegemonisen maskuliinisuuskäsityksen olevan erityisen vahvassa ristiriidassa vallitsevan hegemonisen isyyuskäsityksen kanssa, mikä nostaa keskeiseksi mieskäsityksen muutoksen ja laajenemisen. (Emt). Muutoksen keskeinen rooli tulee esiin myös Smithin (2019) tutkimuksessa, jossa tarkasteltiin sitä, minkälainen työpaikan sisäinen isyysvalmennus parhaiten hyödyttäisi miehiä näiden siirtyessä uuteen elämänvaiheeseen. Työpaikan sisäinen isyysvalmennus näyttäytyi konseptina luonnolliselta, sillä juuri palkkatyön ja läsnä olevan isyyden yhdistäminen on nykyisen hegemonisen isyyuskäsityksen sisällä keskeinen haaste. Isyysvalmennus on kuitenkin itsessään harvinaisempaa kuin äitiysvalmennus, joten muutoksen tarve lähtee tässä tapauksessa institutionaaliselta tasolta.

Isyyden muutoksen ja moninaistumisen tutkimus erottuu myös selkeänä teemana viimeaikaista kansainvälistä isyystutkimusta tarkasteltaessa. Muutoksen tematiikka itsessään ei ole uusi, sillä isyyden muutoskertomus on keskeinen osa modernia isyyskäsitystä (esim. Aalto 2004). Isyyden moninaistumisen teema taas on lähestymistapa tutkimukseen, joka tulee ilmi esimerkiksi isyyden ideaalin ja koetun todellisuuden eroamisessa toisistaan. Esimerkiksi Hatfieldin (2018) tutkimus havainnollistaa hyvin tätä eroa. Tutkimuksessa tarkasteltiin New York Timesissa julkaistua naisten marssista kirjoitettua artikkelia, sen vastineita ja näihin saatuja kommentteja. Sen pohjalta havaittiin, miten suuresti sellaiset muuttajat kuten arvot, tulot ja perheen kokoonpano vaikuttavat eletyn isyyden todellisuuteen. Näiden kautta vanhemmuuden syvästi henkilökohtainen luonne tuotiin tutkimuksessa selkeästi esiin. Tämän lisäksi tutkimuksessa tuotiin esiin se, että myös miehet kokevat vanhemmuuden stereotypisoinnin olevan loukkaavaa heitä kohtaan. (Emt). Edellä mainituista muuttajista erityisesti tuloilla ja sosioekonomisella asemalla on keskeinen vaikutus isyyteen, kuten Henz (2019) toteaa. Tämä käsittelee tutkimuksessaan Iso-Britanniassa tapahtunutta isyyden muutosta keskittyen siihen, millainen vaikutus sosioekonomisella asemalla on miehen lastensa kanssa viettämään aikaan. Tutkimuksessa havaittiin, että korkeampi sosioekonominen asema indikoi suurempaa lasten kanssa vietetyn ajan määrää erityisesti viikonloppuja tarkasteltaessa. Arkipäiviin keskityttäessä ero ei ollut mainittavan suuri. Koko 2000-luvun kehityskaarta tarkasteltaessa isien lastensa kanssa viettämä ajan määrän ei havaittu suuresti muuttuneen, mikä osoittaa osallistuvan isyyden muutostarinan hidastuneen käytännön tasolla. (Emt).

Neljäs Mykkäsen ja Aallon (2010, 43) löytämistä isyystutkimusta selittävästä tekijöistä, eli isyyden kokemuksien sanoittaminen näyttää ainakin viimeaikaista tutkimusta tarkasteltaessa vahvasti siltä, että sen elementtejä on havaittavissa jokaisen tutkimuksen taustalla ikään kuin kantavana teemana. Kyseessä on selkeä katsontakanta siitä, että isyyttä tulee tutkia sen laajemman merkityksen takia, sillä se on tärkeää isän itsensä lisäksi myös lapsen, parisuhteen ja perheen kannalta. Hyvin voivan isän nähdään vaikuttavan näihin kaikkiin, ja sitä kautta myös huomattavasti itseään suuremmalla yhteiskunnallisella tasolla. Tällainen katsontakanta esittää selkeän ja kannattavan motivaattorin isyyden laajamittaiselle tutkimiselle.

Yhteiskuntaluokan ja isyyden yhteenliittymistä ovat tutkineet esimerkiksi Shows & Gerstel (2008). He tutkivat isyyden toteutumista kahdessa eri yhteiskuntaluokassa. Luokkajako tapahtui työnkuvan kautta, ja tutkittavat miehet kuuluivat joko työväenluokkaan tai professioammattilaisiin. Tutkimuksessa havaittiin, että eri yhteiskuntaluokkiin kuuluvat miehet harjoittivat isyyttä toisistaan eroavin tavoin. Professioammattissa työskentelevät miehet keskittyivät enimmäkseen niin kutsuttuun julkiseen isyyteen, kuten esimerkiksi lapsen vanhempainiltoihin osallistumiseen, mutta eivät olleet yhtä vahvasti läsnä lapsen jokapäiväisissä hoitotoimissa. Työväenluokkaiset isät taas toteuttivat todennäköisemmin sekä julkista että yksityistä isyyttä, painottaen erityisesti yksityistä isyyttä. Yksityisellä isyydellä tarkoitettiin tässä yhteydessä esimerkiksi lapsen hakemista päiväkodista tai lapsen illallisen laittamista ja ruokailun hoitamista. Tutkimuksessa erilaisten isyyksien toteuttaminen palautettiin miehen työolosuhteisiin ja työn vaatimuksiin sekä perheen sisäisiin sukupuolijärjestyksiin. Myös Plantin (2007) löytää syyn isyyksien eroavaisuuksille eri yhteiskuntaluokkien välillä perheen taloudellisista tekijöistä. Tutkimus keskittyi vanhempainvapaiden jakamiseen isän ja äidin välillä, ja havaitsi taloudellisten haasteiden lisäävän vanhempainvapaiden perinteisen jaon todennäköisyyttä vanhempien välillä. Perinteisellä jaolla tarkoitetaan tässä yhteydessä sitä, että äiti pitää isää suuremman osan vanhempainvapaasta isän palatessa töihin. Työväenluokkaan kuuluvat isät olivat myös kokonaisuudessaan todennäköisemmin vähemmän aikaa vanhempainvapaalla, kuin keskiluokkaiset isät. Tutkimuksessa havaittiin myös eroavaisuus isyydelle annettujen merkitysten välillä eri yhteiskuntaluokissa: Työväenluokkaan kuuluvat miehet näkivät isyyden usein luonnollisena, asiana, joka toi merkitystä heidän elämäänsä, kun taas keskiluokkaan kuuluvat miehet näkivät isyyden todennäköisemmin jonakin uutena, refleksiivisenä prosessina ja työkaluna oman identiteetin tutkimiseen ja kehittämiseen. Asenteet ja isyyden toteuttamisen tavat näyttävät siis käytännössä selkeästi eroavan toisistaan eri yhteiskuntaluokkien välillä.

2.4 HEGEMONINEN ISYYSKÄSITYS JA YHTEISKUNTALUOKKA

Tälle tutkimukselle kenties kaikkein keskeisin on käsite hegemonisesta isyydestä. Suomalaisessa isyystutkimuksessa se voidaan liittää erityisesti Jouko Huttusen kirjoituksiin, joka puolestaan pohjaa sen vahvasti hegemonisen maskuliinisuuden käsitteeseen (esim. 1994 & 1999). Hegemoninen maskuliinisuus selittyy jotenkin seuraavasti: Yhteiskunnassa on kulloinkin voimassa yleisesti hyväksytty käsitys siitä, mitä ja millainen on mies, sekä mitä piirteitä ja ominaisuuksia tähän liittyy. Vaikka tämä maskuliinisuuden määritelmä voi ajasta ja paikasta riippuen olla suhteellisen laaja ja vaihteleva, on näistä piirteistä ja ominaisuuksista kuitenkin mahdollista kiteyttää tiettyjen ominaisuuksien kokonaisuus, joka nousee tai nostetaan muiden maskuliinisuuden muotojen yläpuolelle. Se on idealistinen kokonaisuus, joka on samanaikaisesti sekä mahdoton saavuttaa että jättää huomiotta. Hegemoninen maskuliinisuus pakottaa jokaisen miehen jollakin tapaa ottamaan kantaa itseensä. (Carrigan, Connell & Lee 1985). Kannanotto voi olla esimerkiksi tämän ideaalin tietoinen tavoittelu, tai päinvastaisesti tästä prosessista kieltäytyminen. Kuten edellä mainittiin, ei tämä käsitys ole staattinen, vaan se muuttuu ajassa ja paikassa. Tähän mukautuvuuteen näytetään suhtautuvan kulloistenkin tarkoitusperien mukaisesti: joko se unohdetaan tai sitä pyritään korostamaan.

Tältä pohjalta lähdetään myös käsitteeseen hegemonisesta isyydestä. Nykyaikaisena pidetyn, niin kutsutun “uuden ajan isyyden” lähes vastakohtana voidaan pitää “perinteistä isyyttä”, jonka esimerkiksi Jouko Huttunen (1999) on määrittänyt isyydeksi, jossa suurin osa miehen roolista ja vastuusta rajautuu perheen elättämiseen. Taloudellisen velvollisuuden ohella muita isältä odotettuja piirteitä olivat tietynlainen etäisyys, tunteiden ja tilanteiden hallitseminen sekä suoriutuvuus (emt). Tällainen käsitys isyydestä ei ole mahdollistanut miehelle kokonaisvaltaisesti hoivaavan tai läsnä olevan vanhemmuuden kokemista. Nykyaikaiseen hegemoniseen isyyskäsitteeseen taas sisältyy piirteitä, jotka ovat pitkälti päinvastaisia edellä mainittujen kanssa. Isältä odotetaan aktiivista osallistumista lasten hoitoon ja huolenpitoon, työtaakan jakamista mahdollisimman tasan toisen vanhemman kanssa, läsnäoloa ja ylipäättäänkin tahtoa osallistua. Näiden piirteiden lisäksi nykyiseen hegemoniseen isyyskäsitteeseen katsotaan

kuuluviksi koti-isyyden mahdollisuuden tunnustaminen ja mahdollinen hyödyntäminen, sekä miehen käytännöllinen pätevyys isänä. (Huttunen 1994, 58.) Isyys asetetaan tasa-arvoiseen asemaan äitiyden kanssa. On kuitenkin tärkeää muistaa, että kyseessä on ideaali, joka sisältää itsessään käsityksen siitä, ettei sitä ole mahdollista tavoittaa täydellisesti. Tästä huolimatta miehiä kannustetaan pyrkimään mahdollisimman lähelle kulloistakin ideaalia.

Suomessa yhteiskuntaluokalla on mielenkiintoinen asema. Maamme on osa Euroopan unionia, ja esimerkiksi Göran Therborniin nojautuen (ks. Saari 2010, 129) voidaan todeta eurooppalaisen modernisaatiopolun mukanaan tuomien yhteiskuntaluokkien ajoittain jännitteisten suhteiden oleva osa meidänkin historiaamme. Kuitenkin yhteiskuntaluokan merkitys ja asema vähenivät etenkin yhteiskunnallisessa tutkimuksessa 1980-luvun puolivälin jälkeen. Yleisesti päädyttiin jopa tilanteeseen, jossa Suomea ei nähty luokkayhteiskuntana, vaan niiden nähtiin olevan osa mennyttä aikaa. (Erola 2010, 19–20.) Yhteiskuntaluokan asemaa mutkistaa myös se, ettei sillä ole yhteiskunnallisella tai tutkimuksellisella tasolla yksiselitteistä merkitystä, vaan sitä voidaan lähestyä monin eri tavoin. Tämän moninaisuuden lopputuloksena on se, että yksittäisen ihmisen asettuminen tiettyyn luokka-asemaan voi vaikuttaa ristiriitaiselta. (Anttila, Bergroth, Kauranen, Lahikainen, Lamberg, Launis, Mäkinen & Ojajärvi 2016, 11.) Muun muassa tästä syystä tässä työssä ei pyritä tarkastelemaan sitä, mihin yhteiskuntaluokkaan blogeja kirjoittavat isät asettuvat, vaan tarkastelun kohteena on se, millä tavoin yhteiskuntaluokka tässä aineistossa on läsnä, ja miten se kytkeytyy miesten käsityksiin isyydestä.

Yhteiskuntaluokkaa lähestytään tässä luvussa Pierre Bourdieun pääoman muotoja käsittelevän teoreettisen mallin kautta, jossa yhteiskuntaluokka määräytyy näiden erilaisten pääoman lajien ja niiden hyödyntämisen perusteella. Näitä erilaisia pääoman lajeja ovat taloudellinen, kulttuurinen sekä sosiaalinen pääoma. Bourdieu näkee aineellisista resursseista koostuvan taloudellisen pääoman pohjana ja edellytyksenä muille pääoman muodoille. (Ks. Saaristo & Jokinen 2004, 176–177). Varallisuus on tietyin ehdoin mahdollista muuttaa muiksi pääoman muodoiksi, ja tästä syystä sitä lähestytään myös tämän työn analyysissä ensimmäisenä. Kulttuurinen pääoma koostuu

yksilön habituksesta, tämän omistamasta materiasta sekä institutionalisoituneista koulutustason kuvaajista kuten tutkinnoista ja oppiarvoista. Sosiaalinen pääoma taas kiteytyy yksilön sosiaalisiin verkostoihin, sekä tämän kykyyn hyödyntää näitä verkostoja. (Emt. & Siisiäinen 2003.)

Työssä keskitytään myös siihen, miten yhteiskuntaluokkaa ja luokkaidentiteettiä aineistossa tehdään. Bourdieun käsitys distinktioista, eli eronteon mekanismeista on keskeinen osa tätä tarkastelua, sillä yhteiskuntaluokkien sisällä ja välillä tapahtuvat distinktiot ovat keskeinen osa yhteiskunnassa ilmenevää statuskampailua (Purhonen, Gronow, Heikkilä, Kahma, Rahkonen & Toikka 2014, 11; Saaristo & Jokinen 2004, 180). Aineiston perusteella keskeisiksi tarkastelun kohteiksi tässä nostetaan erityisesti sekä kuluttaminen että blogin kirjoittajan tietynlainen itsensä esittäminen, eli se millaista kuvaa hän itsestään blogissaan luo. Tämä nostaa habituksen käsityksen osaksi työn analyysia. Bourdieun mukaan se ilmentää yksilössä rakentuvaa tietyn yhteiskunnallisen kerrostuman tai osan kulttuuria. Näin ollen habitus on vahvasti yhteydessä yksilön yhteiskuntaluokkaan, ja sitä voidaan lähestyä sekä yksilöllisenä että yhteisöllisenä asiana. (Saaristo & Jokinen 2004, 175.) Vaikka habituksen käsitettä onkin kritisoitu runsaasti esimerkiksi sen deterministisestä luonteesta, joka korostaa sosiaalisten rakenteiden voimaa ja samalla jättää yksilön vapaudelle hyvin vähän tilaa, toimii se tässä työssä kuitenkin selkeimpänä lähestymistapana aineiston ja yhteiskuntaluokan välisen suhteen tarkastelulle (Purhonen ym. 2014, 154).

Katson näiden olevan keino käsitellä yhteiskuntaluokan ilmentymiä siihen liittyvien merkitysten kautta niin, että analyysi pysyy tavoitteessaan, eikä eksy yhteiskuntaluokkien määrittämisen ja arvottamisen sivuraiteille.

Myös Foucault'n biovallan käsite kulkee mukana työtä taustoittavana tekijänä. Se määritellään tässä työssä pyrkimyksenä ohjata, muokata ja hyödyntää ihmisten tai ihmisryhmien ominaisuuksia tai kykyjä (Helén 2004.) Käsitteen pohjalta tarkastellaan sitä, millä tavoin hegemonista isyyskäsitystä tavoitellaan, ylläpidetään ja uusinnetaan erityisesti isien itsensä toimesta. Tässä Butlerilainen performatiivisuuden käsite osoittaa paikkansa tutkimuksen pohjana. Käsitteellä tarkoitetaan sukupuolen tekemistä

toistamalla sille ominaisia kulttuurillisesti eriytettyjä tekoja, kuten esimerkiksi eleitä tai puhetapoja. Roolin uusintaminen näiden tekojen kautta on keskeinen osa käsitettä, mutta yhtä oleellinen sille on myös toisin tekemisen tuoma mahdollisuus uudistaa rooleja uusintamisen sijaan. (Butler 2002.) Tässä se asettuu aineistossa esitettävän isyyden tarkastelun pohjaksi: Millä tavoin aineistossa esiintyvää isyyttä uusinnetaan tai uudistetaan? Tällainen isyyden performatiivisuus on niin tiiviissä suhteessa hegemonisen isyyksäilyksen kanssa, ettei sitä ole siitä mielekästä tai järkevää irrottaa. Blogikirjoituksista löytyvät isyyden performoinnin esimerkit tuovat esille heijastuspintoja nykyaikaisesta isyyden ideaalista, eli hegemonisesta isyyksäilyksestä.

2.5 ISYYSTUTKIMUKSEN KRITIIKKI

Isyystutkimusta on myös kritisoitu useasta syystä. Kritiikki ja sen asiallinen käsitteleminen on osa hyvän ja kehittyvän tieteen tekemistä, eikä sitä sovi ohittaa, mikäli tiedettä halutaan viedä eteenpäin. Kritiikistä tulee ottaa huomioon rakentavasti esitetty osuus, sillä se on avain tieteenalan laajentumiseen ja vahvistumiseen. Isyystutkimuksen kenties keskeisin kritiikki koskee erityisesti nykyhetkelle ominaista narratiivia niin kutsutusta “uudesta isästä”. Esimerkiksi Lupton & Barclay (1997) toteavat, että ajatus tästä “uudesta isästä” ei ole ollenkaan niin uusi, kuin sen herkästi ymmärretään olevan, vaan ajatusta uudesta isästä ja isyydestä on toistettu vähintään 1900-luvun alusta lähtien. Samaa toteaa LaRossa, ja tuo argumenttiin mukaan historian lukemisen (1997, 3–5). Tulkitsemalla historiaa niin, että nykyajalle ominaisena pidettävä läsnä oleva ja hoivaava isyys näyttäytyy uniikkina ja uutena miehiltä piilotetaan tieto siitä, että tällaista isyyttä on ollut ennenkin. Ilman mahdollisimman oikeanlaista kuvaa isyyden historiasta sen nykyisyyttä ei voida lähestyä riittävän rakentavasti, kuten LaRossa toteaa. Hän näkee epätarkan historian lukemisen rajoittavan isyyden kehitystä, ja asettavan yhteiskunnan tilanteeseen, jossa olemme enemmänkin jumissa keksimässä pyörää uudelleen sen sijaan, että voisimme todella rakentaa jo olemassa olevalle pohjalle. (Emt). Isyyden muutoskertomus näyttää olleen läsnä yhteiskunnallisessa keskustelussa huomattavasti pidempään, kuin sen saatetaan käsittää

olleen. Tämän lisäksi sitä on käytetty verrattain puutteellisesti. Koko isyyden muutosta koskeva narratiivi ei myöskään ole itsessään täysin ongelmaton: esimerkiksi 1990-luvulla Australiassa käytyä keskustelua isyyden muutoksesta kritisoitiin sen taipumuksesta nähdä aina sen hetkinen isyys parempana, kuin menneet isänä olemisen tavat (Aalto 2012, 83).

Tutkimuksen keskittyminen miesten oman äänen esiin tuomiseen isyyteen liittyviä tunteita, ajatuksia ja todellisuuksia koskien ei myöskään ole yksiselitteisen positiivinen tavoite. Miesten kokemusten sanoittamisen ensisijainen asema tutkimuksessa saattaa pitää sisällään käsityksen äänettömästä, jollakin tapaa vanhemmuuden suhteen alistetusta miehestä. Tämä katsontakanta toistaa myös käsitystä miehestä hieman vähemmän arvokkaana vanhempana, kuin mitä lapsen äiti on. Isät siis asetetaan hieman syrjään jääneen perheenjäsenen asemaan riippumatta siitä, millaista isien eletty ja koettu todellisuus on. (Aalto 2012, 238.) Tämän lisäksi kritiikkiä on saanut osakseen havainto siitä, että miehiä itsejään ei ole ollut soveliasta kritisoida tai asettaa vastuuseen isyyden hitaasta muutoksesta, vaan vastuussa olevaa tahoa on herkästi etsitty muualta, kuten esimerkiksi hallitsevasta maskuliinisuuskäsityksestä, työelämästä tai taloudesta (emt., 82). Tällaisen tutkimuksen voidaan katsoa oikeuttavan kritiikkiä siitä, ettei isyystutkimus pyri riittävän kriittisesti analysoimaan tai purkamaan isyyteen piiloutuneita sukupuolittuneita rakenteita (emt., 20). Vastuun asettaminen asiallisesti, perustellusti ja faktapohjaisesti sinne minne se kuuluu on kriittinen osa edistystä, eikä sen välttäminen viime kädessä tai pitemmällä tähtäimellä auta ketään.

Isyyden muutoksessa ei myöskään ole kyse jatkuvasta positiivisesta kehityskulusta, vaan nykyisestä hegemonisesta isyyskäsityksestä katsottaessa isyys on ajoittain saanut myös negatiivisia piirteitä. Isyyspuheessa saatetaan ajoittain sortua esittämään historia yksinkertaistettuna suurena muutuskertomuksena (Aalto 2004, 65). Lineaarinen kehitys ei kuitenkaan ole mahdollista, eikä historian yksinkertaistaminen aina palvele itse asiaa. Esimerkiksi Aalto (2012, 39) nostaa esille asioiden problematisoinnin ajassa, mikä edellyttää kontekstin ja asiahistorian riittävää ymmärrystä. Esimerkki tällaisesta isyyden negatiivisia piirteitä käsittelevästä ja asioiden korrektia ajassa problematisointia vaativasta keskustelusta on puhe kurin pitämisestä perheen sisällä. Narratiivi isän

auktoriteetin katoamisesta on ollut vahvasti esillä isyyttä käsittelevässä keskustelussa, mutta samanaikaisesti isä on nähty ainoana, jolla auktoriteettia on. Nykyaikaisten isien auktoriteetti saatetaan käsittää liian löyhäksi, mutta samanaikaisesti entisaikojen kuria ja auktoriteettia saatetaan pitää liian tiukkana. (Aalto 2012, 226.) Isyystutkimuksen osakseen saama rakentava kritiikki vaikuttaa olevan luonteeltaan sellaista, että se pyrkii parantamaan tutkimuksen laatua ja uskottavuutta, mikä on hyödyllistä sekä tieteen, yksilön että perheen kannalta.

3 TUTKIMUSASETELMA

Työssä tarkastellaan sekä aineistossa rakentuvaa hegemonista isyyssäitystä että isyyden suhdetta yhteiskuntaluokkaan (Huttunen 1994). Isyys ei ole käsitteenä homogeeninen, mikä tarkoittaa sitä, ettei ole mielekäästä tai edes mahdollista puhua vain "isyydestä", vaan käsiteltävänä on aina yksi monista olemassa olevista isyyden muodoista (Aalto & Kolehmainen 2004, 15). Jokin näistä isänä olemisen tavoista nousee aina yhteiskunnassa odotettuun ja tavoiteltavaan asemaan. Tällöin puhutaan hegemonisesta isyydestä (Huttunen 1994). Tämä isyyden moninaisuus toi esille luontevan ja kiinnostavan tilan käsitellä myös erilaisista kokonaisuuksista rakentuvaa yhteiskuntaluokkaa, ja sen suhdetta hegemoniseen isyyteen, sillä luokka on aina sisäänkirjoitettu osa sitä. Luokka vaikuttaa isyyteen. Näistä lähtökohdista tutkimus pyrkii tarkastelemaan kahta erillistä, mutta yhteen liittyvää aihetta. Työn tutkimuskysymykset ovat seuraavanlaiset: Minkälaiseksi hyvä isyys aineistossa muodostuu ja miten sitä tuotetaan? Millä tavoin yhteiskuntaluokka on aineistossa läsnä, ja miten se kytkeytyy miesten käsityksiin isyydestä?

Tutkimuksen aineistona käytetään isyysblogeja. Tämä aineistotyyppi on ensisijaisesti valittu siksi, että se vastaa erinomaisesti tutkimuskysymysten tarpeisiin, ja toissijaisesti helpon saatavuutensa ansiosta. Vaikka blogi aineistotyyppinä onkin jo jokseenkin vanhanaikainen sillä ei tässä yhteydessä ole merkitystä, sillä median tyyppi ei ole tämän tutkimuksen kohteena (Suominen 2013). Isyysblogit ovat aineistona kuvaus siitä, miten kirjoittajat isyyden ja perhearjen näkevät. Toki kirjoitusten teemat ja niissä esiin tuotavat asiat ovat aina kirjoittajan oma valinta, joihin vaikuttavat monet sellaisetkin tekijät, joista ulkopuolisen lukijan on mahdotonta tietää. Blogit ovat siis eräänlaista isyyden julkista esittämistä (esim. Sayimer & Derman, 2019). Toisaalta blogikirjoituksista löytyvät isyyden performoinnin esimerkit tuovat esille heijastuspintoja nykyaikaisesta isyyden ideaalista, eli hegemonisesta isyyssäityksestä. Tämä kuratoitujen mutta samanaikaisesti arkisten piirteiden yhdistelmä tarjoaa erinomaisen alustan erityisesti hegemonisen isyyssäityksen ja sen ilmenemisen tarkastelulle. Bloggaamisen voidaan katsoa olevan toimintana keskiluokkaista, mikä tarkoittaa tässä työssä sitä, että aineistosta löytyvä vuorovaikutus yhteiskuntaluokan

käsitteen kanssa kuvaa erittäin todennäköisesti juuri keskiluokkaista perhe-elämää ja isyyttä. Aineisto kuitenkin mahdollistaa erinomaisesti sen tutkimisen, miten yhteiskuntaluokka ja sen sisälle rakentuvat pääomatyypit tulevat siinä esiin. Työn aineistolähtöisyys on vaikuttanut tutkimuskysymysten lopulliseen muotoiluun.

Tutkimuksen aineisto on kerätty yksinkertaisen Google-haun avulla, jossa hakusanana käytettiin termiä “isyysblogi”. Löydetyistä tuloksista tutkimukseen valittiin neljä keskenään hieman erilaista blogia, jotka kaikki toimivat tällöin vielä vähintään jokseenkin aktiivisesti. Nämä blogit ovat Isyyspakkaus, Isäkuukaudet, (K)Akkavalta sekä Fajahommia. Isyyspakkaus on perustettu vuonna 2012, ja se on Suomen luetuin isyysblogi (Koivisto 2021). Blogi valittiin osaksi aineistoa juuri menestyksensä vuoksi: se antaa kattavan kuvan siitä, millaiset perhearjen kuvaukset ja muut kirjoitukset blogien lukijakuntaa kiinnostavat. Tällä hetkellä blogia julkaistaan Lily.fi sivuston alaisuudessa. Fajahommia-blogi on perustettu vuonna 2017, ja toimi siitä lähtien omana itsenäisenä sivustonaan. Se valittiin osaksi aineistoa siksi, että sitä kirjoitti työkseen yrittäjänä toimiva isä. Blogi on aineiston keräämisen jälkeen lopettanut toimintansa. Sekä Isäkuukaudet että (K)Akkavalta toimivat kaksplus.fi-sivuston blogeina, mutta myös molemmat niistä on aineiston keräämisen jälkeen lakkautettu. Isäkuukaudet käsitteli perhearkea koti-isän näkökulmasta, mistä syystä se valittiin osaksi analysoitavaa aineistoa, kun taas (K)Akkavalta-blogin keskeisenä teemana ja aineistoksi päätyminen syynä oli monikkoperheen isyys, sillä perheellä on kaksostytöt. Hieman erilaiset, mutta kuitenkin riittävän samanlaiset isyydet olivat siis ratkaiseva tekijä aineiston rajaamisessa ja valitsemisessa. Blogien lopettaminen tai lakkauttaminen kuvaa internetiä millään tavoin hyödyntävän tutkimuksen haasteita, sillä se havainnollistaa verkon jatkuvaa liikkeessä oloa. Blogien tapauksessa internetin käyttäjien muuttuneet tavat käyttää verkkoa tulevat esiin erittäin selkeästi. (Laaksonen, Matikainen & Tikka 2013, 21). Tässä tutkimuksessa aineiston ulkopuolelle jätettiin esimerkiksi myös Kaksplus-sivuston alla aikanaan toiminut mutta samoin sittemmin lakkautettu Sateenkaarifaija-blogi, jota kirjoitti kahden lapsen isä. Vaikka seksuaalisuus- ja sukupuolivähemmistöjen ja isyyden teemojen yhteinen käsittely onkin keskeinen osa isyysdiskurssia, olisi sen sisällyttäminen tähän työhön tehnyt aiheesta liian laajan, ja työn jälki olisi jäänyt liian kevyeksi. Tästä syystä työ keskittyy vain

heteronormatiivista ydinperhemallia kuvaavaan aineistoon sen tavanomaisuudesta huolimatta, tai ehkä jopa juuri sen vuoksi.

Blogien kirjoituksia on kerätty ja rajattu niin, että niitä on kaikista blogeista aineistossa lähes sama määrä. Kirjoituksia kerättiin 17–27 per blogi. Yhteensä kirjoituksia oli 88. Sekä blogeista Isäkuukaudet että Fajjahommia valittu aineisto koostuu puolen vuoden aikana kirjoitetuista julkaisuista. (K)Akkavalta-blogista riittävän kirjoitusten määrän saavuttaminen vaati kokonaisen vuoden aikaisten kirjoitusten keräämistä, kun taas Isyyspakkauksen kohdalla kahden kuukauden kirjoitukset riittivät. Kaikki työssä käytetyt blogikirjoitukset on julkaistu vuoden 2019 aikana. Keräämisen jälkeen aineiston käsittelyssä lähdettiin liikkeelle sisällönanalyysistä (Tuomi & Sarajärvi 2018). Sitä lähdettiin lukemaan tarkoituksena etsiä blogikirjoituksista löytyviä mahdollisia yhtäläisyyksiä tai eroavaisuuksia. Tällä tavoin löydettyjä yhtäläisyyksiä on vuorostaan eroteltu temaattisesti (emt). Aineisto on luettu läpi ja siitä löytyneet kaikille blogeille yhteiset aiheet on erotettu niille sopivien teemojen mukaisesti. Aineistolle on siis tehty luokitusrunko. Tässä prosessissa aineistosta löydettiin neljä kaikille blogeille yhteistä erilaista teemaa, joita ovat aktiivinen toiminta, työn ja perheen yhteensovittaminen, isyyden refleктоiminen, sekä isyyteen liittyvät vaikeudet. Samanlainen luokittelu tehtiin yhteiskuntaluokan käsitteen suhteen, jossa tarkasteltiin kirjoituksia erityisesti taloudellisen, kulttuurisen ja sosiaalisen pääoman käsitteiden kautta. Tämän jälkeen tutkimukseen asti esiin nostettaviksi valittiin sekä kuvallisia että sanallisia esimerkkejä niin, että kaikki blogeista ovat edustettuina, ja valitut kohteet antavat selkeimmän mahdollisen esimerkin jokaisesta löydetystä ja käsiteltävästä teemasta. Tämä lähestymistapa rajaa aineistosta suuren osan ulkopuolelle, mutta induktiivinen lähestymistapa mahdollistaa sen, että jokainen valittu esimerkki kuvaa parhaalla mahdollisella tavalla käsiteltävää asiaa, mikä puolestaan mahdollistaa syvällisemmän analyysin, kuin jos työhön olisi valittu esille nostettavaksi tätä enemmän aineistoa.

Tutkimus perustuu miesten vapaaehtoisesti ylläpitämiin isyysblogeihin, mikä antaa viitteitä siitä, että niissä esitetyt asiat ja keskustelunaiheet ovat sellaisia, joista miehet itse ovat halunneet ja kokeneet tarpeelliseksi puhua. Johtuen siitä, että bloggaaminen on julkista toimintaa ja kirjoittajan ja lukijoiden välillä vallitsee aina tähän asemaan

perustuva etäisyys, voidaan olettaa, että blogien aihepiirit ovat jollain tavalla kuratoituja kuvauksia miesten elämästä ja ajatuksista. Tämä tarkoittaa sitä, että on järkevää olettaa joidenkin aiheiden ja tapahtumien jäävän blogikirjoitusten ulkopuolelle. Tutkimuksen eettinen näkökulma pohjautuu edellä mainittuihin tekijöihin. Blogin kirjoittaminen on vapaaehtoista ja julkista toimintaa, joten julkiseen levitykseen annetun aineiston käyttö ja analysointi ei vaadi tavallisuudesta poikkeavia tutkimuseettisiä toimia. Ne ovat kaikki toimineet täysin julkisilla alustoilla, eikä niiden lukemiseen ole tarvittu salasanaa. Tämä tarkoittaa sitä, että esimerkiksi tutkimuseettinen kysymys tutkittavan tietoisesta suostumuksesta ei tässä tutkimuksessa päde (Turtiainen & Östman 2013). Aineiston konteksti on puhtaasti julkinen, johon täysi-ikäiset kirjoittajat ovat lähteneet mukaan vapaaehtoisesti tietäen millaiselle alustalle ja jotakuinkin millaiselle yleisölle he kirjoittavat. Tämän lisäksi, kuten yllä on mainittu, kirjoittajilla on ollut mahdollisuus kuratoida kirjoittamiaan tekstejä ja valita niiden aiheet oman mukavuusalueensa rajoissa. Konteksti vahvistaa entisestään katsontakantaa siitä, että aineisto itsessään ei vaadi tavallisen hyvän tieteellisen käytännön ulkopuolisia tutkimuseettisiä toimia. Poikkeuksena ei myöskään toimi esimerkiksi aineistossa käytetty kuvamateriaali, jossa kirjoittajien lapsi tai lapset ovat nähtävillä, sillä vastuu kuvien jakamisesta on kunkin lapsen vanhemmilla. (Emt.) Aineiston julkisesta luonteesta huolimatta sitä käsiteltiin asianmukaisesti, mikä tarkoittaa sitä, että aineisto on kerätty kokonaisuudeksi vain yhteen paikkaan, josta se on poistettu työn tultua valmiiksi. Tutkimuksen kohteena eivät ole blogeja kirjoittaneet miehet, vaan heidän tuottamansa aineisto ja sen tuottama tieto (esim. Paasonen 2013). Tässä tapauksessa se tarkoittaa erityisesti sitä, että huolimatta työn analyysin perustumisesta juuri tiettyjen miesten kirjoituksiin sen tarkoituksena ei ole arvottaa näiden miesten isyyttä, vaan käyttää niitä luodakseen yleisemmän kuvan tämänhetkisen hegemonisen isyyskäsityksen ja yhteiskuntaluokan vaikutuksista käytännön elettyyn ja koettuun isyyteen.

4 ISYYS BLOGEISSA

4.1 HYVÄ ISYYS

Tässä vaiheessa työ tarkastelee erityisesti sitä, miten käytetty aineisto ilmentää hegemonisen isyyden ideaalia, sekä on vuorovaikutuksessa sen kanssa. Analyysi keskittyy Bourdieulaisittain ajateltuna isyyden, ja erityisesti hyvän isyyden kentälle. Isyys on oma alueensa, joka on mahdollista jakaa binäärisiin ääripäihin: hyvään ja huonoon isyyteen. Hyvän ja huonon isyyden polaarisuuden luonteen vuoksi ne ovat käsitteinä kiinteästi sidottuina toisiinsa ja riippuvaisia siitä, miten kumpikin niistä määritellään. Ei ole mahdollista määritellä hyvää isyyttä, jos samalla ei aseteta rajaehdoja sille, mitä myös huono isyys pitää sisällään. Sama toimintalogiikka sisältyy huonon isyyden määritelmään. Käsitteet ovat toisistaan riippuvainen pari, ja ilman toista kumpaakaan niistä ei ole olemassa. Hyvää ja huonoa isyyttä ei kuitenkaan ole mahdollista siististi ja tarkasti erottaa toisistaan, sillä raja niiden välillä on liukuva ja elävä, ja piirteitä yhdestä on löydettävissä myös toisesta. (Aalto 2012, 229–230.) On vaikeaa, ellei mahdotonta määrittää selkeitä sääntöjä tai rajoja sille, missä yksi loppuu ja toinen alkaa. Tästä syystä näiden ääripäiden välille mahtuu myös esimerkiksi käsite riittävä isyys, jonka voidaan katsoa asettuvan lähemmäs hyvää isyyttä, mutta pitävän sisällään sitä enemmän piirteitä huonosta isyydestä. Isyyden monimuotoisuudesta huolimatta kummallekin näistä ääripäistä on kuitenkin löydettävissä omat reunaehdonsa, määrittävät tekijänsä ja niiden kentillä käypä ja tarvittava valuuttansa.

Johtuen siitä, että käsitykset hegemonisesta maskuliinisuudesta ja isyydestä ovat hyvin lähellä toisiaan, ja myös linkittyneitä toisiinsa näkyy analyysissä myös piirteitä hegemonisesta maskuliinisuuskäsityksestä, vaikkei se työn pääasiallinen kohde olekaan (esim. Huttunen 1994, 48). Isäksi tuleminen potentiaali on kuitenkin edelleen keskeinen muuttuja miehen elämäntilanteessa, mikä vaikuttaa ajoittain siihen miten hegemonista isyyuskäsitystä tässä työssä lähestytään. Analyysi keskittyy kuitenkin lähtökohtaisesti seuraaviin kysymyksiin:

Miten käsitys hyvästä isyydestä ja aineistona käytettyjen blogien kirjoittajien suhde tähän käsitykseen tulee esille? Miten hyvä isyys aineistossa määritellään? Millaisia resursseja hyvä isyys näyttää vaativan?

Analyysiosio jakautuu neljään erilliseen aineistosta esille nousseeseen teemaan, joita ovat aktiivinen toiminta, isyyden ja palkkatyön yhteensovittaminen, isyyteen liittyvä itsereflektio, sekä isyyteen liittyvät vaikeudet ja niistä selviäminen. Teemoja tarkastellaan suhteessa hegemoniseen isyyteen, eli siihen miten ne ovat vuorovaikutuksessa vallitsevan hyvän isyyden ideaalin kanssa.

4.1.1 Aktiivinen toiminta

Isyyden käsitettä voidaan lähestyä näkökulmasta, joka ottaa huomioon sekä erilaiset tavat tulla isäksi että olla isä. Nämä lähtökohdat ovat kuitenkin staattisia aloituspisteitä siihen moninaisuuteen, joka eletty isyys on. Isyys ei ole vain saavutettava titteli, vaan tätä huomattavasti moninaisempi kokonaisuus. Keskeisenä osana isyyttä on aktiivinen toiminta, eli se miten miehet isyyttään hetkittäin toteuttavat. Tämä toiminta tapahtuu vuorovaikutuksessa miesten ulkoisen maailman ja olosuhteiden kanssa. (Rantalaiho 2003; Aalto 2012, 236.) Isyys ei siis ole jotain, mitä miehet ovat, vaan miten he ovat. Tähän distinktion kiinnittyy tiukasti tämänhetkinen hegemoninen isyyuskäsitys, jonka mukaan hyvä isyys on aktiivista ja osallistuvaa (Huttunen 1994, 58; Kolehmainen 2004). Tekeminen on kiinteä osa hegemonista isyyuskäsitystä, ja tästä syystä sitä tarkastellaan aineistosta ensimmäisenä. Aktiivisen tekemisen korostaminen heijastaa myös yleistä yhteiskunnassamme vallitsevaa ajatusmallia hyvästä kansalaisesta, joka tekee työtä ja näkee vaivaa kantaakseen oman kortensa hyvinvointiyhteiskunnan kekoon. Tämä ajatusmalli katsoo hieman paheksuen ihmisiä, joiden ei katsota syystä tai toisesta toimivan riittävän tuottavana osana yhteiskuntaa. Laiskuuden leima on edelleen jatkuva uhka näille ihmisille, oli syy tähän näennäiseen tuottamattomuuteen mikä hyvänsä. (Mäkinen 2016, 251–252.) Suomalaisen sisun ilmentämisen sankaritarinaa

sen sijaan ihannoidaan, mikä näkyy hyvin selkeästi myös vanhemmuuden ihanteissa. Lasten kanssa tai heitä varten tulee tehdä asioita, mutta tässäkin tapauksessa vain tiettyjen parametrien sisäinen toiminta on suotavaa.

Aineistossa esiintyvä aktiivinen tekeminen rajautui selkeästi erityisesti yhteiseen toimintaan lapsen tai koko perheen kanssa. Vaikka ilman lasta tai lapsia tapahtuvaa toimintaa löytyi aineistosta, oli painotus silti selkeästi perhekeskeinen. Toisaalta tämä on ymmärrettävää, sillä aineiston blogit ovat nimenomaan isyysblogeja, mutta on mielenkiintoista havaita, miten johdonmukaisesti kunkin kirjoittajan lapset olivat kirjoitusten keskiössä. Blogikirjoitukseksi asti nousi useimmiten toiminta tai pohdinta, joka tavalla tai toisella edelleen liittyi perheen lapsiin, vaikka nämä eivät kirjoituksessa suoraan olisivatkaan olleet esillä. (K)Akkavalta-blogin Tee-se-itse-hiekkalaatikko -kirjoituksesta otettu kuva tarjoaa tästä hyvän esimerkin:

((K)Akkavalta 2019.)

Blogikirjoituksessa, josta kuva on lainattu perheen isä kertoo rakentaneensa yhdessä vaimonsa kanssa heidän lapsilleen hiekkalaatikon. Kirjoittajan mukaan “Nikkarointiveri veti tekemään itse ja säästämään.”, koska valmiilla hiekkalaatikolla saattoi kirjoittajan

mukaan olla hintaa heidän näkökulmastaan varsin paljon. Hän mainitsee myös löytäneensä halvempia hiekkalaatikkovaihtoehtoja, mutta päätyy tästä huolimatta rakentamaan oman. Tässä tilanteessa vastakkain on punnittu rahallisia ja ajallisia resursseja, ja päädytty käyttämään rahan sijasta enemmän aikaa. Vapaaehtoinen rakennusprojekti heijastaa aktiivisen ja osallistuvan isyyden ideaalia, sillä lapsia varten on vapaaehtoisesti käytetty uusiutumattomia ajallisia resursseja sen sijaan, että perheeseen olisi kenties pienemmällä vaivalla ostettu valmis hiekkalaatikko. Blogikirjoituksesta ei käy ilmi, missä perheen lapset ovat rakennusprojektin aikana olleet, joten on mahdotonta sanoa varmaksi onko se vienyt vanhempien aikaa pois lapsiltaan. Tätä vastakkainasettelua voidaan kuitenkin pohtia: hiekkalaatikon omatoiminen rakentaminen osoittaa vaivannäköä lasten hyväksi, mutta valmiin hiekkalaatikon ostaminen olisi saattanut jättää vanhemmille enemmän aikaa lastensa kanssa. Hegemonisen isyyssäityksen alaisuudessa nämä kaksi tekijää hakevat jatkuvaa tasapainoa, mikä heijastuu miesten omaan elämään. He pyrkivät tekemään esimerkissä mainitun kaltaisia päätöksiä vähintään itselleen riittävin perustein, eli säätelemään omaa toimintaansa suhteessa vallitseviin isyyden ihanteisiin. Tällainen toiminta kuvaa erinomaisesti biovallan ja hegemonisen isyyssäityksen suhdetta toisiinsa, kun biovalta tässä tapauksessa ymmärretään eri keinoin tapahtuvana yksilöiden kannustamisena, joka pyrkii takaamaan sen, että yksilöt ovat eettisiä toimijoita, jotka määrittelevät ja säätelevät itseään hyväksyttävän moraalisen koodiston mukaan, joka auttaa heitä toimeenpanemaan elämänsä niin, että se sopii näiden parametrien sisälle (Rose 1990, 241). Tässä tilanteessa perheen isä on tehnyt päätöksen rakentaa lapsilleen itse hiekkalaatikon, jolloin hänen toteuttamansa isyys sopii valmiin hiekkalaatikon ostamista paremmin vallitsevaan ideaaliin aktiivisesta ja osallistuvasta isästä. Valittu toiminnan tapa heijastaa ja ylläpitää normia, joka yhdistää toisiinsa hyvän ja aktiivisen isyyden.

Tätä uusintaa tukee myös se, että vaikka hiekkalaatikon rakennusprojekti on yksinkertainen, on se silti koettu riittävän merkitykselliseksi päätyäkseen blogikirjoituksen aiheeksi. Itse tekemisen ja sen vaatiman vaivannäön nostaminen esiin vahvistaa aktiivisen tekemisen roolia hyvässä isyydessä, ja pyrkii näin epäsuorasti osoittamaan, että kirjoittaja on hyvä isä. Nikkarointiprojekti, jonka perheen vanhemmat toteuttavat keskenään ilman lasten näkyvää läsnäoloa kiinnittyy viimesijaisesti näiden ympärille. Tässä esimerkissä havainnollistettiin aktiivista toimintaa ja osallistumista,

joka poikkeaa kirjoittajan ja tämän perheen jokapäiväisestä elämästä. Tämä ilmiö oli havaittavissa myös muissa aineiston blogeissa. Selkeimpänä muuttujana näytti usein toimivan lähinnä tämän poikkeavuuden mittakaava. Erityistä huomiota blogikirjoituksen aiheena saivat hivenen suuremmin perinteisestä arjesta poikkeavat tapahtumat, ja nämä käsitelivät useammassa aineiston blogissa esimerkiksi lomamatkoja tai isän ja lapsen pidempään jatkunutta kahdenkeskeistä aikaa:

“Jos herra 3-v:ltä kysytään, kesän odotetuin päivä oli viime viikolla. Hän keksi joskus viime vuonna, että on olemassa sellainen paikka kuin Muumimaailma, ja hän teki hyvin, hyvin selväksi, että hän haluaa käydä siellä kesällä. Lupasimmekin, että käymme Muumimaailmassa kesälomalla, ja retki yhdistyi sopivasti vierailuumme Turun saaristossa.”
(Isyyspakkaus 2019).

Lainauksen perusteella perheen kesälomamatkalla näyttävät yhdistyvän sekä koko perhettä että vain lasta tai lapsia varten suunniteltua toimintaa. Huomionarvoista on erityisesti se, että kirjoittaja kertoo muumimaailman valikoituneen kesäloman matkakohteeksi erityisesti siitä syystä, että perheen kolmevuotias lapsi on sinne halunnut mennä. Esimerkin tapauksessa lasta on siis aktiivisesti kuunneltu perheen yhteisen toiminnan suunnittelussa, sen sijaan että vanhemmat yksin olisivat päättäneet siitä, mitä loman aikana tapahtuu. Perhe toimii yksikkönä, jossa myös lapsen toiveilla on merkitystä. Tällainen toiminta heijastaa selkeästi vallitsevaa ideaalia vanhempien sopivan vuorovaikutteisesta suhteesta lapsiinsa verrattuna usein vanhanaikaisena nähtävään, enemmän autoritaariseen suhteeseen (Aalto 2012, 235). Lapsen toiveiden kuunteleminen erityisesti arjesta poikkeavassa toiminnassa luo tilanteesta kahdenlaisen kuvan: Yhtäältä lapsen kuuleminen juuri erikoistilannetta koskien näyttää tapahtuman itsessäänkin erityisemmässä valossa, mutta toisaalta saman tilanteen voidaan nähdä luovan kuvaa lapsen mielipiteiden kuulemisen normaaliudesta kyseisessä perheessä. Lainauksessa mainittu enemmän koko perhettä varten olevana toimintana näyttäytyvä vierailu Turun saaristossa mainitaan vasta lapsen Muumimaailma-innostuksen jälkeen, vaikka lainauksesta saakin sen kuvan, että saaristovierailu on ollut osa alkuperäisiä kesälomasuunnitelmia, johon retki Muumimaailmaan on jälkepäin yhdistetty.

Vierailusta saaristoon on selkeästi tehty koko perheen toimintaa, vaikka se voi myös olla jotakin, mitä vanhemmat tekisivät myös ilman lasten läsnäoloa. Tällainen luo kuvaa perheestä yksikkönä, jossa tapahtuva toiminta pyrkii ottamaan kaikkien sen osapuolten toiveet huomioon näiden iän ja aseman mahdollistamissa ja asettamissa rajoissa. (Esim. Forsberg 2003.) Kuten tästä on havaittavissa, nousi osallistuvan ja lapsensa toiminnasta ja hyvinvoinnista kiinnostuneen isän ideaali aineistossa selkeästi esille. Esimerkki tästä löytyi myös blogista Isäkuukaudet (2019):

“Olemme lähteneet kävelylle Pokemon Gon varjolla. Koska pelaamme kumpikin, poika tahtoo minua usein illalla kaverikseen kävelemään. Pokemon Go on siitä ovela peli, että tekemistä ei ole koko aikaa. Välillä pitää kävellä paikasta toiseen. Siirtymät tarjoavat luontevia hetkiä keskusteluille, joissa katalyyttinä toimii paitsi kahdenkeskisyys, myös pieni liikunta.”

Tässä esimerkissä kirjoittaja on aktiivisesti läsnä yhteisessä toiminnassa lapsensa kanssa. Hän kirjoittaa lähteneensä kävelylle lapsensa kanssa pelin varjolla, ei lähtökohtaisesti sen takia että saisi pelattua, mikä kertoo toiminnan tärkeyden olevan muualla kuin pelaamisessa. Pelin aikana tapahtuvat siirtymät toimivat mahdollisuuksina ja hetkinä kahdenkeskeiselle ajalle ja keskustelulle lapsen kanssa. Yhteisen ajan viettäminen vain yhden lapsen kanssa kerrallaan, jotta tämä saa vanhemman täyden huomion heijastaa selkeästi vallitsevaa vanhemmuuden ideaalia, jossa lapset otetaan huomioon yksilöinä ja heidät kohdataan ikätasoonsa nähden sopivalla tavalla vertaisina. Lainaus myös korostaa sitä, että erityisesti mahdollisuus keskustella lapsen kanssa on kirjoittajalle tärkeää yhteisessä tekemisessä. Isä haluaa kohdata lapsensa ja tämän ajatukset rauhassa tilanteessa, jossa hän voi tarjota tälle jakamatonta huomiota, ja tehdä yhteisestä ajanvietosta mukavaa toimintaa molemmille. Myös liikunta mainitaan Pokemon Go:n pelaamisen sivutuotteena, mikä osoittaa hyvinä pidettyjen elämäntapojen opettamista ja siirtämistä lapsille. Kirjoituksen isä ei kuitenkaan korosta liikunnan merkitystä, vaan nimen omaan keskusteleminen oman lapsen kanssa koetaan tärkeimmäksi yhteisissä pelihetkissä. Tätä tukee lainauksesta ilmenevä seikka siitä, että kirjoittajan poika on se, joka usein pyytää isäänsä mukaan iltaisiin pelihetkiin. Vaikka

aktiivinen ja osallistuva isyys ovat suuri osa vallitsevaa isyysihannetta, näyttää seuraava lainaus jotakin siitä, miten harvinaista pidempi kahdenkeskeinen isä-lapsi-aika saattaa olla:

“Olimme kahdestaan torstaista sunnuntai-iltapäivään, sillä J lähti ystäviensä kanssa Kööpenhaminaan moikkaamaan siellä asuvaa ystäväänsä. Emme ole olleet kundin kanssa koskaan näin pitkää aikaa kahdestaan. ... Meillä oli todella hauska ja tapahtumarikas isä ja poika -viikonloppu, sillä kävimme Linnanmäellä aamupäivästä, pelasimme futista, kävimme eväsretkellä lähellä sijaitsevan urheilupuiston penkeillä katsomassa kun lapset urheilivat. Koko viikonlopun ajan Benkku totteli minua erittäin hyvin ja käyttäytyi täydellisesti.” (Faijahommia 2019).

Lainauksen kirjoittaja on ensimmäistä kertaa koskaan muutaman päivän ajan kahdestaan lapsensa kanssa, ja tämä aika täytetään monenlaisella aktiivisella tekemisellä, kuten esimerkiksi huvipuistossa käynnillä ja jalkapallon peluulla. Osallistuvan isän ideaali täyttyy tässä siis kahdella tapaa: sekä isän vastuussa lapsestaan äidin ollessa poissa että yhteisen tekemisen muodossa (esim. Aalto 2012, 212–216; Huttunen 1994, 58). Mielenkiintoista lainauksessa on se, miten paljon se nostaa esille aktiivista tekemistä ja toimintaa. Paikallaan oloa tai muuta ei aktiivista toimintaa ei mainita. Sen sijaan “tapahtumarikas” on sana, jota tämä isä käyttää yhteisestä ajasta poikansa kanssa. Tällainen aktiivisuuden esiin nostaminen ja tekemättömyyden jättäminen huomiotta korostaa yleistä yhteiskunnassa vallalla olevaa ideaalia tuottavasta ja toimeliaasta kansalaisesta, jossa tekemättömyys käsitetään herkästi laiskuudeksi, joka nähdään paheena (Mäkinen 2016, 251–252; Tuomaala 2008, 150–151). Lainauksesta käy ilmi myös se, että lapsen kanssa on kuljettu monenlaisissa julkisissa paikoissa, kuten huvipuistossa ja urheilupuistossa. Tällä tavalla isyyden toteuttamisesta tulee tietyllä tapaa julkista pelkästään kontekstista johtuen, riippumatta siitä tiedostaako kirjoittaja tätä itse vai ei. Muun muassa Sayimer ja Derman (2019) puhuvat tästä isyyden esille asettamisesta ikään kuin julkisena suorituksena. Isyys ei heidän mukaansa ole jotain, mitä mies on, vaan jotakin mitä mies tekee. Tällaista isyyden julkista tekemistä ja suorittamista kuvaa myös bloggaajan kertomus siitä, miten “... Benkku

totteli minua erittäin hyvin ja käyttäytyi täydellisesti.” (Faijahommia 2019). Lapsen tottelevaisuus ja hyvä käytös nostetaan esille positiivisina seikkoina, jotka vaikuttavat heijastavan miehen käsitystä tämän omasta isyydestä ja sen onnistumisesta. Kun lapsi tottelee ja käyttäytyy hyvin, tarkoittaa se sitä, että isä on onnistunut tehtävässään, ja osoittanut olevansa sitoutunut ja yhtä pätevä vanhempi, kuin minä äitiä lähtökohtaisesti pidetään. Tällainen ajatusmalli tiivistää itseensä selkeällä tavalla niin kutsutun uuden isyyden ajatuksen. (Huttunen 1994, 58) Tällaisessa tilanteessa on kyse enemmän vanhemman omista tunteista ja tarkoituspelistä, kuin lapsesta. Lapsi on kuitenkin aina lapsi, eikä tämän käytös läheskään aina ole suoraviivainen heijastus siitä, miten vanhempi toimii tai miten hyvä hän vanhempana on. Lapsella on siis tavallaan välinearvoa vanhemman omanarvontunnon tukijana, eikä tämä ole enää pelkästään lapsi. Tällainen tietoinen tai tiedostamaton ajattelu kuvaa muutosta isyydessä, jossa lapsi ei ole enää vain tietyllä tapaa jaloissa ja mukana elämässä pyörivä elätettävä, vaan koko perheeseen, sen toimintaan ja arvoon vaikuttava projekti, johon tiivistyy toiveita ja ajatuksia tulevaisuudesta (Hobson 2002, 282).

4.1.2 Palkkatyö ja perhe

Palkkatyön ja perheen yhteensovittaminen on monelle haastava asia. Se on tilanne, jossa yksityinen ja julkinen elämänpiiri väistämättä sekoittuvat toisiinsa, ja tyydyttävän tasapainon löytäminen ja ylläpitäminen vaatii yksilöltä jatkuvaa sopeutumista ja joustavuutta. On toki mahdollista ja suotavaakin herättää kysymyksiä siitä, miten yksityistä perheellistyminen ja perheenä toimiminen nyky-yhteiskunnassa on, sillä se on instituutio, joka on jatkuvasti osa sekä yksityistä elämää että julkista toimintaa, päätöksiä ja asenteita (Sayimer & Derman, 2019; Lammi-Taskula, 2004). Perheellistyessään työllistetty ihminen kuitenkin on tilanteessa, jossa hän joutuu punnitsemaan useita erilaisia toiminnan mahdollisuuksia, joilla kaikilla on erilaisia implikaatioita niin hänen, kuin myös oletetun kumppanin sekä heidän jälkikasvunsa tulevaisuuteen. Esimerkiksi Segal esittää, että todellinen muutos vanhemmuuden tasa-arvoistumiseksi vaatii muutoksia työllistymiseen, uran rakenteeseen, sekä palkkatasoihin. Tämän vuoksi yksinään vanhemmuuden tasa-arvoistuminen ei riitä

tuottamaan sukupuolten välistä tasa-arvoa, tai sen vaikutus on toivottua vähäisempi. (2006, 41.) Vanhemmilla on nykyään Suomessa yhtäläiset mahdollisuudet esimerkiksi hoitaa lasta kotona toisen palatessa työelämään, mutta käytännössä asenteet ja toiminta muuttuvat hitaasti sekä perheiden että työnantajien tasolla.

Tätä tutkimusta varten analysoiduista blogeista löytyi kaikista kirjoituksia työn ja perheen yhteensovittamisesta. Aihe ei ollut yhdessäkään blogissa vieras, vaan nousi esille monin eri tavoin sekä suoraan blogikirjoitusten aiheena että epäsuorasti osana muita kirjoituksia. Aineiston miehistä kaksi jäi pidemmälle isyysvapaalle koti-isäksi, kolmas palasi takaisin töihin lapsen ollessa neljän kuukauden ikäinen ja neljäs piti normaalin hoitovapaan. Jokainen kirjoittajista on ollut palkkatyössä myös ennen isäksi tuloa, mutta työn asema näiden miesten elämässä korostui perheenisäyksen jälkeen, mikä osaltaan tukee niin sanotun “entisajan isyyden” mallia (Huttunen 1999). Työn ja perheen yhteensovittamisen suhteen kirjoittajat olivat kuitenkin kaikki tehneet omia ratkaisujaan, kuten esimerkiksi seuraavan lainauksen isä:

“Jostain ihmeen syystä sitä on jossain romanttisissa kuvitelmissaan maalaillut kipeiden lasten kotihoitamisen etätöiden ohella jotenkin leppoisaksi. Noissa kuvitelmissa kannan kuumeisen kaksikkomme aamulla sohvalle, laitan päättymättömän animaatioleffan pyörimään televisiosta, keitän pannullisen kahvia itselleni, asetun nojatuoliin ja teen katkotta 8 tuntia töitä. Mitä nyt välillä kannan sohvalle laihaa kanalientä, jaffaa ja karamellejä, mikäli enkelin lailla sirkuttavat kaksosemme niitä hentoisilla flunssäänillään pyytävät. Flunssa on ohi päivässä ja palaan sulavasti töihin kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan.

Paskanmarjat.

...

Alinomaisesta lääkintävalppaudestani huolimatta etätyöskentely kyllä onnistuu, mutta kaikki aivotyötä vaativa keskeytyy useita kertoja päivässä. Se on joku kiero luonnonlaki, että kun sähköposti, puhelu tai vaikkapa PowerPoint -esityksen luonnostelu on kriittisessä vaiheessa, alkaa yleensä tapahtua.” ((K)Akkavalta 2019).

Lainauksen kirjoittanut isä on kuvitellut työn ja perheen yhteensovittamisen huomattavasti helpommaksi, kuin millaiseksi se on käytännössä osoittautunut. Tämä oli haaveillut siitä, että kipeiden lasten hoitaminen kotona ei juurikaan vaikuttaisi hänen työntekoonsa, mutta todellisuudessa sairaana olevat kaksoset keskeyttivät jatkuvasti työn vaatiman ajatusprosessin. Kirjoittajan omien sanojen mukaan työnteko kuitenkin onnistui sairaista lapsista huolimatta, mutta huomattavasti toivottua haasteellisemmin. Huomionarvoista lainauksessa sen varsinaisen aiheen, eli työntöön ja lasten sairastelun samanaikaisuuden synnyttämien haasteiden lisäksi on se, että kirjoittaja ei sanallakaan mainitse sitä, että itse on se vanhempi, joka lasten kanssa kotiin on jäänyt. Asiaa ei pidetä mainitsemisen arvoisena, ja se näyttäytyy normaalissa ja neutraalissa valossa. Lainaus heijastaa vahvasti vallitsevaa vanhemmuuden ideaalia, jossa molemmat vanhemmat sukupuolestaan riippumatta ovat tasapuolisia ja yhtä arvokkaita huoltajia (Huttunen 1994, 58; Vuori 2004, 38). Kirjoituksen isä ja perheen käytännöt näyttävät olevan kaukana siitä ajasta, jolloin vastuu lasten hoidosta oli äidin harteilla (Vuori 2004, 30; Broughton & Rogers 2007, 1). Sen sijaan lainaus luo kuvaa isästä, joka on aivan yhtä kykenevä huoltaja lapsilleen, kuin heidän äitinsäkin. Ilmeisen neutraali suhtautuminen asiaan normalisoi sitä entuudestaan, ja näin vahvistaa nykyaikaista hegemonista isyyskuvaa. Vanhempien tasa-arvoisuutta kuvaa myös seuraava lainaus, jonka kirjoittanut isä on ollut pitkään kotona lasten kanssa vaimon palatessa työelämään:

“Viisi havaintoa perhevapaista työelämän vinkkelistä

1)Työnantajat ovat suhtautuneet isän perhevapaisiin todella hyvin. Paikoitellen lähes kannustaen Joku voisi vetää tästä toki johtopäätöksiä siitä, kuinka pidetty työntekijä olen ollut...

...

4)Uran kannalta pitkät perhevapaat ovat olleet vähintäänkin puolittainen itsemurha. Se on ihan ymmärrettävää, kun on kahdeksan vuoden aikana melkein neljä vuotta pois näppäimistön äärestä. Nuo kahdeksan vuotta ovat kuitenkin muuttaneet myös suuresti ajatuksiani urasta. Ennen lapsia

suunnittelin uraa. Nyt uraksi riittää ajatuksissani varsin hyvin se, etten uraudu työssäni.

...

Edellisen kerran töihinpalatessani totesin koti-isyiden olleen yksi elämäni parhaista jaksoista. Urahaaveiden muuttumisesta ja jatkuvasta rahanpuutteesta huolimatta en todellakaan kadu perhevapaiden laajaa maksimaalista hyödyntämistä. Itse asiassa en vaihtaisi pois kuin muutaman oksennustautipäivän. Oikeastaan perhevapaa on ollut unelman elämistä.” (Isäkuukaudet 2019).

Lainauksen kirjoittanut isä suhtautuu hyvin positiivisesti aikaansa koti-isänä kuvaten sitä unelman elämiseksi. Osallistuvan ja lapsistaan kiinnostuneen isän ideaali näkyy tässä perheessä ja sen käytännöissä hyvin selkeästi. Vaikka koti-isänä oloa verrataankin uran suhteen itsemurhaan astuu tässä esiin vallitsevan isyysideaalin käsitys siitä paikkana itsereflektiolle ja kasvulle, sillä kirjoittaja kuvaa asenteensa ja ajatustensa uraa kohtaan muuttuneen (Aalto 2012, 184–185). Uran merkitys on vähentynyt perheen noustessa tärkeimmälle sijalle. Kirjoittaja kertoo myös työnantajiansa suhtautuneen tämän koti-isyteen positiivisesti, jopa kannustaen. Tässä tapauksessa osallistuvan isän ideaali näyttää saaneen jalansijaa myös kirjoittajan työpaikoilla, mikä ei nyky-yhteiskunnan hegemonisesta isyyskäsitelmästä huolimatta ole käytännön tasolla saavuttanut selkeän normin asemaa, eivätkä koti-isyiden edellyttämät käytännöt vielä vaikuta normalisoituneen työelämään (Kangas, Lämsä & Jyrkinen, 2019).

Koti-isyiden negatiivisina puolina lainauksessa mainitaan vain muutama lasten oksennustautipäivä, sekä kirjoittajan kotiin jäämisen aiheuttamat rahalliset haasteet. Niistäkin huolimatta kirjoituksella on hyvin positiivinen sävy, eikä haastavia asioita käsitellä sen syvemmin. Tällainen suhtautuminen isyyden haastaviin tai negatiivisiin puoliin on selkeässä kontrastissa äitiysblogeista tuttuun käytäntöön, jossa vanhemmuuden haasteista puhuminen hyvin rehellisesti ja huomattavasti syvällisemmin on normalisoitua ja jopa odotettua. Näiden esiin tuominen nähdään samaistuttavana kosketuspintana bloggaajien ja lukijoiden välillä. Äitiysblogeissa haastavien aiheiden puuttuminen nähdään helposti elämän kiillottamisena ja paremman kuvan antamisena,

kuin mitä todellisuus on, kun taas isyysblogeissa haasteet näkyvät korkeintaan pinnallisesti fokuksen ollessa niiden ylittämässä ja positiivisissa aiheissa. (Lopez, 2009.) Tällainen eroavaisuus herättää kysymyksiä siitä, miten vahvasti sukupuolittuneet normit ja odotukset edelleen vaikuttavat ihmisiin ja näiden käytökseen etenkin sellaisella osittain julkisella areenalla, kuin mitä blogit ovat. Yllä oleva lainaus vahvistaa diskursiivisesti sekä hegemonista isyys- että maskuliinisuuskäsitystä, joissa mies on osallistuva ja läsnä oleva vanhempi, mutta samaan aikaan vahva haasteista selviävä mies (Aalto 2012, 76–77 & 140). Työn ja perheen yhteensovittaminen arjessa näyttää onnistuneen hyvin myös seuraavan blogin kirjoittajalta:

“Käsienpesu, aamiaispöytään istuminen, femmojen heitot ja isi lähtee töihin. Näin menee lähes poikkeuksetta meidän aamut. Herätys noin kuuden aikoihin ja toimistolla olen ennen 9. Joku aavistuksen reippaampi yrittäjä tekisi tuossa aamulla tunnin töitä, mutta itse mielelläni vietän laatu-aikaa pojan kanssa piirettyjä katsoen 😊” (Fajjahommia 2019).

Kirjoittaja kuvaa yrittäjyyden ja perheen yhteen sovittamista, johon omana työnantajanaan toimiminen luo mahdollisuuden joustaa ja toteuttaa arkea omien prioriteettien mukaisesti. Yrittäjyys mahdollistaa sujuvan arkirutiinin muodostamisen, jossa yhteisen ajan viettäminen lapsen kanssa nostetaan tärkeämmäksi, kuin mahdollisuus tehdä aamulla tunnin verran enemmän töitä. Läsnäolo lapsen kanssa tuodaan esille työtä tärkeämpänä, mutta samaan aikaan kirjoittaja asettaa itsensä vähemmän aktiivisen yrittäjän asemaan kuvatessaan toisin toimivaa yrittäjää aavistuksen reippaampana. Ilmaisuu on suhteellisen neutraali, mutta tästä huolimatta näyttää arvottavan tämän hypoteettisen aamullakin töitä tekevän yrittäjätyyppin positiivisesti. Kirjoittajan omaa päätöstä perustellaan sillä, että piirrettyjen katsominen tämän lapsen kanssa on yhteistä laatu-aikaa. Näyttää siltä, että lainauksessa asetetaan vastakkain kaksi eri tavoin arvokkaana nähtävää toiminnan mallia, joiden välillä tehty valinta täytyy arvostaa huolimatta perustella lukijoille. Osallistuvan ja läsnäolevan isän ideaali näyttää tässäkin perheessä olevan käytännön tasolla läsnä, mutta samaan aikaan voidaan nähdä kirjoittajan tiedostavan yhä läsnä olevan mallin hegemonisesta maskuliinisuudesta, jossa miehen tehtävä on elättää perheensä (Rantalaiho 2003, 202;

Huttunen 1999, 171). Lainaus on osoitus siitä, että käytännön tasolla muutos isän roolissa perheen elättäjistä osallistuvaksi vanhemmaksi on yhä käynnissä. Lainaus osoittaa jotakin siitä, millä tavoin miehet joutuvat hakemaan tasapainoa näiden kahden roolin välillä, sekä perustelemaan ja oikeuttamaan valintansa vähintään itselleen ja perheelleen. Isät näyttävät olevan ristiriitaisessa asemassa sen suhteen, miten he käytännössä haluavat isyyttään toteuttaa. Yhtäällä valintoihin vaikuttaa yhteiskunnassa vallitseva rooliodotus läsnäolevasta ja tasa-arvoisesta isästä, ja toisaalla taas paine työlleen omistautuneesta miehestä (Huttunen 1994, 58; Kangas, Lämsä & Jyrkinen 2019). Tässä lainauksen tapauksessa ylimääräisen työtunnin potentiaalinen arvo tiedostetaan, mutta yhteinen aika lapsen kanssa asetetaan loppupeleissä sitä arvokkaammaksi. Modernin isyyden ideaali siis toteutuu, mutta aikaan sijoittumattoman “entisajan isyyden” mallin vaikutus on edelleen läsnä (Aalto 2012, 66). Tällainen isyyden ristipaineiden ilmeneminen tukee käsitystä siitä, että isyyden muutosta ei ole mahdollista siististi sijoittaa kronologisesti ja nousujohteisesti eteneväksi menestyksekkääksi uudistustarinaksi, vaan on syytä todeta useiden isyyden muotojen samanaikainen läsnäolo myös nykyaikaisten miesten arjessa (Aalto 2004). Selkeää muutosta täysin osallistuvan isyyden vakaaseen ja ongelmattomaan valta-asemaan ei tämän lainauksen perusteella ole yhteiskunnallisella tasolla saatu valmiiksi, mikä herättää kysymyksen siitä, onko tällainen edes mahdollista ilman sekä työelämän että asenneilmapiirin rakenteellista muutosta. Työn positiiviset ja mahdollistavat puolet tulevat vahvasti esiin myös seuraavassa lainauksessa:

“Kesäloma! Enpä muista, milloin olisinkaan ollut näin sen tarpeessa. Enkä toisaalta muista, milloin lomalle jäädessä olisi ollut näin vaikeaa päästä irti töistä. Projektini on melko kriittisessä vaiheessa, keskeneräisiä asioita on paljon ja työt ovat yksinkertaisesti niin mielenkiintoisia, että niin hassulta kuin se tuntuukin, olisin voinut hyvin myös jatkaa töitä, vaikka viimeiset viikot ovat koetelleetkin omaa kestävyyttä aika lailla.” (Isyyspakkaus 2019).

Lainauksessa asettuvat kontrastiin toistensa kanssa kaksi eri puolta palkkatyöstä. Yhtäältä kirjoittaja kertoo työnsä olevan niin mielenkiintoista, että työprojektin

jättäminen ja kesälomalle siirtyminen tuntuivat hänelle vaikealta, mutta toisaalta hän myöntää loman tulevan tarpeeseen. Työ näyttäytyy lainauksen valossa kirjoittajalle mielekkäänä toimintana, jonka hän kokee mielenkiintoisena ja ilmeisen antoisana. Työllä on tälle selkeästi arvoa puhtaasti tekemisen ja siitä saatavan mielihyvän näkökulmasta, mikä ilmentää kahta erilaista työhön liittyvää nyky-yhteiskunnassa vallitsevaa ideaalia. Ensimmäinen näistä on se, että jokaisen työhön kykenevän vähintään täysi-ikäisen on suotavaa tehdä töitä, ja mieluiten ahkerasti, sillä tällainen liitetään edelleen vahvasti merkiksi hyveellisestä ja ansioituneesta kansalaisesta, joka ihannetapauksessa kokee toteuttavansa itseään puhtaasti työnteon kautta (Rose 1990, 56). Toinen lainauksessa ilmenevä ideaali liittyy läheisesti itsensä toteuttamiseen työn kautta. Tässä ideaalissa työnteko itsessään ei kuitenkaan ole se muuttuja, jonka työntekijä kokee positiivisena asiana, vaan keskeiseksi asetuu se, minkälaista työtä kukakin tekee ja minkälaisissa olosuhteissa, sekä miten mielekkääksi ja itselleen sopivaksi oma työnkuva koetaan (Moilanen & Virtanen 2010). Työn kuluttava ja vaativa luonne kuitenkin myönnetään lainauksessa avoimesti, ja samalla tunnustetaan loman ja vapaa-ajan tärkeys. Kirjoittaja antaa kuvan siitä, että jonkinlainen tasapaino palkkatyön ja vapaa-ajan välille on löytynyt. Lainauksesta käy selkeästi ilmi yksi nykyaikana yleisimmistä haasteista, jossa palkkatyö yhä määrittää suuren osan ihmisen arvosta, mutta vapaa-ajan roolin ja merkityksen kasvettua tyydyttävän tasapainon löytäminen näiden välille on hankalaa (Kivimäki 2003). Isyys tuo tähän asetelmaan oman lisähaasteensa, sillä miehen oletettu asema perheessä on yhä usein kaksinkertainen: sekä elättäjä että tasa-arvoinen, osallistuva huoltaja (esim. Rantalaiho 2003; Vuori 2004; Aalto 2012, 111–117). Myös lainauksen maininta siitä, miten tarpeeseen alkava loma tulee nostaa esiin kysymyksiä. Sitä näytetään lähestyttävän kirjoittajan työkyvyn ja kestävyuden palauttamisen näkökulmasta, mikä asettaa kyseenalaiseksi sen, miten pitkälti loma ja sen aikainen palautuminen viimekädessä tapahtuvat työelämää varten. Työntekijän hyvinvointi kuitenkin on suhteessa tämän tehokkuuteen (Rose 1990, 61–63). Lainauksessa nousee esiin halki koko isyyden ja palkkatyön suhdetta käsittelevässä luvussa kantavaksi teemaksi noussut asetelma siitä, miten työ edelleen nähdään kiinteänä osana yksilön identiteettiä ja arvoa, mutta jossa perheen merkitys on samanaikaisesti keskeinen osa mieheyden narratiivia. Näiden kahden toisistaan erillisen identiteetin yhteensovittaminen on osa isyyden moderneja haasteita.

4.1.3 Isyyden itsereflektio

Vanhemmuus on rooli, johon jokainen joutuu tavalla tai toisella ottamaan kantaa, riippumatta siitä haluaako roolin itselleen vai kieltäytyykö siitä. Mikäli mies jossakin vaiheessa elämäänsä päättää tavalla tai toisella haluavansa isäksi ja myös onnistuu tavoitteessaan, tulee sen mukana joukko uusia rooliodotuksia. Yksi näistä odotuksista on nykyaikaiselle isyydelle asetettu ideaali isyyden merkityksen ja sen herättämien tunteiden ja ajatusten ymmärtämisestä, sanoittamisesta ja avoimesta käsittelystä. Itsereflektio on noussut keskeiseksi osaksi isyyttä. Käytännön esimerkki tällaisesta oman sisäisen maailmansa kanssa työskentelevästä isästä on mies, joka ei pelkää kohdata ja käsitellä isyyden itsessään herättämiä tunteita. (Aalto 2012, 184–185; Huttunen 1994, 62.) Sekä isyyden herättämien tunteiden että isän roolin käsittely näkyi aineistossa selkeästi, sillä tässä työssä käytetyllä rajauksellakin aihetta käsitteleviä kirjoituksia löytyi kolmesta mahdollisesta neljästä blogista. Isyyden merkityksen käsittely on näissä lainauksissa selkeässä yhteydessä isyyden vastuun ja vapauden teemoihin, sekä jokaiselle miehelle omanlaisen isyyden toteuttamiseen, kuten seuraavassa lainauksessa:

“En häpeä itseäni. Itse asiassa olen ihan pienestä pitäen tiennyt tulevani tällaiseksi kuin olen. Tunnetta on vaikea selittää. Tiedän vain, että minulle on aivan sama, mitä muut minusta ajattelevat. Pelkät muiden mielipiteet eivät voi muuttaa sitä minkälainen olen.

...

Haluan olla oma itseni sellaisena kuin olen.

Olen

ylpeä,

osallistuva

koti-isä.

Kannatan täysin rinnoin tasa-arvoisempaa perhepolitiikkaa ja perhevapaauudistusta.” ((K)Akkavalta 2019).

Kirjoittaja tekee lainauksessa lukijalle selväksi oman vahvasti positiivisen kantansa koti-isyyteen, sekä yleisemmällä tasolla miesten mahdollisuuksiin olla koti-isä. Tässä tapauksessa halu koti-isyyteen kuvataan lähes synnynnäisenä, kiinteänä osana kirjoittajan persoonaa. Tällainen asenne koti-isyyttä kohtaan haastaa käsitystä siitä, että perheen merkitys olisi miehelle jotenkin vähäisempi, tai että palkkatyöstä tulee automaattisesti miehen elämän tärkein prioriteetti, mikä tukisi näkemystä niin kutsutusta “entisaikojen isyydestä”, jolloin miehen tärkein rooli on rakentunut perheen elättämisen ympärille (Huttunen 1999, 171). Normalisoitunut ja edelleen vaikuttava asenne siitä, mikä miehen rooli ja osallistumisen taso perheessä on asettuu tässä vahvasti kyseenalaiseksi. Myös tasa-arvoinen perhepolitiikka, joka mahdollistaa ja tekee aikaisempaa helpommaksi sen, että isä voi jäädä lapsensa kanssa kotiin nähdään positiivisena ja kannustavana muutoksena. Teksti korostaa kirjoittajan suurta arvostusta koti-isyyttä kohtaan, mutta nostaa esille myös olettamuksen koti-isyyteen liittyvistä negatiivisista asenteista korostamalla tämän omaa välinpitämättömyyttä muiden mielipiteitä kohtaan. Negatiivista suhtautumista asiaan ikään kuin odotetaan, ja sitä vastaan puolustaudutaan korostamalla sitä, miten vähän kirjoittaja siitä välittää. Mahdollisia negatiivisia asenteita ei kuitenkaan suoraan käsitellä, vaan ne jätetään taustaolettamuksen tasolle ja lukijan itsensä tulkittavaksi sekä ymmärrettäväksi. Isyysblogille tyypilliseen tapaan teksti keskittyy koti-isän roolin positiivisiin puoliin. Koti-isyyden hankala asema monen erilaisen muuttuvan ideaalin ja oletuksen ristipaineessa on selkeästi luettavissa tässä lainauksessa. Tämä kahden erilaisen normin ja odotuksen välissä tasapainoilu on osa nykyaikaista isyyttä, jonka vaikutukselle jokainen isä on altis, mutta joka tästä huolimatta on jäänyt perhekeskustelussa yllättävän vähäiseen asemaan isyyden osallistuvuuden ja tasa-arvoisuuden viedessä valtaosan huomiosta (Kangas, Lämsä & Jyrkinen 2019; Rantalaiho 2003). Isyyden tärkeys sen mukanaan tuomista haasteista huolimatta näkyy myös seuraavassa lainauksessa:

“Maanantaina tympäisi. Raskaasti.

Kyseessä oli elämäni viimeinen hoitovapaamaanantai. Vapaan loppuminen masensi ja seuraavan viikon töihinpaluu ahdisti. Fiilis oli kuin kesäloman loppuessa, mutta koska vapaa oli kestänyt kuukauden sijaan kahdeksantoista, niin tympäisykin oli kahdeksantoistakertainen.

...

Parasta ratkaisussa on tietenkin se, että saan olla vielä joulukuun lasten kanssa kotona.

Me ai-om-me naut-ti-a! Huomenna on pahvimajapäivä. Hyvä päivä!”
(Isäkuukaudet 2019).

Isyyden ja erityisesti koti-isyyden merkitys kirjoittajalle tulee selkeästi esille tässä lainauksessa. Tämä keskittyy ensin kuvaamaan hoitovapaan päättymisen aiheuttamia tunteita, joka tilanteena koetaan masentavaksi ja töihin paluu ahdistavaksi. Koti-isyyden päättyminen näyttäytyy epämiellyttävämpänä vaihtoehtona, kuin palkkatyöhön paluu. Tällainen avoimesti esitetty ajatusmalli ja sen herättämien tunteiden julkinen esiintuominen asettaa tätä blogia kirjoittavan miehen tukevasti osaksi vallalla olevaa hegemonista niin kutsuttua uuden ajan isyyttä, jossa vanhemmuus on tärkeä osa miehen identiteettiä ja lasten kanssa vietetty aika koetaan positiivisena ja miestä hyödyttävänä tekijänä (Huttunen 1994, 48; Aalto 2012, 201–202). Kuten Deborah Lupton ja Lesley Barclay toteavat, hyvää isyyttä pyritään toteuttamaan nimenomaan lasten vuoksi, mutta tässä lainauksessa isyyden merkitys myös kirjoittajalle itselleen korostuu (1997, 136). Tätä vastoin miehen perinteinen rooli, joka velvoittaa palkkatyöhön koetaan negatiivisena asiana, asemana johon kirjoittaja ei haluaisi edes osittain palata. Lasten hoitovastuun kantaminen koti-isänä taas kuvataan vahvasti positiivisena asiana ja roolina, josta kirjoittaja ei vielä ole valmis luopumaan. Tällainen asenne isyyttä kohtaan on suorastaan malliesimerkki nykyaikaisesta osallistuvasta isästä, jolle lapset ovat aidosti merkityksellisiä (Sevón & Huttunen 2004). Lainauksen toisessa osassa käy ilmi, että kirjoittaja on kuitenkin saanut mahdollisuuden jatkaa koti-isyyttään vielä hetken johtuen työpaikan vaihtumisen aiheuttamista logistisista syistä. Asia esitetään blogissa hyvin positiivisessa valossa. Koti-isyyden jatkumisen arvokkuus ja positiivisuus kiteytyvät yksinkertaiseen, mutta kirjoittajalle selkeän merkitykselliseen lasten kanssa vietettävään pahvimajapäivään. Tämä luo kuvaa siitä, miten yksinkertaiset asiat ja eletty arki lasten kanssa koetaan sekä elämässä että isyydessä tärkeiksi. Pahvimajapäivän nostaminen blogikirjoitukseen asti myös uudistaa osaltaan käsitystä siitä, että hyvä isyys rakentuu erityisesti aktiivisen tekemisen ja läsnäolon ympärille. Lainaus ilmentää hyvin selkeästi tätä toiminnallisen isyyden ideaalia. (Aalto 2012, 212–214.) Kotona lapsia

aktiivisesti hoitaen vietetyllä ajalla koetaan olevan suuri merkitys, josta koti-isyyden ajanjakson maksimointi on selkeä osoitus. Lasten priorisointi näkyy myös tässä lainauksessa:

“Itse olen tiennyt aina, että haluan tulla isäksi. Minulla ei ole mitään syytä miksi en haluaisi kasvattaa jälkikasvua ja samalla laittaa prioriteetit elämässäni uusiksi. Älkää käsittäkö väärin, olen edelleen erittäin intohimoinen matkustaja ja tykkään käydä ystävien kanssa leffassa, viettää aikaa yksin yms, mutta tykkään myös todella paljon viettää aikaa poikani ja perheeni kanssa. Prioriteettini siis pyörii enemmän muualla kuin oman napani ympärillä. Tällä hetkellä ykkösenä on tuon pojan oikein kasvattaminen, sekä se, että pystyn tarjoamaan hänelle parhaat aseet tässä maailmassa pärjäämiseen.

...

Vaikka ajoittain kiristelen hampaitani niin paljon, että niska ja leuka on viikon jumissa ja kantapäätä vihloo kuukauden, ei silti moni asia saa niin isoa henkistä hymyä, sekä filiksen nostatusta aikaan, kuin töistä kotiin tulemisen jälkeen kuuluu tuon kundan iloinen huuto ”isi tuleeeee!”. Siinä unohtuu kaikki huolet ja murheet mitä mahdollisesti mielessä on saattanut liikkua.

...

Isyys itselleni on ehdottomasti elämäni isoin juttu. Mikään muu ei yllä lähellekkään. Se on valtava voimavara, vaikka kuluttaa ajoittain niin helvetisti. En silti vaihtaisi tätä mihinkään muuhun, sillä joka kerta kun tuo kundi oppii jotain uutta, saan siitä itse niin paljon hyvää filistä ja energiaa. Myös Benkun innostus futikseen on pikku pikku plussa 😊”
(Faijahommia 2019).

Lainaus on pitkä, mutta siitä ilmenee selkeästi moni erilainen isyyteen liittyvä teema. Isyyden merkitys, haasteet ja oma identiteetti ovat kaikki keskeisiä vanhemmuuteen liittyviä aiheita, jotka nostetaan tässä esille. Kirjoittaja kertoo halunneensa aina tulla

isäksi, mutta mielenkiintoisesti tämä toteamus liitetään yhteen omien prioriteettien muuttamisen kanssa. Lainaus antaa ymmärtää, että osa tätä prioriteettien uudelleenjärjestelyä on oman ajan ja itsenäisen tekemisen muuttuminen perheen kanssa vietetyksi ajaksi. Yksilökeskeisyys on siis vapaaehtoisesti muutettu perhekeskeisyydeksi, mutta samaan aikaan kirjoittaja tekee selväksi sen, miten tärkeää ja miellyttävää tälle edelleen on tehdä asioita omaksi ilokseen ja ilman lasta. Oman identiteetin säilyttäminen on nähty tärkeänä, mutta sitä on laajennettu koskemaan myös perheen ja lapsen mukanaan tuomia asioita. Identiteetin laajentuminen näyttää mahdollistaneen prioriteettien uudelleenjärjestelyn, jossa lapsi ja tämän kasvattaminen mahdollisimman hyvin on nostettu tärkeimmäksi. Sanamuoto “oikein kasvattaminen” on mielenkiintoinen, sillä se antaa olettaa olemassa olevan myös vastaparin, “väärin kasvattamisen”. Tätä käsitettä ei kuitenkaan lainauksessa avata sen enempää, vaan käsitys oikeasta kasvattamisesta jätetään lukijan ymmärrettäväksi, ikään kuin käsitteen sisältö olisi itsestään selvä. Käsitepari on riippuvainen toisistaan, sillä ilman yhtä kumpaakaan ei ole olemassa. Tarvitaan määriteltävissä olevaa ääripäisyyksien isyyttä, jotta voidaan luoda rajat sille, missä yksi muuttuu toiseksi. Kuten myös edellisen lainauksen yhteydessä tuli ilmi, hyvä isyys kiinnittyy tässäkin tapauksessa tiiviisti lapsen etuun ja siihen, että lapsen pärjääminen maailmassa voidaan taata parhaalla mahdollisella tavalla (Dollahite, Hawkins & Brotherson 1997, 18). Tällainen ajattelu ja toiminta sopii erittäin hyvin nykyiseen käsitykseen isyydestä ja sen ideaalista, ja havainnollistaa selkeästi myös sen vahvuutta. Isäksi tulo saa aikaan itsereflektiota, jonka seurauksena tapahtuu omaehtoista henkistä kasvua ja muutosta. (Aalto 2012, 184–188.) Lapsi ja tämän mukana tulevat velvollisuudet asetetaan korkea-arvoiseen asemaan, eikä nähtävissä ole hitustakaan niin kutsutusta menneiden aikojen isyydestä, jossa mies oli tietyllä tapaa jopa perheen ulkopuolinen hahmo (Yesilova 2009, 153). Isän rooli nähdään vähintään yhtä tärkeänä ja omalle identiteetille keskeisenä, kuin asema työntekijänä tai itsellisenä ja erillisenä aikuisena.

Osana lainausta näkyy myös narratiivi isyyden haasteellisuudesta, jota kuvataan hampaiden kiristelyllä ja isyyden kuluttavuudella, mutta kuvaukset vaikeuksista näyttävät olevan osa kirjoitusta enemmänkin vastapainona ja kontrastina isyyden positiivisille puolille. Ne eivät ole kirjoituksen pääasiallinen fokus, eikä niitä käsitellä kuin pinnallisesti. Myös tämä lainaus tukee käsitystä siitä, että vanhemmuuden

haasteellisuuden käsittely ei ole isyysblogeille luontainen tai keskeinen aihe, ja ne jäävät usein ikään kuin toiselle sijalle isyyden positiivisten puolten taakse. Isyyttä lähestytään positiivisen reflektoinnin kautta, jossa siihen liittyvällä puheella on eräänlainen terapeuttinen vaikutus (Aalto 2012, 193–194). Tällainen suhtautuminen vanhemmuuden haasteisiin tukee keskustelussa ehkä laajemmin esille tulevaa käsitystä, jossa isyys rakentuu eräänlaiseksi miehen kasvu- ja sankaritarinaksi, jossa vaikeuksia kyllä kohdataan, mutta niistä selvittää ja elämää jatketaan eteenpäin keskittyen sekä positiivisiin asioihin että itsessä tapahtuvaan muutokseen (Kolehmainen 2004, 100).

4.1.4 Isyyden vaikeudet ja niistä selviäminen

Vanhemmuus on edelleen yksi miehen elämän merkittävimmistä kulmakivistä, mikäli roolin itselleen haluaa ja sitä kohti pyrkii. Isyys on myös siinä mielessä ohittamaton instituutio, että siihen on jokaisen miehen jollain tapaa jossain vaiheessa elämäänsä otettava kantaa, riippumatta omasta suhtautumisesta siihen. Myös tällä tavoin isyyden ja hegemonisen maskuliinisuuden käsitteet on mahdollista liittää yhteen, sillä ne hyvin pitkälti määrittävät toisiaan (Huttunen 1994, 48). Isäksi tulon positiivisista puolista ja seurauksista puhutaan tämän työn aineistossa suhteellisen runsaasti, eikä sen vaikeita tai haastavia puolia myöskään täysin ohiteta. Vanhemmuuden haasteista ja negatiivisemmista piirteistä puhuminen näyttää kuitenkin olevan kiinteä osa erityisesti äitiysblogeja, missä niistä puhuminen näyttyy normalisoituneena ja suotavana, jopa odotettuna osana vanhemmuuden käsittelyä (Lopez 2009). Samaa trendiä ei tässä mittakaavassa ole huomattavissa tämän työn aineistona käytettävissä blogeissa. Isyyteen liittyvät negatiivisemmat piirteet ja huolet olivat kyllä läsnä tutkielman aineistossa, mutta tapa jolla niitä käsitellään, sekä siihen liittyvät narratiivit kertovat omaa tarinaansa siitä, miten miehen oletetaan isyyden vaikeuksista puhuvan. Aineiston perusteella aiheisiin suhtaudutaan, tai ainakin niistä kirjoitetaan viimekädessä varsin neutraalisti fokuksen ollessa siinä, miten niistä on selvitty. Vaikeuksista selviämisen korostaminen näyttyy työkaluna, jolla kirjoittajat rakentavat kuvaa itsestään kyvykkäinä isinä. Tämä kompetenssi on keskeinen osa vallitsevaa hegemonista isyyuskäsitystä (Huttunen 1994, 58). Teemaa käsitteleviä tai sivuavia kirjoituksia löytyi

aineistosta, mutta kuten edellisessä kappaleessa, myös näitä aiheita koskevia kirjoituksia löytyi vain kolmesta blogista. Löydetyissä blogikirjoituksissa käsitellään asioita sekä käytännöllisellä että abstraktilla tasolla, ja haastavien piirteiden läsnäolosta huolimatta kaikkien blogien yhteinen kantava teema näyttää olevan isyyden positiivinen merkitys ja vaikutus näiden miesten elämään. Ensimmäinen lainaus on esimerkki isyyden arjen käytännöllisistä haasteista:

“Kyllä! Meillä on alkanut taaperon uhma. Se mukava fiilis kun saat litsareita naamaan, kun yrität laittaa lapselle kenkiä jalkaan tai leluautot saa kyytiä pitkin kämppää, kun silmä hetkeksi välttää. Pahinta on kun esimerkiksi päiväkodin jälkeen käydään kaupassa ja uhma-kohtaukset alkavat. Kundi juoksentelee pitkin käytäviä, karkaa vanhemmilta, eikä tottele yhtään. Tämän lisäksi hän vielä karjuu päin naamaa, kun yrität selittää miksi näin ei saa tehdä. Siinä on muuten vaikea pitää naama pokerilla 😊

...

Omaan silmään vaikuttaa kuitenkin siltä, että ollaan vielä päästy aika helpolla, vaikka hermoja välillä vähän kiristääkin. Sama on varmasti jokaisella vanhemmalla?” (Faijahommia 2019).

Lainaus kuvaa otoksia arjesta uhmaikäisen lapsen kanssa, josta mielenkiintoisen tekee sen sävy: Uhmaavan lapsen käytöstä kuvataan sekä sarkastisesti mukavaksi että aikuisen puolelta myös aidon humoristiseksi. Lainaus hymiöineen antaa ymmärtää, että karjuvan lapsen edessä on vaikeaa olla nauramatta, ja sama ilmaus on mahdollista tulkita myös kuvaukseksi hermojen säilyttämisestä. Kuitenkin vaikuttaa siltä, että haastavaankin tilanteeseen tuodaan positiivisia piirteitä, eikä negatiivinen sävy missään vaiheessa ota valtaa tekstissä. Vaikeuksia neutralisoi myös retoriseen sävyyn esitetty kysymys siitä, että muutkin vanhemmat varmasti kokevat samoja asioita, kuin kirjoittaja. Tämä asettaa omat kokemukset isyyden haasteista osaksi normaalia kokemusta vanhemmuudesta. Jos voidaan olettaa muidenkin uhmaikäisten lasten olevan haasteellisia kasvatettavia, löydetään tilanteeseen vertaistukea, joka voi auttaa sen käsittelyssä. Koko kuvaus uhmaikäisen lapsen kasvattamisen mukanaan tuomista

haasteista voidaan nähdä sekä pyyntönä että tarjouksena vertaistuelle, sekä vastaavien kokemusten normalisoinnille. Kokemus tilanteen normaaliudesta voidaan nähdä tärkeänä tavoitteena ja komponenttina, joka auttaa jaksamaan ja validoi kirjoittajan omaa isyyttä. Vaikka haastavista asioista kirjoitetaan avoimesti, on kirjoituksen sävy tästä huolimatta kokonaisuutena ehkä yllättävänkin neutraali. Kuten edellisen kappaleen lopussa myös tässä lainauksessa näyttää siltä, että kerronnan luonne on erilaista, kuin äitiysblogeissa yleensä (Lopez 2019). Isyyden haasteista ja hankalista tilanteista kyllä puhutaan, mutta yleisempään, pinnallisempaan ja kevyempään sävyyn. Vaikka kirjoittaja kertoo uhmaavan lapsen välillä kiristävän tämän hermoja, ei asiaan liittyviä tunteita tai ajatuksia avata sen enempää. Tietyllä tapaa lainauksessa on läsnä ideaalien ristipaineessa oleva mies: yhtäältä tämä selkeästi osallistuu lapsensa kasvattamiseen ja on läsnä myös hankalissa tilanteissa, mutta toisaalta tämä uudentaa ilmaisullaan käsitystä miehestä, jolle tunteiden ilmaiseminen on haastavaa. Miesten tunnepuheen vaikeus on yksi piirteistä, joka on otettu fokuksiksi “uuden ajan isyyttä” luotaessa ja sitä käsiteltäessä. Puhumaton ja tunnetaidoton mies on siirretty osaksi menneisyyden kuvastoa, ja nykyaikaisen vanhemmuuden on katsottu olevan erinomainen keino, jonka avulla miehet voivat kehittää sekä itsereflektion että tunteiden ilmaisun taitoaan. Isyydestä on tullut terapeuttinen ja kehittävä osa miehen elämä. (Aalto 2012, 196–200.) Tässä esimerkkilainauksessa haastavien piirteiden vastapainona on käytetty huumorin keinoja, eikä kuvaus uhmaikäisen lapsen kasvattamiseen liittyvistä hankaluuksista lopulta käsittele aihetta kovinkaan syvällisesti. Lainaus tarjoaa ikään kuin pintaraapaisun tähän puoleen isyydestä, muttei päästä lukijaa sen syvemmälle esimerkiksi kirjoittajan tunteiden pariin. Kirjoitus luo kuvaa vaikeuksista selviytyvästä isästä, joka huumorin ja perspektiivin avulla kestää kyllä tilanteen. Tällä tavoin uusinnetaan kuvaa isyydestä sekä miehen kasvu- että sankaritarinana (Kolehmainen 2004, 100). Vastaavanlainen viimekädessä neutraali asenne näkyy myös seuraavassa lainauksessa:

“Illalla tunnelmat kuitenkin vaihtuivat. Muutuvin tunnissa terveestä 39-asteista kuumetta potevaksi.

Tiistai meni sumussa lasten kanssa. Olen ollut kaiken kaikkiaan nelisen vuotta koti-isänä. Vasta viimeisellä viikolla koin, mitä on olla tosissaan

sairas terveiden lasten kanssa. Sanotaanko niin, että en ole koskaan ennen kokenut yhtä suurta lämpöä Youtubea kohtaan.” (Isäkuukaudet 2019).

Kuten yllä, myös tässä lainauksessa isyyden haasteet liittyvät konkreettisiin asioihin abstraktimpien sijaan. Kirjoittaja kertoo olleensa korkeassa kuumeessa, eli kunnolla kipeänä ensimmäistä kertaa koskaan koko koti-isyytensä aikana. Perheen lapset säilyivät kuitenkin terveinä, mikä tässä tapauksessa teki tilanteesta haastavan. Käytännölliseen ongelmaan kerrotaan kuitenkin löytyneen käytännöllinen ratkaisu, jossa isän sairastaessa lapsia on viihdytetty YouTuben avulla. Hankalaa tilannetta ei kuitenkaan kuvata juuri sen enempää, vaan koko tapahtuma esitetään hyvin faktapohjaisesti, eikä suoraa tunnepuhetta ole läsnä. Tilanteesta esitetään ikään kuin raamit, olosuhteet joiden kanssa oli tultava toimeen, sekä se miten tilanteesta on selvitty. Kirjoittaja ei kerro omista ajatuksistaan tai tunteistaan sen enempää, eikä siitä miten perheen lapset asiaan ovat suhtautuneet. Sairastumisen aiheuttama haastava tilanne tuodaan esille blogissa niin, että sille voidaan antaa perinteinen draaman kaari: tilanteella on alku, dramaattinen keskikohta ja loppu, jossa vaikeuksista on selvitty. Tällainen lähestymistapa kuvaa jälleen ainakin tämän työn isyysblogeille yleistä tematiikkaa, jossa isyyden haasteista kyllä puhutaan, mutta asiaan liittyvä tunnepuhe tai syvällisempi tarkastelu jää hyvin pienelle osalle. Narratiivi myös rakentaa maskuliinisena nähtävää menestystarinaa, jossa vaikeuksista selvitään keinolla tai toisella, ja ilmi tuodaan oikeastaan vain kertomus selviytymisestä. Isyys näyttäytyy jälleen paikkana miehen kasvulle vaikeuksien kautta (Kolehmainen 2004, 100). Kerronnan tapa nostaa esille kysymyksiä siitä, miten hyväksyttävää miehen on vieläkin käytännön tasolla ilmaista omia vaikeuksiaan tai herkkyyksiään, vaikka ne nykyiseen isyyden ja maskuliinisuuden ideaaliin kuuluvatkin (Connell 1996, 132–133). Menneenä pidetty hegemoninen maskuliinisuuskäsitys tunteensa ainakin riittävän hyvin piilottavasta ja kontrolloivasta miehestä vaikuttaa edelleen olevan käytännön tasolla läsnä (Huttunen 1999, 171). Kolmas lainaus sen sijaan on esimerkki isyyden arjen ja identiteetin abstraktimmista haasteista:

“Aivopuoliskoni keskustelevat jotensakin näin:

- Olemme saaneet kaksi ihanaa lasta.

- Teit lapset, jotka vain koko ajan riehuvat ja ovat tiellä, kun yrität elää omaa elämääsi.

...

- Ei oo yhtään omaa aikaa!

- Bloggaan, luen ja käyn neljä kertaa viikossa salilla, koitapas aikuistua.

...

On mielenkiintoista seurata sitä oman pään kamppailua ruuhkavuosien keskellä. Vaivalla rakennettu arkikehikko ei kelpaa sille villimmälle ja vapaammalle aivopuoliskolle oikein ollenkaan. Sillä on kaiken aikaa vimma päästä pois siitä rutiininomaisesta oravanpyörästä. Jännintä tässä on se, että se hillitön vapaus on tullut koettua. Se oli esimerkiksi sitä, että työnsin osa-aikaisena markettikärriä. Ajoittain niinä räntäsateisina lauantai-iltoina, joina kiskoin kivireen painoista lastia rilleistä sisätossuihin asti loskassa, vannoin mielummin vaikka seisovani tikun nokassa, kunhan pääsisin "normaalitöihin" toimistotyöajoin. Niin vain toinen aivopuolisko on unohtanut nekin ajat.

Perusarki on oikeasti kivaa ja siitä kannattaa pitää kiinni!"
((K)Akkavalta 2019).

Kirjoittaja kuvaa omaa sisäistä ajatusmaailmaansa ja keskustelua itsensä kanssa liittyen identiteettinsä muutokseen lapsettomasta miehestä isäksi, sekä tasapainon löytämistä tämän muutoksen jälkeen. Vastakkain asettuvat näennäisen huoleton nuoremman ja lapsettoman miehen arki, sekä oman ajan puutteesta kärsivä ja rutiinien kangistama perheenisä. Aika ennen ruuhkavuosia, ja niiden keskellä. Nämä kaksi kärjistystä esitetään toistensa vastakohtina, mikä luo kuvaa siitä, etteivät ne voisi molemmat olla samanaikaisesti olemassa saman ihmisen elämässä. Tästä näkökulmasta katsottuna perheen perustaminen tarkoittaa asioista luopumista. Lainauksen lopussa kirjoittaja kuitenkin muistuttaa itseään siitä, miten perspektiivi vaikuttaa asiaan. Hän kertoo nuorempana lapsettomana miehenä haaveilleensa "normaalitöihin" pääsemisestä, eli tilanteesta johon hän kuitenkin tietyllä tapaa sen saavutettuaan on tyytymätön. Lainauksessa annetaan lopulta selkeästi ymmärtää, että se perusarki johon kirjoittaja kuvaa olevansa tyytymätön on lopulta oikeasti mukavaa ja tavoittelemisen arvoista, ja

että tyytymättömyys sitä kohtaan syntyy lähinnä perspektiivin unohtamisesta. Tämä itsereflektio ja asenteen muutos kuvaa kirjoittajan isäksi kasvamisen prosessia, ja sen lisäksi toteuttaa selkeästi tämänhetkistä hegemonista isyyuskäsitystä, jossa isyys nähdään mahdollisuutena henkiseen kasvuun ja kehitykseen (Aalto 2012, 184–188; Kolehmainen 2004, 100). Itsereflektio näyttää isyyden kiinteänä osana kirjoittajan identiteettiä sen sijaan, että isyys jäisi itsestä etäisemmän roolin asemaan, mikä vielä tiiviimmin sijoittaa tämän osaksi niin kutsuttua uuden ajan isyyttä ja mieheyttä (Huttunen 1994, 48). Kirjoittajan loppupäätelmä siitä, että arki on tavoittelemisen arvoinen ja hyvä asia ikään kuin antaa tälle luvan olla rutiineihin kangistunut perheenisä ilman stressiä siitä, että tällaisessa elämäntilanteessa olisi jotain huonoa tai vähemmän arvokasta kuin lapsettomassa elämässä. Lainauksen loppu toimii ikään kuin muistutuksena sekä kirjoittajalle itselleen että blogin lukijoille, että on hyväksyttävää tai jopa suotavaa tavoitella perinteisenä pidettävää arkielämää ja olla tyytyväinen siihen. Elämän voidaan antaa rakentua yksinkertaisista asioista ja rutiineista, ja niin on hyvä.

4.2 YHTEISKUNTALUOKKA JA ISYYS

Tässä vaiheessa työ keskittyy yhteiskuntaluokan ja isyyden sitoutumiseen toisiinsa. Kuten aiemmin on mainittu, työssä ei ole kyse luokkatutkimuksesta siinä mielessä, että se ei keskity kartoittamaan aineiston isien sijoittumista luokkajärjestelmään. Sen sijaan tutkimuksessa keskitytään siihen, millä tavoin erilaiset yhteiskuntaluokasta viestivät elementit ovat aineistossa sidoksissa isyyteen, ja miten hyvää isyyttä niiden kautta tuotetaan. Aineistoa tarkastellaan Pierre Bourdieun (1984; 1986) pääoman lajien jaottelun kautta, eli taloudellisen, kulttuurisen ja sosiaalisen pääoman lähtökohdista. Jokainen niistä tarjoaa omat parametrinsa ja eronteon mekanisminsa, joiden kautta yksilö tulee ilmentäneeksi suhdettaan luokkajärjestelmään.

4.2.1 Isyys ja taloudelliset resurssit

Taloudellinen pääoma toimii tiettyjen parametrien sisällä muiden pääoman muotojen perustana (esim. Saaristo & Jokinen 2004, 176-177). Se on myös kenties selkeimmin rajattavissa oleva pääoman muoto, ja siihen liittyviä esimerkkejä löytyi aineistona käytetyistä blogeista varsin helposti. Tässä vaiheessa analyysia mukaan otetaan lainausten lisäksi huomattavasti enemmän myös kuvamateriaalia, sillä sananlasku “kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa” pitää tässä kontekstissa ehdottomasti paikkansa. Valokuvista on havaittavissa sellaisia tekijöitä, joita ei ole nostettu osaksi varsinaisia blogikirjoituksia, jolloin ne tarjoavat laajemman ja mielenkiintoisen perspektiivin kirjoittajien elämiin. Tällainen rajausta paljastaa myös jotain siitä, millaisia asioita he ovat pitäneet kuvaamisen ja julkaisemisen arvoisina, näyttäen samalla mitä kuvista ehkä myös on rajattu pois. Blogikirjoituksissa julkaistut valokuvat eivät siis ole pelkästään kuvia, vaan aina osa laajempaa narratiivia. Esimerkki tästä laajemmasta narratiivista on kirjoittajien lasten näkyminen usein omine kasvoineen näissä julkisissa valokuvissa. Kuvissa läsnäolevat lapset kietoutuivat kerta toisensa jälkeen temaattisesti yhteen kaikkien pääoman muotojen kanssa. Tästä ensimmäisenä esimerkkinä on seuraava kuva:

(Isyyspakkaus 2019.)

Isyyspakkaus-blogista poimitussa kuvassa näkyy kirjoittajan ja tämän vaimon omistaman siirtolapuutarhamökin suhteellisen tuoreeltaan remontoitu keittiö tarvikkeineen, sekä heidän lapsensa. Tämän lisäksi kirjoitus, josta kuva on otettu on tehty kaupallisessa yhteistyössä kahden erilaisen remontointiliikkeen kanssa. Kuvasta on nähtävissä, että mökkiä on remontoitu tietyn tyylin mukaisesti, jossa yhdistyvät menneiden aikojen sisustusmuoti ja nykyajan mukavuudet. Mökistä löytyy esimerkiksi sekä astianpesukone että sähköliesi, joten tiettyjä nykyajan mukavuuksia on haluttu sisällyttää uudistukseen. Kuitenkin esimerkiksi seinille valittu tapetti ja huonekalujen tyyli antavat viitteitä menneestä ajasta. Osa kalusteista vaikuttaa myös pintojensa puolesta vanhemmilta, minkä on ilmeisesti katsottu tyyllillisesti sopivan mökin sisustukseen. Mikäli huonekalut todella ovat yhtä vanhoja, kuin niiden annetaan ymmärtää olevan kertovat ne jotakin siitä, miten kirjoittaja vaimoineen suhtautuu

kuluttamiseen ja uuden ostamiseen tilanteessa, jossa vanhan kierrättäminen on myös vaihtoehto. Kiertotalouden arvostaminen kontekstissa, jossa arvokkaan mökin ostaminen ja remontoiminen ovat perheelle mahdollisia kertoo jotakin sekä heidän taloudellisen pääoman tasostaan että arvoistaan. Kuvan taustalta on havaittavissa myös ekologista pesuainetta sisältävä pullo, joka tukee käsitystä perheen ympäristötietoisuudesta (ecover.com, 2021). Tällainen priorisointi ilmentää selkeästi luokka-asemaa, sillä Bourdieun mukaan kodin sisustuksen valitseminen esteettisessä mielessä pelkän funktionaalisuuden ohittaen on vahvasti keskiluokkainen traditio (1984, 379). Kuvassa on nähtävillä myös Stokken Tripp Trapp-tuoli, joka on erinomainen symboli sekä taloudellisesta että kulttuurisesta pääomasta: tuolin myyntiarvo on tällä hetkellä noin 200€, ja siitä on muotoutunut lapsiperheiden keskuudessa eräänlainen klassikkotarvike (stokke.com, 2021). Tuoli toimii eräänlaisena eronteon statussymbolina, ja kertoo näin omaa tarinaansa perheen luokka-asemasta ja siihen sitoutuneesta mausta. Tässä yhteydessä taloudellinen pääoma on kiinteässä yhteydessä kulttuuriseen pääomaan, sillä kodinomaisena tilana siirtolapuutarhamökki, jolla vietetään paljon aikaa, sekä sen sisältämät esineet ovat julkinen osoitus sen omistajien sosiaalisesta statuksesta (Purhonen ym. 2014, 224).

Kuva Helsingistä ostetusta vastaremontoidusta siirtolapuutarhamökin keittiöstä kertoo lukijalle kokonaisuudessaan jotakin kirjoittajan ja tämän perheen taloudellisesta pääomasta: sekä mökin ostaminen että remontoiminen vaativat olosuhteet, jossa perheen taloudellinen tilanne sallii rahan käyttämisen ei-välttämättömänä pidettävään toimintaan. Kuitenkin esimerkiksi Oinas, Anttila & Nätti toteavat nykyajalle olevan yleistä sen, että erityisesti ylemmissä yhteiskuntaluokissa vähentynyttä vapaa-aikaa pyritään käyttämään mahdollisimman monipuolisesti ja sille asetetaan herkästi omanlaisiaan tuottavuustavoitteita. Tässä mielessä siirtolapuutarhamökkiin investoiminen voidaan nähdä osoituksena perheen korkeammasta luokka-asemasta, sillä mökin yhteyteen tiivistyvät taloudellisen pääoman kuluttaminen, vapaa-ajan käyttäminen tuottavaan toimintaan viljelyn muodossa, sekä lasten kanssa vietetty aika, jonka korkean määrän katsotaan myös olevan yhteydessä korkeampaan luokka-asemaan. (2010, 108–109.) Taloudellisen pääoman muuttamisen perheen yhteisen mökin muotoon on mahdollista nähdä kertovan jotakin myös luonnon ja yhteisen tekemisen merkityksestä kirjoittajalle ja tämän vaimolle. Tällainen ajattelu sitoo

taloudellisen pääoman yhteen muiden pääoman muotojen kanssa, sekä myös aiemmassa luvussa käsitellyyn hegemoniseen isyyskuvaan. Taloudellinen investointi mökkiin, joka mahdollistaa perheen yhdessäoloa ja aktiivisuutta omalla erityisellä tavallaan sitoo nämä käsitteet helposti havaittaviksi käytännöiksi samalla kun se luo kuvaa perheen prioriteeteista. Kuvan ja sitä ympäröineen kirjoituksen perusteella yhteinen aika ja tekeminen koko perheen voimin näyttäytyvät tärkeinä ja rahanarvoisina investointeina. Kuvassa on epäsuorasti läsnä perheen taloudellisen pääoman mahdollistama toiminnallinen isyys, joka on yhä keskeinen osa hyvän isyyden käsitteistöä (Aalto 2012, 214). Myös mökin keittiötilassa otetussa kuvassa keskeisessä asemassa näkyvät perheen lapset kertovat omaa tarinaansa siitä, mikä perheessä on tärkeää. Kaiken kaikkiaan blogitekstissä ollut valokuva ilmentää monin tavoin perheen luokka-asemaa ja -makua, sillä ne tiivistyvät sekä yksilön omaisuuteen että käytäntöihin (Bourdieu 1984, 173). Seuraavasta blogista nostettu esimerkki päättyy korostamaan perheen lapsen merkitystä:

“Moni on kysellyt minulta miksi suljin tuottavan verkkokaupan blogini yhteydessä. Jos kerran rahaa tulee lähes ilmaiseksi, niin onko järkeä ajaa sitä alas.

Itse pidin verkkokaupastani ja sieltä tilattiin ahkerasti vaatteita, niin äideille, iselle, kuin lapsillekin. Kauppa niin sanotusti kävi. Vaatteissa oli erinomainen kate ja minulla oli 0€ kiinni tuotteissa. Kun asiakas tilasi vaateen, minun tililtä lähti vain tuotteen sisäänostohinta ja tuotantotehdas Espanjassa, Unkarissa, tai missä ikinä lie se kyseisessä hetkessä olikaan, laittoi paidan tekon ja lähetti sen asiakkaalle. Itselläni oli siis todella pienet riskit verkkokaupan suhteen ja silti suljin tuottavan verkkokaupan. Päälimmäisin syy oli sen ekologisuus. ... Tahdon, edistää omilla pienillä teoillani sitä, että Benkun ei tarvitse nähdä sitä kaikkea paskaa mitä uhkakuvat ovat meille maalailleet.” (Faijahommia 2019).

Lainaus on valittu kirjoituksesta, jossa blogin kirjoittaja avaa syitä sen yhteydessä aiemmin toimineen ja menestyneen nettikaupan sulkemiselle. Kauppa on selkeästi kasvattanut kirjoittajan taloudellista pääomaa varsin pienellä riskillä tälle itselleen, mutta tästä huolimatta hän on päätenyt sen sulkemiseen. Perimmäiseksi syyksi tälle

kirjoittaja kertoo nettikaupan eettisen puolen ja erityisesti sen, että kaupan sulkemisella hän halusi minimoida oman osuutensa negatiivisista ympäristövaikutuksista ja niiden seurauksista poikansa elämässä. Eettiset kysymykset koskevat myytyjen vaatteiden tuotannosta johtuvia ympäristölle aiheutuvia kustannuksia, jotka blogin kirjoittaja on lopulta asettanut arvoasteikossa korkeammalle, kuin yrityksen tuottaman rahallisen voiton. Nettikaupasta saatu taloudellinen pääoma ei lainauksen perusteella näytä kriittiseltä tai edes keskeiseltä osalta kirjoittajan ja tämän perheen toimeentuloa, vaan kauppa on voitu sulkea kirjoittajan etiikan määrittelemien syiden pohjalta. Tällainen tuskin olisi mahdollista tai ainakaan kevyin perustein tehtävää päätöksentekoa, mikäli perheen taloudellinen toimeentulo riippuisi merkittäväällä tavalla nettikaupan tuottamista tuloista. Menestyneen kaupan pitäminen muun työn ja bloggaamisen ohessa kertoo jotain siitä, millaiset taloudelliset resurssit perheellä on, ja millaisia arvoja niihin liittyy. Kirjoittaja toimii jo yrittäjänä, joten nettikaupan perustaminen ei näistä lähtökohdista käsin näytä olleen suurikaan harppaus. Yrittäjäyys, joka blogissa tuodaan selkeästi esille on kirjoittajan yhteiskuntaluokan suhteen paljastava tekijä, ainakin jos sitä lähestytään perinteisen Erikson–Goldthorpe-luokittelun kautta. Tässä yhteiskuntaluokkasysteemissä yrittäjät asetetaan professioammattien, toimistotyöntekijöiden ja asiakaspalvelijoiden jälkeen kansankielisesti pienporvariston asemaan. (1992.) Yrittäjäyden ja omatoimisen ansaitsemisen eetos näkyy vahvana tämän kirjoittajan blogissa, mikä heijastaa vahvasti Suomalaiselle politiikalle tyypillistä ajatusmallia työstä ja sen merkityksestä, jossa työnteko on ratkaisevassa osassa hyvinvointiyhteiskuntaa rakennettaessa (Kauranen & Lamberg, 2016). Lainauksen perusteella vaikuttaa siltä, että taloudellisen pääoman kasvattaminen nettikaupan kautta on ollut sivutoimintaa perinteisemmän palkkatyön ohessa, jota on haluttu lähteä toteuttamaan myös muista syistä kuin voiton tavoittelemiseksi. Julkiselle alustalle lukijoita varten kirjoitettu teksti kertoo viimekädessä myös suhteellisen avoimesti kirjoittajan taloudellista pääomaa koskevista tekijöistä. Raha-asioita vahvasti sivuavan kirjoituksen julkaiseminen antaa kuvan siitä, miten tämä taloudelliseen pääomaan suhtautuu. Työn aineistona käytettävistä blogeista itse asiassa vain yksi jättää selkeästi kertomatta sen, mitä hän palkkatyökseen tekee. Kaikissa blogeissa palkkatyöstä ja taloudellisesta pääomasta puhuminen on kuitenkin aina vahvasti sidottuna johonkin muuhun aiheeseen, kuten myös tässä käytetyssä esimerkissä. Asia on blogissa läsnä, mutta lähinnä vahvana pohjavirtana, eikä sitä nosteta sieltä keskusteluun enempää, kuin on koettu tarpeelliseksi. Taloudellisilla

tekijöillä ei leveillä, mutta niitä ei myöskään pidetä täysin salaisuutena. Rahaan liittyvistä tekijöistä kirjoittaminen voidaan nähdä selkeänä osoituksena siitä, miten tämä kirjoittaja sitä erityisesti tarkoittamatta tuo ilmi omaa ja perheensä luokka-asemaa, jos se määritetään puhtaasti tulojen kautta.

Mielenkiintoinen tekijä kirjoittajan eettisessä pohdinnassa on tämän myymien vaatteiden tuottamisesta seuraavien ympäristötekijöiden vaikutus nimenomaan tämän lapsen elämään ja siihen, millaisessa maailmassa tämä tulee kasvamaan. Taloudellinen pääoma asettuu selkeästi toiselle sijalle lapsen ympäristön ja tulevaisuuden turvaamiseksi. Sekä lapsen asettaminen etusijalle että omien ajatusten reflektointi heijastavat vahvasti myös vallitsevaa hegemonista isyyskäsitystä (Dollahite, Hawkins & Brotherson 1997, 18; Aalto 2012, 184–188). Päätöksiä tehdään oman sisäisen eettisen pohdinnan seurauksena niin, että lapsen etu asettuu lyhytkestoisemman oman hyödyn tavoittelun edelle. Lapsi ja tämän tuleva hyvinvointi asettuvat tärkeysjärjestyksessä rahallisen voiton ja sen tuomien mahdollisuuksien edelle. Myös seuraavassa lainauksessa kirjoittajan taloudellisen pääoman tekijät tiivistyvät perheen ja lasten ympärille:

“Ensimmäinen aamupäivä kaupungissa ei unohtune koskaan. Peruutin Fordin pois parkista ja hätkähdin: parkkiruudussa pötkötteli paksu mustanharmaa putki! Kuin kyy ilta-auringossa.

...

Sunnuntaina ei ollut mahdollista soittaa huoltoon Suomeen. Piti keksiä muu tapa selvittää tilanteen vakavuus. En keksinyt muuta, joten jätin leikkipuistosta liittymispyynnön fordistien Facebook-ryhmään. Muutaman tunnin kuluttua pyyntö oli hyväksytty ja näpyttelin tilannekuvauksen kuvan kera ryhmään.” (Isäkuukaudet 2019).

Lainaus on blogikirjoituksesta, joka käsittelee perheen yhteistä omalla autolla tehtyä pidempää kesälomamatkaa Keski-Euroopassa. Perhe on ollut matkalla leikkipuistoon jossain päin Saksaa, jolloin kirjoittaja ja tämän vaimo huomaavat autosta tippuneen jonkin osan ja hätääntyvät, auto kun on perheen lomamatkalla kriittinen väline.

Suomalaisen Ford-huollon ollen sunnuntaina kiinni löytää kirjoittaja ratkaisuksi Ford-kuski Facebook-ryhmän, joka kykenee antamaan vastauksen ja apua lomailevalle perheenisälle myös ulkomailta käsin. Blogista valittu esimerkki havainnollistaa hyvin sitä, miten taloudellista pääomaa on muutettu muuhun muotoon ja miten se näin mahdollistaa erilaisia asioita. Näin tehdessään myös tämä teksti havainnollistaa taloudellisen pääoman ja isyyden suhdetta. Samaan aikaan, kun sekä valittu matkakohde Keski-Eurooppa että kulkuvälineenä toimiva oma auto kertovat jotakin perheen taloudellisen pääoman tasosta ja siitä mihin sitä on haluttu käyttää, paljastaa kirjoitus varallisuuden muuttuneen erityiseksi yhteiseksi ajaksi perheen kesken. Eurooppaan suuntautunut koko perheen lomamatka kertoo väistämättä perheen tarvinneen tietyn määrän taloudellista pääomaa voidakseen toteuttaa matkan, mihin oman auton käyttäminen matkantekovälineenä tuo oman perspektiivinsä. Yhtäältä oman auton käyttämisen voidaan katsoa olevan osoitus taloudellista pääomaa koskevista päätöksistä, jossa perhe ei ole halunnut kuluttaa rahaa lento- tai junalippuihin, mutta toisaalta auton käytön voidaan myös katsoa olevan osoitus ajankäytöllisistä priorisoinneista, jotka mahdollistavat sujuvan ja muista riippumattomamman liikkumisen paikasta toiseen. Tässä esimerkissä yhdistyvät sekä ylemmille luokille tyypillinen goods-intensive että alemmille luokille yleisempi time-intensive kuluttaminen. Tämä tukee olemassa olevaa tutkimustietoa siitä, että yhteiskuntaluokkien väliset erot ajankäytössä ovat kaventuneet viime vuosikymmenten aikana. (Gershuny 2005.)

Jälleen kerran blogiaineistosta löydettyt esimerkit kuvaavat samanaikaisesti sekä yhteiskuntaluokasta kertovia tekijöitä että kirjoittajien ilmentämää vallitsevaa hegemonista isyyskäsitystä, jossa aktiivinen osallistuminen ja läsnäolo ovat keskeisessä roolissa (Aalto 2012, 204 & 214). Sekä matkakohde että matkantekoväline kertovat jotain myös perheen luokkamausta, jota havainnollistavat muun muassa mainitut distinktiot (Jokinen & Saaristo 2010,180). Perheen valinnoille syntyy oma arvonsa nimenomaan niiden suhteessa muihin olemassa oleviin vaihtoehtoihin, minkä päälle koko luokkamaun ja distinktioiden periaatteet viimekädessä rakentuvat (Purhonen ym. 2014, 15). Myös se, ettei kirjoituksessa mainita mitään siitä, mitä kautta isä on Facebookin fordisti-ryhmää lähestynyt on mielenkiintoinen tekijä. On mahdollista olettaa, että apua on haettu nykyajalle tyypillisesti älypuhelimien kautta, mikä

kirjoittajalle itselleen on niin arkipäiväistä, ettei asiaa tarvitse mainita mahdollisista datasiirtomaksuista huolimatta.

Kuten yhteisen kesälomamatkan toteuttaminen, myös perheen päätös jatkaa matkaa suunniteltuun leikkipuistoon kertoo puolestaan lasten ja perheen priorisoinnista. Vaikka matkan onnistumisen kannalta kriittinen auto saattaakin olla hajonnut ja perheen vanhemmat ovat tästä huolissaan, jatketaan päivän suunnitelmaa tästä huolimatta. Lapsille lomapäivä on siis varsin tavallinen, eivätkä auton mahdollisen hajoamisen tuottamat ongelmat näytä vaikuttaneen heidän lomaansa tai tunnelmaansa. Kirjoituksen perusteella vaikuttaa siltä, että auton aikaansaama stressi on pyritty pitämään vanhempien välisenä, jotta lapset säästyisivät huolelta. Lasten hyvinvointi ja mukavan lomapäivän aikaansaaminen asettuvat prioriteettilistalla korkealle, kunhan autoon liittyvä suurin ja akuutein stressi on saatu pois alta ja apua pyydettyä. Tällainen toiminta osoittaa halua hyvään vanhemmuuteen ja lasten priorisointiin myös omien huolten ohi, mikä jälleen kuvaa käytännöllisen esimerkin kautta vallitsevaa hegemonista isyyksäisyyttä (Dollahite, Hawkins & Brotherson, 1997, 18). Lasten ja taloudellisen pääoman yhteenliittymä on hyvin selkeä myös tämän luvun viimeisessä lainauksessa:

“Ilmainen terveydenhuolto on tällä hetkellä vain tyhjä lupaus ja huono vitsi. Mielestäni päättäjiä on vähän turhanpäiväistä paukutella henkseleitään sen tarjoamisella, koska tarjottava tuote on sanalla sanoen toimimaton. Yksityispuolen terveydenhuolto taasen on ryöstö. Media toitottaa lapsiperheköyhyyden vain lisääntyvän ja vartin lääkärilaskuun pitäisi olla koko ajan pyörimässä pari satalappusta taskunopohjalla. Entä jos molemmat lapsensemme olisivat tarvinneet samaan aikaan hoitoa, kuten usein käy? 510 euroa tuosta noin on aivan saatanallinen raha kenelle tahansa.” ((K)Akkavalta, 2019).

Lainaus on kirjoituksesta, jossa kerrotaan toisen perheen kaksostytöistä olleen selittämättömästi ja ilman muita oireita kuumeessa. Blogin kirjoittaja on yrittänyt varata lääkäriaikaa lapselleen kunnan terveystieteiden keskukselta, mutta vapaita aikoja ei ole ollut saatavilla. Sen sijaan perheen isä on saanut helposti varattua ajan yksityiselle lääkärille,

jolla käynti on sujunut tämän mukaan helposti ja kaikin puolin sujuvasti. Kirjoittaja kuitenkin kritisoi huumorin avulla sekä julkisen puolen terveydenhuollon toimimattomuutta että yksityisen lääkärin 255€:n laskua, jonka tämä omien sanojensa mukaan katsoo olevan ryöstö. Lapselle on ensin yritetty saada hoitoa julkisen puolen palveluista, mutta tämä ei ole onnistunut ajassa, joka olisi sairaan lapsen kanssa hyväksyttävää odottaa, joten vanhemmat ovat tehneet päätöksen varata lääkäriaika yksityisten palvelujen puolelta. Tämä kertoo vähintään jotain siitä, miten perhe terveydenhuoltopalveluihin suhtautuu, ja mahdollisesti myös jotain perheen taloudellisesta tilanteesta. Asenne näyttää ainakin lainauksen perusteella olevan se, että julkisen puolen palveluita käytettäisiin mielellään, mutta niiden toimimattomuus ja riittämättömyys saa aikaan sen, että perhe siirtyy käyttämään yksityisen puolen palveluja. Tällaisten universaalien palvelujen suosiminen antaa kuvan perheestä keskiluokkaisena yksikkönä (Ervasti 2010, 151). Perheen taloudellinen pääoma riittää tässä tapauksessa siihen, että he voivat tilanteen sitä vaatiessa siirtyä käyttämään yksityisiä lääkäripalveluita. Vaikka tämä perheen isälle yllätyksenä tullut kallis lasku pystytään maksamaan, kertoo kirjoituksen sävy tämän olleen erittäin epämiellyttävä tapahtuma. Kirjoittaja oli tietoinen yksityisen puolen palvelujen hintavuudesta, mutta käynnin todellinen loppusumma tästä huolimatta yllätti hänet. Perheen rahatilanteen lisäksi kirjoittaja kommentoi kaksosten mahdollisen samanaikaisen sairauden yhteisen lääkärilaskun olevan summa, jota ei voida olettaa kenenkään kykenevän yhtäkkiseltään maksamaan. Lapsiperheiden lisääntyvä köyhyys, julkisen terveydenhuollon toimimattomuus ja yksityisen terveydenhuollon kallis hinta näyttäytyvät lainauksessa monisyisenä ongelmana, jota kirjoittaja pitää perheiden kannalta usealla tavalla huonona tilanteena. Tällaisen perspektiivin voidaan katsoa tukevan positiivista asennetta sekä julkisten palveluiden että tulonjakojen suhteen, mikä aiemman tutkimustiedon valossa on todennäköinen osoitus työväenluokkaisesta tai toimisto- ja palveluammattillisesta kontekstista (emt. 153–156). Lainauksesta käy ilmi, että sairaalle lapselle halutaan hyvän vanhemman tavoin saada hoitoa mahdollisimman pian, mikä tässä tapauksessa tarkoittaa kallista yksityisen puolen lääkärikäyntiä, jota kyllä kehdetaan sujuvaksi ja miellyttäväksi käynniksi, mutta sen lopullista hintaa pidetään lapsiperheiden kannalta epämiellyttävän korkeana, tai jopa mahdottomana maksaa. Kirjoittajan kantama huoli perheiden ja lasten hyvinvoinnista on selkeästi läsnä tässä kantaottavassa lainauksessa.

4.2.2 Isyyden kulttuurinen pääoma

Kulttuurisen pääoman yksinkertainen ja pysyvä määrittely on jokseenkin mahdotonta. Michèle Lamont & Annette Lareau (1988, 156) määrittävät sen “institutionalisoiduiksi ... korkean statuksen signaaleiksi, ... joita käytetään [muiden ihmisten] sosiaaliseen ja kulttuuriseen ulossulkemiseen”. Tämän määritelmän vahvuus on siinä, että se mahdollistaa kulttuurisen pääoman sisällön muutoksen ajassa ja paikassa (Purhonen ym. 2014, 19). Douglas B. Holt (1997, 96) puolestaan antaa kulttuuriselle pääomalle abstraktimman määrittelyn ja määrittelee sen olevan “yleisten ominaisuuksien joukko, joista kaikista kulttuuristen eliittien habitus koostuu”. Näiden ominaisuuksien täytyy kuitenkin konkretisoitua yksilön käytettävissä olevaksi kenttäkohtaiseksi pääomaksi ollakseen Bourdieun määrittämällä tavalla hyödyllistä (Purhonen ym. 2014, 19-20).

Tässä työssä kulttuuripääoman sisältöä ei ole määritelty ennalta, vaan tarkoituksena on tutkia sitä, mikä aineistossa voi toimia kulttuurisen pääoman ilmentymänä. Kuten Purhonen ym. (2014, 20) toteavat, on kulttuurin arvovalta empiirinen kysymys. Sosiaalinen maailma on relationaalinen ja vaatii aina muun tai muut saadakseen arvoa. Samoin on kulttuurin kanssa: “Korkea“ kulttuuri tarvitsee itselleen aina vastaparin, “matalan” tai “populaarin” kulttuurin. (Emt., 30 & 23.) Arvo syntyy vuorovaikutuksessa ja jännitteisessä suhteessa muuhun. Työn aineistona käytettävät isyysblogit ovat täynnä kulttuurista pääomaa ilmentäviä esimerkkejä. Ne havainnollistavat erityisesti habituksen ja materian yhteyttä yhteiskuntaluokkaan. Luvun ensimmäinen esimerkki käsittelee juuri materiaalisen eli esineiden ja objektien taipumusta ilmentää luokkaa:

(Isyyspakkaus 2019.)

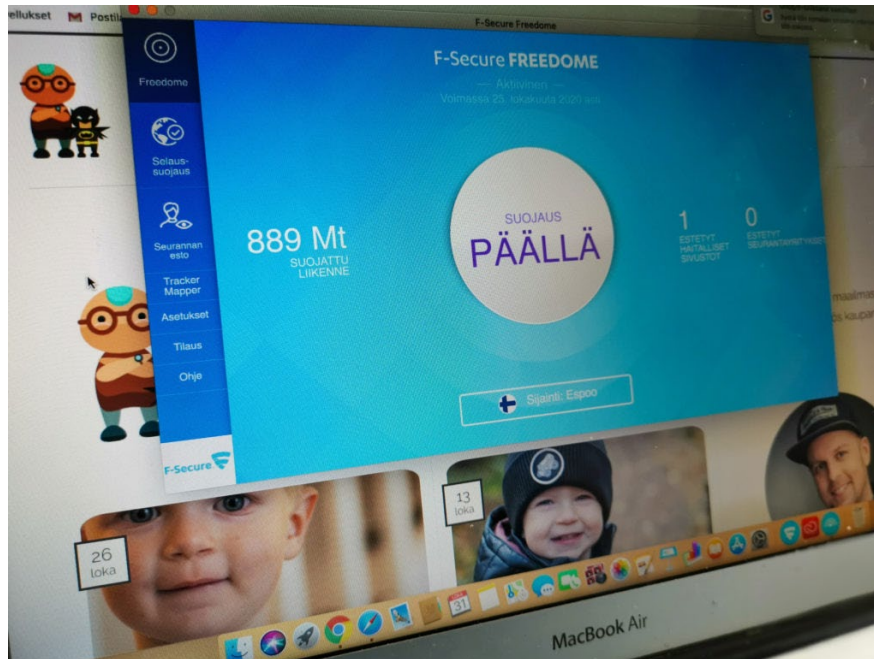
Kirjoitus, josta kuva on irrotettu on Porin Villa & Peitteen kanssa tehty kaupallinen yhteistyö, mikä tuodaan selkeästi ilmi kirjoituksen alussa. Se käsittelee perheen lapsille ostettuja uusia futon-patjoja. Patjat ovat suomalaista käsityötä, ja nimensä mukaisesti valmistettu Porissa. Blogin kirjoittaja kertoo samassa yhteydessä juuri tämän valmistajan futoneiden olevan ainoita, joihin hän vaimonsa kanssa luottaa ja joita perheen lapsille ostetaan. Futonit eivät myöskään ole perheen lapsille uusi tuttavuus, sillä kirjoittaja kertoo perheen työllä olleen sellaisen käytössä jo aiemmin. Kirjoittaja kuvaa tällä itseään ja perhettään laatutietoisina kuluttajina. Kuitenkin, koska kyseessä on kaupallinen yhteistyö voidaan pohtia tämän vaikutusta muun muassa kirjoituksen kauttaaltaan positiiviseen sävyyn, sekä juuri tämän yrityksen päätymistä

yhteistyökumppaniksi. Toisaalta kuitenkin tieto siitä, että tämän yrityksen futonit ovat perheelle entuudestaan tuttuja luo kuvaa siitä, että tuote on aidosti hyvä ja juuri tämä yritys siitä syystä valikoitunut kaupalliseen yhteistyöhön.

Tämä julkiseksi tuotu hankinta kertoo perheen kulttuurisen pääoman tasosta sekä materian että hyödynnettyjen sosiaalisten suhdeverkostojen avulla, ja sitä kautta luo kuvaa heidän luokka-asemastaan. Yhteiskuntaluokka näkyy sekä mahdollisuudessa että valinnassa hankkia perheen lapsille suomalaisena käsityönä tehdyt patjat, joiden mukana tulee niiden kontekstia vastaava hintalappu. Perhe kertoo tällä valinnalla arvostavansa sekä futon-patjoja ominaisuuksiltaan että suomalaista käsityötä, mikä viestii perheen luokkamausta. Myös kaupallisen yhteistyön toteuttamista vaativien sosiaalisten suhteiden hyödyntäminen puhuu omaa kieltään perheen yhteiskuntaluokasta. Tämänkaltaisen kulutuksen ja sosiaalisten suhteiden hyödyntämisen voidaan katsoa kuvaavan myös kirjoittajan ja tämän perheen yhteiskuntaluokkaa, sillä Bourdieun mukaan luokkamakujen hierarkia on rakenteellisesti vastaava eli homologinen yhteiskuntaluokkien hierarkian kanssa (Purhonen ym. 2014, 11). Tämän mukaan korkeaa sosiaalisen pääoman tasoa kuvaava kulutus heijastaa vastaavaa korkeaa luokka-asemaa. Valitsemalla kotimaisen ja käsintehtyn tuotteen perhe erottautuu kuluttajina niistä, joilla ei tähän mahdollisuutta ole. Kulutus päätös on symbolinen väline, joka luo symbolisen rajan, jonka avulla luokitellaan itseä ja muita. Maku on siis symbolisen vallan väline. (Bourdieu 1984, 6.)

Arvokkaiden patjojen ostaminen perheen lapsille kertoo myös jotakin siitä, miten lapsiin suhtaudutaan. Heille halutaan hankkia hyvät, kestävät ja tukevat patjat, sen sijaan että perhe tekisi vastaavan ostoksen jostain muualta, missä patjahankinnat eivät esimerkiksi olisi niin hintavia. Lapsiin selvästi halutaan panostaa, heitä ja heidän hyvinvointiaan pidetään tärkeänä ja arvokkaana, investoinnin arvoisena. Kulutuskäytännöt ja huolehtiva vanhemmuus kietoutuvat selkeästi yhteen tässä esimerkissä, sillä Dollahite, Hawkins ja Brotherson esittävät, että isyys rakennetaan aina suhteessa lasten etuun (1996, 18). Snarey taas esittää, että lapsistaan vastuuta ottava isä vastaa lapsen esiin tuomaan moraaliseen velvoitteeseen huolehtia tästä (1993, 357). Tälle kirjoittajalle tiettyjä elementtejä korostava kuluttaminen näyttäytyy keinona

osoittaa huolenpitoa ja vastuun kantoa tämän lapsista. Tämän suhtautumisen voidaan distinktioiden kautta nähdä osaltaan kertovan jotakin perheen yhteiskuntaluokasta, sillä vaihtoehtoa panostaa lapseen vähemmän tai eri tavalla ei ole käytetty. Lapsen hyvinvoinnin turvaaminen on läsnä myös seuraavassa kuvassa:

(Faijahommia 2019.)

Faijahommia-blogista irrotettu kuva on kirjoituksesta, joka on tehty kaupallisessa yhteistyössä muun muassa F-Securen kanssa, ja käsittelee kirjoittajan perheellä käytössä olevaa tietoturvajärjestelmää. Tämän lisäksi kuvassa näkyvä Applen MacBook Air-tietokone on sellainen materiaallinen tekijä, joka antaa viitteitä kirjoittajan yhteiskuntaluokasta. Applen tuotteilla on tietty hintataso, jonka lisäksi tuotteiden mukana myydään omanlaistaan aineetonta lisäarvoa, joka on merkin huolellisen brändästyön tulosta. Bourdieun mukaan tarjonta ja kilpailu tarjolla olevista tuotteista ovat keskeinen osa sekä luokkamaun syntyä että ylläpitoa. Vaihtuva kysyntä ja rajallinen tarjonta luovat ja ohjaavat sitä, minkälaisilla objekteilla on kulloinkin mahdollista tuottaa distinktioita itsensä ja muiden välille. Symbolinen valta muuttuu ajassa ja paikassa muun muassa näiden tekijöiden mukaan. (1984, 230–231). Applen tuotteiden ja luokkamaun suhde, sekä sen rajallisuus ja erottelevuus ovat tekijöitä, jotka tässä tapauksessa tuovat ilmi kirjoittajan ja tämän perheen yhteiskuntaluokkaa erityisesti

luokkamaun kautta. Tämä näkyy esimerkiksi siinä, että kirjoitusta varten otetussa kuvassa tietokoneen malli on helposti nähtävillä. Kuvan rajaaminen näin on omanlaisensa valinta blogin kirjoittajalta, vaikka sen tarkoituksenmukaisuudesta ei aineiston perusteella voikaan olla varma. Toisaalta on myös mahdollista olettaa, että kuva on rajattu juuri tähän tyyliin alitajuisesti, mikä olisi omalla tavallaan selkeä esimerkki siitä, miten läpitunkevaa luokkamaku ja sen kautta tapahtuvat eronteot ovat. Tämän lisäksi kannettavan tietokoneen omistaminen itsessään sen merkistä riippumatta on materiaallinen tekijä, joka havainnollistaa kirjoittajan yhteiskuntaluokkaa, sillä tulojen ja teknologisten laitteiden omistamisen on osoitettu olevan yhteydessä toisiinsa. Mitä korkeammat tulot yksilöllä on, sitä todennäköisemmin tämä omistaa erilaisia teknologisia laitteita. (Purhonen ym. 2014, 239–240). Toisaalta nykyhetkessä voidaan kyseenalaistaa sitä, miten toimiva distinktion keino kannettava tietokone itsessään on, ja palata takaisin pohdintaan siitä, miten suuri merkitys laitteen merkillä ja sen tuomalla symbolisella arvolla on.

Myös kirjoituksen aihe, tietotekniikan turvallisuus sekä kirjoittajan että tämän lapsen kannalta on mielenkiintoinen, kun sitä peilataan kirjoittajan ammattiin. Omien sanojensa mukaan tämä on yrittäjä, joka tuottaa eri tahoille erilaista videosisältöä. Kirjoittaja on siis työnsä puolesta runsaasti tekemisissä tietotekniikan kanssa, mikä luogisen pohjan juuri F-Securen kaltaisen tahon kanssa tehtävälle yhteistyölle, joka voisi ilman tätä kytköstä vaikuttaa hieman irralliselta ja omituiselta. Toisaalta myös kokonaisuus, joka koostuu isyysblogista, yrittäjyydestä ja näiden takana olevasta miehestä istuu hyvin tietynlaiseen maskuliinisuuskäsitykseen, joka edelleen yhdistää toisiinsa sukupuolen, tekniset asiat ja työntekoa arvostavan luonteen. Niitä on pitkään pidetty hyvin maskuliinisina asioina ja miehille luontaisemmin kiinnostavina, jollaista näkemystä tämä bloggaaja omalla toiminnallaan uusintaa ja ylläpitää, joskin ilmeisen tahattomasti. Esimerkiksi Connell liittää yhteen teknisen osaamisen ja “uuden keskiluokan”, jonka työ rakentuu tämän osaamisen ympärille. Sen lisäksi tämä kuvaa teknisesti taitavan maskuliinisuuden haastaneen suoralle vallankäytölle perustuneen hegemonisen maskuliinisuuskäsityksen. (1995, 33 & 165). Kirjoituksen aiheen ja kirjoittajan ammatin yhteensulautuminen näyttää selkeästi piirteitä tämän yhteiskuntaluokasta ja siinä ilmenevästä kulttuurisesta pääomasta.

Kuvassa on mielenkiintoista myös se, että tietoturvajärjestelmää mainostavan kirjoituksen taustalle on avattu kirjoittajan oma blogi, jossa huomio kiinnittyy kahteen eri kirjoituksessa näkyvään kasvokuvaan tämän lapsesta. Kirjoituksessa mainitaan erikseen tietoturva lapsen kannalta, mikä osoittaa tiettyä nykyajalle yleistä huolenpitoa ja vastuuta tätä kohtaan, sillä internetin ja lasten yhdistelmä on vanhemmille verrattain uusi ja kasvava haaste. On kuitenkin mahdollista pohtia myös sitä, miten vastuullista pienen lapsen kasvojen näyttämisen julkisessa blogissa on, kun lapsi on vielä sen ikäinen ettei kykene antamaan tähän kunnollista suostumusta. (Keith & Steinberg, 2017). Tämän työn aineistona käytettävissä blogeissa kaksi isää näyttää lastensa kasvot selkeästi kaikille, jotka blogia lukevat, yksi pyrkii selkeästi välttämään tällaista lähestymistapaa ja neljäs on toteutukseltaan jotain näiden väliltä, kallistuen kuitenkin enemmän lastensa kasvojen piilossa pitämisen puoleen. Myös tällainen on nykyajalle keskeinen ongelma, kun suurelle osalle väestöstä sosioekonomisesta asemasta riippumatta on mahdollista, ellei jopa pakollista jonkinnäköisen älylaitteen hankkiminen, joiden kautta erilaiset sosiaaliset mediat ovat tulleet keskeiseksi osaksi arkea. Oman elämän jakaminen, johon lapset isona osana kuuluvat asettaa vanhemmat rajanvetoprosessin eteen sen suhteen, mitä lapsista esimerkiksi sosiaalisessa mediassa siihen asti jaetaan, kunnes he ovat sen ikäisiä, että kykenevät itse esittämään oman mielipiteensä asiasta. (Emt). Seuraava kuva on blogista, jonka kirjoittaja ei näytä lastensa kasvoja siinä julkaistuissa valokuvissa kokonaan, ja pyrkii selkeästi tällä tavoin antamaan näille tietynlaisen yksityisyydensuojan. Kuten tähän valitusta kuvasta näkyy, keskittyy se puolestaan puhtaasti blogin kirjoittajaan itseensä:

(Isäkuukaudet 2019.)

Kuvassa mielenkiinnon vie erityisesti kirjoittajan habitus. Tällä on päällä mitä ilmeisimmin tuulipuvun housut ja urheiluun sopiva paita, minkä lisäksi kirjoittajan ranteessa on mitä luultavimmin Polar-merkkinen sykemittari tai aktiivisuusranneke. Tämän lisäksi kirjoittaja kertoo kuvaan liittyvässä kirjoituksessa osallistuvansa vaimonsa löytämään fyysiseen haasteeseen, jonka tarkoituksena on selvittää, kykeneekö siihen osallistuja koskettamaan päällään lattiaa kyykyssä ollessaan. Kuva siis keskittyy fyysiseen toimintaan ja havainnollistaa kirjoittajan fyysisiä kykyjä.

Habitus on yksi niistä tekijöistä, joka kuvaa yksilön kulttuurista pääomaa, ja sitä kautta tämän yhteiskuntaluokkaa. Bourdieun mukaan habitus on ruumiillistunut kokonaisuus, jossa ilmenevät yksilön sosiaalinen asema ja aiemmat kokemukset, jotka puolestaan näkyvät tämän olemisen tapoina ja tämän suhteena maailmaan. Se on kehollisen kautta ilmenevä strukturoitu sosiaalinen ja rajattu sekä rajoittava että tuottava rakenne. (1984, 171; Purhonen ym. 2014, 156). Habituksen toiminta-alueeksi ymmärretään tiedostamaton ja kielen ulkopuolella oleva taso, joka tekee siitä erityisen tehokkaan sosiaalisen maailman kuvaajan. Tämän työn kannalta keskeisesti Bourdieu ymmärtää elämäntyylin habituksen systemaattiseksi tuotteeksi, jotka suhteessa toisiinsa luovat

sosiaalisesti pätevän merkitysjärjestelmän. (1984, 466 & 172). Isäkuukaudet-blogin kuvassa huomiota kerää mahdollinen Polarin sykemittari. Se näyttää verrattain vanhalta, mutta on kirjoittajalla silti käytössä. Syytä käytetyn sykemittarin näennäiselle iälle ei aineiston perusteella ole mahdollista tietää, mutta sen voidaan omalla tavallaan katsoa ilmentävän kirjoittajan yhteiskuntaluokkaa, sillä on yleistä että keskiluokkaan kuuluva väestö pyrkii jäljittelemään ylemmälle luokalle tyypillistä makua ja sen symboleita omien resurssiensa asettamissa rajoissa (Purhonen ym. 2014, 156). Tämän lisäksi sykemittarin läsnäolo valokuvassa kertoo siitä, että kirjoittaja haluaa tarkkailla kehoaan fyysisen suorituksen aikana ja sen jälkeen. Tällainen itsensä tarkkailun kulttuuri on mielenkiintoinen ilmiö. Fyysisen kehon tarkkailu voi kertoa sen arvostamisesta ja siitä huolehtimisesta, mutta toiminnalla on myös rajansa jotka ylitettyään siitä tulee ongelmallista. Urheilu ja yksilön fyysinen kunto ovat kuitenkin tekijöitä, jotka ovat selkeässä vuorovaikutuksessa yhteiskuntaluokan kanssa, sillä on todettu, että erityisesti keski- ja yläluokat painottavat terveyttä (Purhonen ym. 2014, 152; Tammelin ym. 2003). Bennett, Emmison ja Frow esittävät myös liikunnan harrastamisen syiden olevan yhteydessä yksilön statuksen julkiseen ja symboliseen esittämiseen, joka tähän irrotetussa valokuvassa ilmenee selkeästi sekä nähtävillä olevan vaatetuksen että varustuksen kautta (Purhosen ym. 2014, 152 mukaan). Eronteko ei tässä yhteydessä välttämättä ole tarkoituksellista tai tietoista, mutta siitä huolimatta se on todellista. Valokuva ja siinä näkyvät asiat näyttäytyvät erinomaisena esimerkkinä habituksen tiedostamattomasta mutta eroja tekevästä toiminnasta. Urheiluun kytkeytyvän valokuvan perusteella voidaan myös pohtia sitä, miten paljon kirjoittaja haluaa omalla esimerkillään näyttää mallia omille lapsilleen ja opettaa näitä harrastamaan liikuntaa. Positiivisen esimerkin siirtäminen eteenpäin toimii tässä tapauksessa kahdella eri tasolla: sekä luokkamakua että siihen liittyviä erontekoja periyttävästi, kuin myös omasta terveydestä ja hyvinvoinnista opettamalla. Myös kappaleen viimeinen kuva keskittyy kirjoittajan habitukseen, ja pienen mutkan kautta urheiluun:

((K)Akkavalta 2019.)

Myös kappaleen viimeisen kuvan keskiössä ovat habituksen kautta ilmenevät yhteiskuntaluokka sekä luokkamaku. Kuva on kirjoituksesta, jossa isä kuvaa humoristisesti jääkiekkotermien avulla matkaansa kaksoslasten vanhemmaksi, mikä selittää tällä kuvassa olevan varustuksen.

Jääkiekko on todistetusti Suomessa hyvin pidetty urheilulaji niin harrastajien kuin katsojienkin parissa, sillä sen on esimerkiksi osoitettu yleisurheilun ohella olevan suosituin seurattu penkkiurheilulaji. Samanaikaisesti jääkiekon seuraaminen on kuitenkin hieman yleisempää hyvin koulutetun väestönosan keskuudessa, kuin vähiten koulutettujen parissa. Lajin seuraaminen on myös yleisempää miehillä, kuin naisilla, samoin kuin se on nuorempien sukupolvien keskuudessa verrattuna vanhempiin. (Purhonen ym. 2014, 165.) Ei siis ole erityisen poikkeavaa omistaa Suomen jääkiekkomaajoukkueen fanipaitaa, eikä vaate itsessään välttämättä kerro mitään varmaa tämän kirjoittajan yhteiskuntaluokasta. Aikuisten kokoa olevat jääkiekkohanskat sen sijaan viestivät siitä, että kirjoittaja itse joko pelaa tai on jossakin vaiheessa pelannut jääkiekkoa. Lajin harrastaminen saattaa kontekstista riippuen olla selkeämmin sidoksissa yhteiskuntaluokkaan, sillä se ei välttämättä ole halpaa. Koska

kuva tai sen ympärille rakennettu kirjoitus eivät asiaa kuitenkaan sen enempää avaa, jää tämä pohdinta spekulointitasolle. Kun kuitenkin otetaan huomioon jääkiekon suosio, näyttäytyy sen termein kirjoitettu blogiteksti kuvineen hyvin tavanomaisena teemaltaan. Tavanomaisuus yhdistetään normaaliuteen, joka taas on helposti liitettävissä ideaaliin. Näistä poikkeamista pidetään epänormaalina ja vältettävänä, etenkin jos kyseessä on jokin epälegitiimi normista poikkeamisen muoto. (Esim. Yesilova 2008, 113). Tässä tapauksessa kirjoittajan habitus sitoo hänet vahvasti osaksi hyväksytyä normia ja yleisesti riittävän legitiimiä makua.

Myös koko humoristisesti laadittu blogikirjoitus, sen vaatima riittävän taitava verbaalinen lahjakkuus sekä tietynlaisen huumorin konventioiden ymmärtäminen ja käyttäminen ovat yhteiskuntaluokkaan sidoksissa olevia tekijöitä. Huumorin kentällä ilmenevät erot ovat kulttuurieroja siinä määrin, että ne määrittävät sen toimintalogiikkaa. Eri asteisesti koulutetut ihmiset käsittävät eri tavoin sen, mikä oikeastaan edes on hauskaa ja millaisista aiheista on soveliaista vitsailla. (Kuipers 2006, 237).

4.2.3 Sosiaalisten verkostojen merkitys isyydessä

Sosiaalinen pääoma on isyysblogien kontekstissa kokonaisuus, joka jakautuu selkeästi kahteen erilliseen osaan. Kyseessä on kunkin kirjoittajan henkilökohtainen pääoma, jota tämä hyödyntää eri tavoin omassa arjessaan blogin ulkopuolella, mutta myös kirjoittajan ja blogin lukijoiden välille muodostuva parasosiaalisten vuorovaikutustilanteiden ketju tai suhde. Horton ja Wohl käsitteellistävät parasosiaalisen vuorovaikutustilanteen median tuottajan ja kuluttajan välillä sellaiseksi, jossa kuluttaja kokee ikään kuin olevansa henkilökohtaisessa vuorovaikutussuhteessa sen tuottajan kanssa. Parasosiaalinen suhde taas käsitetään näiden tilanteiden pidempiaikaisena jatkumona. (Dibblen, Hartmannin & Rosaen 2016 mukaan). Tämä sosiaalisen pääoman muoto on perusta, jolle blogin menestys ja kannattavuus rakentuu, ja sen luonne itsessään on mielenkiintoinen. Blogit perustuvat niiden kirjoittajien valitsemille aiheille, joista nämä

ovat vastuussa ja joka on heidän kontrollissaan. Blogin lukijoiden hallinnassa taas on valita se, minkälaisia blogeja ja kirjoituksia he haluavat lukea tai kommentoida. Kirjoittajan hallinnassa ei suuremmassa mittakaavassa aihevalintaa pidemmälle ole se, ketkä hänen blogiaan lukevat tai eivät lue, mutta lukija pystyy itse kontrolloimaan sitä, minkälaisen blogien kanssa on vuorovaikutussuhteessa. Julkisella alustalla avoimeen levitykseen luodut blogikirjoitukset nostavat esiin myös toisenlaisen kysymyksen, joka liittyy tämän perustavanlaatuisen parasosiaalisen suhteen ylläpitoon. Vaikka blogeja kirjoittavat miehet käsittelevät niissä suhteellisen avoimesti sekä omia ajatuksiaan että tunteitaan, ovat he silti lukijoille vieraita ihmisiä, ja blogien sisältö kuratoitua. Tämä on blogien sosiaalisen suhteen aspekti, joka vaatii kirjoittajalta jatkuvaa ylläpitoa ja tasapainoilua. Blogin menestyksen voidaan katsoa rakentuvan tämän parasosiaalisen suhteen onnistumisen varaan, jossa on keskeistä asettaa ja ylläpitää rajoja, sekä tasapainoilla jakamisen ja avoimuuden sekä yksityisyyden kulttuurin välillä. Tässä työssä käsiteltävät sosiaalista pääomaa kuvaavat esimerkit keskittyvät pääasiallisesti havainnollistamaan kunkin blogikirjoittajan omaa sosiaalista pääomaa, mutta aineiston luonteen vuoksi tämä kirjoittajan ja lukijan välillä vallitseva heikko sosiaalinen side on läsnä halki koko aineiston. Ensimmäinen esille nostettu esimerkki sosiaalisesta pääomasta aineistona käytetyissä blogeissa koskee sen suoraa muuntumista hyödykkeeksi:

“Helsingin kaupunginteatterin tämän vuoden suurmusikaali on Pieni Merenneito, joka perustuu Disneyn samannimiseen klasikkoelokuvaan. Musikaalin ensi-ilta oli torstaina, ja pääsin katsomaan ensi-iltanäytöksen yhdessä Rouvan ja tyttären kanssa.

...

Pressilippu esitykseen saatu Helsingin kaupunginteatterilta.” (Isyyspakkaus 2019).

Lainaus käsittelee blogin kirjoittajan, tämän vaimon ja heidän tyttärensä yhteistä teatterikokemusta, jossa perhe on päässyt katsomaan Helsingin kaupunginteatterin uutta Pieni Merenneito-näytelmää. Sosiaalisen pääoman näkökulmasta mielenkiintoisen tästä lainauksesta tekee se, että kirjoittaja kertoo saaneensa lipun ensi-iltanäytökseen teatterilta itseltään. Lipun lahjoittaminen on lainauksen perusteella ollut teatterin oma idea, josta bloggaaja ei ennen tapahtunutta ole ollut tietoinen. Teatterin halu lahjoittaa

näytösliput juuri tälle bloggaajalle kertoo jotakin blogin asemasta ja suosiosta, sillä lippujen lahjoittaminen on arvatenkin teatterin taholta harkittua toimintaa. Teatterissa käyminen on tämän lisäksi klassinen esimerkki korkeakulttuurista, joka toimii erinomaisena kontekstina yksilön statuksen julkiselle esittämiselle (Purhonen ym. 2014, 249). Teatterilippujen lahjoittaminen juuri tälle kyseenomaiselle bloggaajalle perheineen antaa uskottavasti ymmärtää, että kyseinen kulttuurinen toiminta on heille luontevaa, ja näin osoitus perheen luokka-asemasta ja -mausta. Toisaalta motivaatio teatterissa käymiselle voi olla esimerkiksi kontaktien luominen tai tietynlainen sosiaalinen näyttäytyminen, eikä perheenä osallistuminen välttämättä ilmennä kaikkien sen jäsenten makua (DiMaggio & Useem 1978; Upright 2004). Lippujen vastaanottaminen on kuitenkin tässä tapauksessa ollut vapaaehtoinen kaupallinen yhteistyö, mikä on vahvempi osoitus teatterissa käymisen mielekkyydestä tälle perheelle. Tämän lisäksi tilanne sitoo toisiinsa erityisesti sosiaalisen ja kulttuurisen, mutta niiden taustalla myös taloudellisen pääoman, mikä toimii esimerkkinä niiden yhteen liittyneestä ja toisiinsa vaikuttavasta luonteesta.

Blogikirjoituksessa tuodaan selkeästi ilmi se, että liput on lahjoitettu ostamisen sijasta, minkä voidaan katsoa olevan bloggaamisetikettiin kuuluvaa asiallista ja läpinäkyvää kommunikointia lukijoiden kanssa. Sen lisäksi tällainen läpinäkyvyys ja avoimuus blogin lukijoita kohtaan ilmentää sosiaalisen pääoman komponentteina pidettäviä vastavuoroisuuden normeja ja luottamusta (Stolle 2003, 19). Rehellisyys lukijoita kohtaan odottaa vastineeksi samaa, ja avoimuus taas vahvistaa lukijoiden luottamusta blogin kirjoittajaa kohtaan. Teatterinäytöstä käsittelevässä kirjoituksessa ei kuitenkaan missään vaiheessa mainita mitään siitä, onko kirjoittaja liput vastaanottaessaan tehnyt Helsingin kaupunginteatterin kanssa sopimusta siitä, että hänen on lippujen vastineeksi kirjoitettava tästä kokemuksesta blogiinsa. Tällaisen vastavuoroisuuden odotuksen voidaan olettaa olleen läsnä tässä tilanteessa, mutta sitä ei koko kirjoituksessa mainita sanallakaan. Asiaa pidetään mahdollisesti itsestään selvänä, tai vaihtoehtoisesti sellaisena puolena yhteistyökuvioista, joita ei pidetä soveliaana paljastaa blogin lukijakunnalle. Tällöin sen voidaan katsoa osoittavan vastavuoroisuutta Helsingin kaupunginteatterin kanssa. Tilanteessa, jossa on mahdollista olettaa tällaisen kirjoitusvelvoitteen olleen olemassa esiin voidaan nostaa myös kysymys siitä, onko bloggaajan odotettu kirjoittavan näytöksestä juuri tiettyyn sävyyn riippumatta siitä,

miten he ovat näytöksen perheenä kokeneet. Täysin olettamuksen tasolle jää myös näkemys siitä, että lahjoittaessaan näytösliput teatteri on toivonut saavansa niistä vastalahjaksi mainonnan lisäksi nimenomaan positiivisen arvion, mikä olisi jälleen osoitus sosiaalisen pääoman tuottavuudesta.

Mielenkiintoista on myös se, että perheen lapsista vain tyttö on otettu teatteriin mukaan pojan jäädessä pois näytöksestä. Syytä sille, miksi perheen nuorimmaista ei teatteriin ole otettu mukaan ei mainita. Lapsesta ei itse asiassa puhuta kyseisessä blogitekstissä ollenkaan. Selitys tälle valinnalle voi olla hyvin yksinkertainen, kuten esimerkiksi lapsen ikä: On mahdollista, että tämä oli teatteriesityksen aikaan niin nuori, ettei olisi kyennyt keskittymään koko pitkän näytelmän ajan, tai että tämän vanhemmat ovat katsoneet näytöksen sisältävän sellaista materiaalia, joka ei näin pienelle lapselle ole vielä soveliaista. Voi myös olla, että Pieni Merenneito ei vain ole pojan mielestä kiinnostava, ja tästä syystä häntä ei ole otettu mukaan teatteriin. Aihe herättää kuitenkin myös pohdintaa Pienen Merenneidon mahdollisesta sukupuoliprofiloinnista: Onko näytelmän nähty olevan jostain syystä osuvampaa katsottavaa perheen työlle, kuin pojalle? Disney-sadut ovat profiloituneet enemmän tyttölasten tarinoiksi, kuin poikien viihdyttämiseen, vaikka mikään ei käytännön tasolla tällaista jakoa edellyttäkään (Golden & Jacoby 2018; Wohlwend 2012). Kysymykset ovat luonteeltaan sellaisia, ettei niihin kirjoituksen avulla ole mahdollista saada vastausta. Kuitenkin se, että perheen nuorempi lapsi ja tähän liittyvät kysymykset on jätetty kokonaan blogikirjoituksen ulkopuolelle on mielenkiintoinen valinta kirjoittajalta. Myös seuraava lainaus kuvaa sosiaalisten verkostojen merkitystä, joskin hyvin eri tavalla:

“Treeni-innostuksen toi takaisin vanhalle salilleni liittyminen. Käytiin kuvaamassa yritykseni kanssa salin pukukopissa mainosta ja tässä samalla tuli sellainen fiilis, että perkele tänne on tultava takaisin. Muuten yksin treenaamisesta perus salilla ei tulisi mitään. Tästä syystä kesällä jatkui treenaaminen Crossfit Vantaalla.” (Faijahommia 2019).

Faijahommia-blogista otettu lainaus käsittelee kirjoittajan urheiluharrastuksen jatkamista. Kirjoituksessa tämä kertoo, ettei ole sairastelukierteen vuoksi treenannut

pitkään aikaan. Kipinä treenaamisen jatkamiseen tauon jälkeen syttyi kuitenkin uudelleen työtehtävän kautta: Bloggaajan yritys oli hyödyntänyt tälle tutun kuntosalin pukuhuonetta kuvatessaan mainosta, mikä sai tässä aikaan halun liittyä takaisin kuntosalille. Työn ja vapaa-ajan sosiaaliset verkostot sekoittuivat ja vaikuttivat tässä tapauksessa selkeästi toisiinsa. Ilman työtehtävää kirjoittaja ei mahdollisesti olisi löytänyt innostusta jatkaa treenaamista, vaan tauko ja tästä koettu syyllisyys olisivat jatkuneet edelleen. Tämä puhuu kirjoituksen alussa treenaamattomuudesta “mörkö[nä] joka on piilotellut koko kevään selkäni takana”. Treenisalin tuoman ulottuvuuden ja merkityksen katoamista käsitellään hieman häpeällisenäkin tapahtumana, ja treenaamista pidetään toimintana, jota kirjoittajan pitäisi harrastaa. Herää kysymyksiä siitä, miksi treenaamattomuus koetaan vahvasti negatiivisena asiana josta tunnetaan syyllisyyttä, sekä syistä sille miksi tämä tuodaan esiin blogin lukijoille. Treenaamattomuuden aiheuttamat negatiiviset tunteet kuvaavat osaltaan vallalla olevaa aktiivisen ja tuotteliaan ihmisen ideaalia, joka asettaa tekemättömyyden kyseenalaiseen asemaan (Mäkinen 2016, 251–252; Tuomaala 2008, 150–151). Tässä tapauksessa kirjoittaja ikään kuin keventää treenaamattomuuden herättämiä tunteita jakamalla ne myös blogin lukijoiden kanssa, sillä tällainen mahdollistaa vertaistuen saamisen myös tätä kautta. Tässä mielessä kirjoittajan ja lukijoiden välillä oleva sosiaalinen side vahvistuu avoimuuden ja mahdollisen vastavuoroisuuden kautta, mikä korostaa sosiaalisen pääoman merkitystä blogin kirjoittamiselle (Stolle 2003, 19). Sen muodostamat heikotkin sosiaaliset siteet tarjoavat kirjoittajalle erilaisen tavan käsitellä asioitaan. Näin ollen blogin kirjoittajan ja sen lukijoiden välille muodostuu sosiaalinen verkosto, jossa tuntemattomat ihmiset pääsevät osalliseksi bloggaajan sisäistä tunnemaailmaa.

Lainauksessa ilmenee tämän lisäksi kaksi erilaista sosiaalista verkostoa, ja niiden vaikutus blogin kirjoittajaan. Näistä ensimmäinen muodostuu työn ja vapaa-ajan yhteenliittymästä, jossa entistä harrastuspaikkaa on hyödynnetty työtehtävän toteuttamisessa. Sosiaalinen pääoma kääntyy tässä tapauksessa viime kädessä hyödyttämään kirjoittajan taloudellista pääomaa. Tällainen työn ja vapaa-ajan sosiaalisten verkostojen päällekkäistyminen ei ole harvinaista, sillä sosiaaliset verkostot myös usein rakentuvat sosioekonomisin perustein (Li ym. 2008; de Graaf & Flap 1988). Toinen lainauksessa esille tullut verkosto muodostuu kirjoittajan ja tämän treeniyhteisön

välille. Tämä kirjoittaa, ettei salilla yksin treenaamisesta tulisi mitään, joten treenin ympärille muodostuvan sosiaalisen verkoston merkitys on suuri. Sosiaalisella verkostolla on tässä tapauksessa tietynlaista välinearvoa, sillä sen avulla kirjoittaja viime kädessä huolehtii omasta terveydestään. Salin mahdollistama sosiaalinen verkosto kannustaa kirjoittajaa treenaamaan, ja jollakin tapaa madaltaa kynnystä siihen. Sosiaalisen pääoman vaikutus yksilön toimintaan on selkeästi havaittavissa myös seuraavassa lainauksessa:

“Tuohon helppokulkuiseen kunnalliseen päiväkotiin ei arpomistamme aloittaessa ollut paikkoja, joten päädyimme tarkastelemaan erästä yksityistä palveluntarjoajaa. Tämä vaihtoehto oli selvästi kauempana. Jalkapatikassa sinne olisi turha kuvitella lähtevänsä lasten kanssa aamutuimaan talsimaan, jos aikoisi päivän aikana vielä töihinkin. Olimme tyytyväisiä näkemäämme. Naapurin rouvalta saimme kuitenkin vähän nuivan arvion tästä nimenomaisesta yksityisen puolen palveluntarjoajasta. Jäimmekin mietiskelemään muita mahdollisuuksia, kun saimme ilmoituksen kunnalliselta puolelta, että lapsillemme olisi sittenkin paikat lähitarhassa. Lähdimme tutustumaan.

...

En nyt halua kirjoituksellani lynkata koko kunnallista päivähoitojärjestelmää, olenhan itse kunnallisen päivähoitojärjestelmän tuote. Tässä tapauksessa vain yksityisen ja kunnallisen ero oli dramaattisen selvä. Meidät otettiin yksityisellä puolella huomioon. Lapsemme olivat selvästi lämpimästi tervetulleita. Kunnallisella puolella tuli lähinnä tunne, että “heittäkää kakarat tänne vaan, kyllä ne täällä ehkä pärjäävät”. Mikä tärkeintä, siellä ei edes viitsitty yrittää näytellä kiinnostunutta. Sen verran eroavaisuuksia oli, että arvontalaulun ei tarvinnut raikaa. Kun hintakin on sama valitsimme kumman vaan, päätös oli lopulta aika selvä. Herään mielummin aamuisin tunnin aikaisemmin, että saan lapseni välittävään, aktivoivaan ja turvalliseen ympäristöön. Tästä se alkaa, ruuhkavuodet!” (Kakkavalta 2019).

Lainaus kertoo perheen kaksostyttöjen päiväkotipaikan saamisesta ja valitsemisesta. Kirjoituksessa perheen isä kertoo miten prosessi on sujunut ja minkälaisia vaiheita ja valintoja siihen on kuulunut. Kirjoituksessa nousee esille useita sosiaalisia verkostoja, sekä niiden yhteys hyvään vanhemmuuteen. Yksi näistä on kirjoittajan ja tämän vaimon muodostama kiinteä sosiaalinen suhde, jossa päätökset lasten päiväkotihoidosta tehdään ja jossa asiasta on ollut tarpeellista päästä yhteisymmärrykseen, minkä lainauksen perusteella voidaan katsoa sujuneen varsin helposti. Lainauksen perusteella on ilmeistä, että vanhemmat ovat halunneet lastensa parasta, ja näin ollen ovat asettaneet esimerkiksi oman mukavuutensa toiselle sijalle näihin nähden. Tällainen toiminta on kriittinen osa sitä kokonaisuutta, jota pidetään hyvänä vanhemmuutena (Lupton & Barclay 1997, 136). Tämän lisäksi lainaus kertoo perheen naapurin antaneen kirjoittajalle ja tämän kumppanille heidän omasta kokemuksestaan eroavaa tietoa yksityisestä päiväkodista, johon he olivat olleet tutustumassa. Tässä nähdään suhteellisen kevyen sosiaalisen suhteen vaikutus, kun kyseessä on perheelle tärkeä päätös, kuten lasten päivähoitopaikka: naapurin antama negatiivinen mielipide on saanut kirjoittajan ja tämän puolison harkitsemaan myös muita vaihtoehtoja päivähoidon tarjoajaksi. Oletettavasti suhteellisen heikko sosiaalinen side osoittautuu tässä kontekstissa merkittäväksi. Lainauksesta rakentuva kokonaisuus on merkittävä, kun otetaan huomioon se, miten keskeisiä vanhemmat ovat lasten erilaisten pääomien kehitykselle (Järvinen 2010, 234). Vanhempien päätös siitä, mihin päiväkotiin heidän lapsensa menevät vaikuttaa keskeisellä tavalla näiden oman sosiaalisen pääoman kehitykseen. Lapsen sosiaalinen pääoma onkin keskeisessä asemassa seuraavassa lainauksessa:

“Minä huomaan sen, vaikken sitä vielä itsellenikään myönnä. Vauhti kiihtyy. Vauhti, jolla olet siirtymässä kodin piiristä kaveripiiriin. Se on toki paitsi luonnollista, myös hienoa. Mutta samaan aikaan se on haikeaa, jopa pelottavaa.

Sen siirtymän takia nieleskelen melkein päivittäin: onko itsetuntosi tarpeeksi vahva kohdataksesi avaran maailman kurjemmat puolet? Ja toisaalta - mitä voisini tehdä, että valmiutesi kodin ulkopuolella odottavan kohtaamiseen olisivat mahdollisimman hyvät?

Niin kaverit. Ne ovat koko ajan tärkeämpiä. Kävelet koulusta (aamuisin pääset äidin tai minun ja siskojesi kyydissä) neljänä tai viitenä päivänä viikossa. Kahden kilometrin matkaan kuluu joskus jopa puolitoista tuntia, koska kavereiden kanssa hypitään ojiin, pysähdytään puistoon, kiivetään lumikasoihin ja jutellaan alkuaineista, Pokemoneista, peleistä ja roboteista.

Koulumatkan lisäksi näet kavereita melkein joka ilta. Useimmiten digipelien tai ulkoleikkien merkeissä. Viimeksi mainitussa on riivaajaa, haamuja ja tutkimusmatkoja. Mutta myös konkkaa, piilohippaa ja majanrakennusta. Näihin leikkeihin 5-vuotias siskosi pääsee lähes aina mukaan. Kiitos siitä!” (Isäkuukaudet 2019).

Viimeinen lainaus keskittyy blogin kirjoittajan sijasta tämän kahdeksanvuotiaaseen poikaan, ja hänen muuttuviin sosiaalisiin suhteisiinsa. Isä kertoo lapsen kavereiden merkityksen kasvamisen ja sen mukanaan tuoman erilaisen perheestä erottautumisen olevan hänelle itselleen haastava tilanne, jonka myöntäminenkin on tälle vaikeaa. Tilanteen mukana tulee esille kirjoittajan huoli siitä mitä hän voi tehdä, jotta pojan siirtyminen vahvemmin osaksi kodin ulkopuolista maailmaa ja sen sosiaalisia suhteita sujuisi mahdollisimman hyvin, sekä siitä onko hän jo tehnyt tarpeeksi, jotta tämä prosessi sujuisi hyvin. Tällainen huolehtiminen ja itsereflektio havainnollistaa jälleen vahvasti vallalla olevaa käsitystä hyvästä isyydestä, jossa nämä kaksi asiaa liittyvät selkeästi toisiinsa (Lupton & Barclay 1997, 136; Aalto 2012, 184–188). Lainauksen fokus on kuitenkin kirjoittajan lapsen sosiaalisessa pääomassa, ja siinä miten tämä on vanhetessaan alkanut kasvattamaan sen määrää. Kodin ulkopuolelle verkostoituminen on luonnollinen kehitysaskel lapsen elämässä, ja tässä tapauksessa kyseinen kehitysaskel näyttää sujuneen hyvin. Lapsen sujuvan sosiaalisen pääoman kasvattamisen voidaan katsoa rakentuvan pohjalle, jonka hän siihen kotoaan saa, jolloin se on osoitus kodissa vallitsevan sosiaalisen pääoman määrästä ja sen muista ilmentymistä (Järvinen 2010, 234). Kirjoituksesta saadaan kuva lapsesta, joka viihtyy sekä kavereidensa että pienemmän sisaruksensa kanssa, ja saa paljon hyötyä näistä ihmissuhteista. Tällainen tukee käsitystä perheen hyvästä sosiaalisesta pääomasta. Tässä tapauksessa etenkin kaverisuhteiden myötä vahvistuva sosiaalinen pääoma vaikuttaa kirjoituksen perusteella kasvattavan lapsen innostusta ja mielenkiintoa laajaan kirjoon

erilaisia asioita, jotka näyttävät yhdistävän modernia lapsuutta, sekä menneinä vuosikymmeninä yleisiä leikkejä. Myös lapsen fyysinen hyvinvointi runsaan ulkoilun myötä näyttää hyötyvän kavereiden kanssa muodostetuista sosiaalisista suhteista, mikä toimii yksinkertaisena osoituksena siitä, miten myös sosiaalinen pääoma voi toimia itseään laajempaa yksilöä hyödyttävänä voimana. Lainauksesta saa sen kuvan, että lapsen ja tämän kavereiden mielenkiinto on usein pääasiassa kulloinkin keskusteltavassa aiheessa, ja fyysinen toiminta on lähinnä toissijainen tapahtuma. Lapsen sosiaalinen pääoma vahvistaa tämän hyvinvointia monin eri tavoin toimien samalla osoituksena siitä, miten sidoksissa se on myös hyvän isyyden käsitteeseen.

5 YHTEENVETO HYVÄSTÄ ISYYDESTÄ JA YHTEISKUNTALUOKASTA

Tässä tutkimuksessa on pyritty vastaamaan kysymyksiin siitä, minkälaiseksi hyvä isyys aineistona käytetyissä isyysblogeissa muodostuu ja miten sitä aineistossa tuotetaan, sekä siihen, miten yhteiskuntaluokka on blogeissa läsnä ja miten se kytkeytyy näiden miesten käsityksiin isyydestä. Hyvän isyyden määritelmän pohjana on pidetty muun muassa Jouko Huttusen hegemoniselle isyydelle antamaa määritelmää, jonka mukaan kumpikin vanhemmista on yhtä sitoutunut rooliinsa, kykenee yhtä pätevästi hoitamaan lastaan ja kantamaan tästä vastuuta, sekä on yhtä kiinnostunut lapsistaan ja näihin liittyvistä asioista. Tämän lisäksi määritelmään kuuluu käsitys siitä, että myös isä voi olla kotiin lasta hoitamaan jäävä vanhempi. (1994, 58). Ilana Aallon tutkimukseen perustuen myös miehen itsereflektiotaitoa, itseilmaisua sekä tunnepuhetta pidettiin lähtökohtana tälle työlle (2012). Viimeisinä taustoittavina tekijöinä isän ajankäyttö ja lapsen kanssa yhdessä vietetty aika ja sen erilaiset muodot toimivat tutkimuksen heijastuspintoina. Aineistossa yksikään kirjoitus ei ota suoraan kantaa siihen mitä hyvä isyys on, vaan sen sijaan aihe punoutuu osaksi kirjoituksia, jolloin sitä koskevia mielipiteitä ja asenteita on nostettava esiin rivien välistä. Vaikka aihetta ei aineistossa suoraan käsitelläkään, näyttäytyy se tästä huolimatta kantavana teemana jokaisessa blogissa. Aineiston perusteella hyvä isyys rakentui erityisesti neljän erilaisen teeman varaan, joita olivat aktiivinen toiminta lapsen kanssa tai lapseen liittyen, palkkatyön ja perheen yhdistäminen tyydyttävällä tavalla, isyyden merkitystä käsittelevä puhe, sekä isyyteen liittyvien vaikeuksien käsitteleminen. Yhteiskuntaluokan näkymistä aineistossa ja sen liittymistä vanhemmuuteen lähestyttiin Pierre Bourdieun pääomajaon mukaan, eli taloudellisen, kulttuurisen ja sosiaalisen pääoman mukaisesti, joista kaikista oli selkeästi havaittavissa esimerkkejä aineistossa (1986).

Blogikirjoituksissa ilmenevä lapsiin liittyvä aktiivinen toiminta rakentui kolmessa esimerkissä neljästä suoranaiseen yhteiseen ajanviettoon kirjoittajien lasten kanssa, ja neljännessä näistä aktiivinen toiminta tapahtui lapsia varten, vaikka nämä eivät kirjoituksessa tai sen tapahtumissa olleetkaan läsnä. Viimeksi mainitussa esimerkissä perheen vanhemmat rakensivat yhdessä lapsilleen oman hiekkalaatikon. Tällaisen toiminnan tavoitteena voidaan nähdä olevan lasten aktivoiminen ja viihdyttäminen, eli

viimekädessä näiden parhaaksi toimiminen. Se tukee Luptonin ja Barclayn käsitystä siitä, että hyvää vanhemmuutta toteutetaan lasten vuoksi (1997, 136). Samoin se tukee Dollahiten, Hawkinsin ja Brothersonin edelliseen läheisesti liittyvää käsitystä siitä, että vanhemmuutta ei toteuteta itsekkäästi, vaan sitä rakennetaan ja kehitetään suhteessa lasten etuun (1997, 18). Toisessa esimerkissä lapsen mielipide ja innostus muumimaailmaa kohtaan on otettu huomioon perheen yhteistä kesälomamatkaa suunniteltaessa, ja perheen aikaisempien lomasuunnitelmien jo suuntautuessa Turun saaristoon on vierailu muumimaailmassa kyetty yhdistämään tähän. Lapsen toiveiden kuuleminen ja todellinen huomioiminen vaatii vanhemmilta läsnäoloa tavalla, josta on tullut keskeinen osa myös hyvää isyyttä (Aalto 2012, 208). Kolmannessa esimerkissä blogia kirjoittava isä käy yhdessä poikansa kanssa ulkona pelaamassa Pokemon Go:ta. Tässä esimerkissä kävelyn muodossa tapahtuva fyysinen toiminta asettaa kehykset tilanteelle, jossa isä pääsee keskittymään yhteen lapseen kerrallaan ja keskustelemaan tämän kanssa tälle ajankohtaisista asioista. Viimeisessä esimerkissä lapsen isä on ensimmäistä kertaa milloinkaan pidemmän aikaa kahdestaan lapsensa kanssa, ja kirjoitus keskittyy kertomaan siitä, miten hyvin tämä ajanjakso on sujunut ja mitä sen aikana on tehty. Molemmat näistä esimerkeistä heijastavat erinomaisesti vallitsevaa hegemonista isyyuskäsitystä, jossa myös isä on vahvasti läsnä lapsensa elämässä, aktiivinen ja kiinnostunut tästä (esim. Huttunen 1994, 58; Aalto 2012; Kolehmainen & Aalto 2004).

Työn aineistosta nostetut esimerkit palkkatyön ja perheen yhdistämisestä ovat osoitus siitä, miten keskeinen asema palkkatyöllä sekä yksilön arjessa että vanhemmuudessa on. Ensimmäinen esimerkki käsitteli etätyön ja sairaana olevien lasten hoitamisen yhteensovittamista, jossa todellisuus ei ole vastannut kuvitelmia. Toisessa esimerkissä isä kirjoittaa perhevapaiden käytöstään myös työelämän perspektiivistä päätyen lopputulokseen siitä, että koti-isänä toimiminen on ollut hänelle kallisarvoista ja positiivista aikaa. Kolmannen esimerkin isä kertoo yrittäjyyden ja lapsen yhteensovittamisesta, jossa tapahtuu myös itsereflektiota näiden priorisoinnin suhteen. Viimeisessä aineistosta nostetusta esimerkistä näyttäytyy myös joitain työn positiivisista puolista, sillä kirjoittaja kertoo sen olevan antoisaa ja mielenkiintoista, mutta korostaa samalla alkavan loman tarpeellisuutta. Kaiken kaikkiaan palkkatyön ja perheen yhdistämisessä tärkeintä näyttää aineiston perusteella olevan jokaiselle miehelle ja

perheelle sopivan yksilöllisen tasapainon löytyminen. Tällainen heijastaa ja uusintaa nykyiselle hegemoniselle isyyksäsitykselle keskeistä palkkatyön ja perheen yhteensovittamista tavalla, jossa miehen myös odotetaan osallistuvan lastensa hoitamiseen ja näiden kanssa läsnä olemiseen (esim. Huttunen 1994, 58). Pelkästään palkkatyössä käynti ei enää ole riittävä peruste hyvälle isyydelle (Aalto 2012, 208).

Isyyden merkitystä käsittelevät aineistosta löydettyt esimerkit rakentuivat pitkälti koti-isyyden ja isän roolissa elämisen ympärille. Esitellyistä lainauksista ensimmäinen yhdisti koti-isyyden positiivisuuden tasa-arvoisemman perhepolitiikan kannattamiseen, kun taas toisessa harmiteltiin perhevapaiden loppumista ja iloittiin niiden yllättävästä jatkumisesta. Koti-isyyden haluaminen ja arvostaminen nostaa jälleen esiin sen, miten keskeistä osallistuva isyys nykyään on (esim. Aalto 2012, Aalto & Kolehmainen 2004). Molemmat vanhemmat osallistuvat lapsensa hoitamiseen, ja etenkin tässä työssä käytetyn aineiston isät kertovat avoimesti omasta halustaan ja iloistaan roolissa, joka aiemmin oli selkeästi varattu vain lapsen äidille. Hyvää isyyttä luotiin aineistossa osoittamalla, että molemmat vanhemmista ovat yhtä päteviä pitämään huolta jälkikasvustaan (Huttunen 1994, 58). Työn kolmas lainaus yhdisti keskenään isäksi tulemisen halun, rooliin sopeutumisen vaatiman omaehtoisen prioriteettien muutoksen, sekä identiteetin muutoksen ja kasvun. Tällainen avoin pohdinta tukee esimerkiksi Aallon tulkintaa, jossa refleктоiva itsetyöskentely on keskeinen osa modernia hyvää isyyttä (2012).

Aineistossa esiintyvät isyyden vaikeita puolia käsittelevät esimerkit liittyivät sekä käytännöllisiin että abstrakteihin asioihin. Ensimmäisessä esimerkissä kirjoittaja kertoo lapsen uhmaiän mukanaan tuomista vaikeuksista, mutta kirjoitukseen tuodaan osaksi myös huumoria. Toisen lainauksen isä taas kertoo, kuinka vaikeaa on hoitaa terveitä lapsia silloin, kun itse on sairaana. Luvun viimeinen lainaus käsittelee isän ja itsenäisen ihmisen identiteettien yhteen sovittamista, sekä lapsiperhearjen arvostamista sen haasteista huolimatta. Lainaukset kuvaavat kautta linjan tietynlaista tarinaa siitä, miten isyyteen liittyvistä haasteista selvitään, eivätkä ne jää painamaan. Isyyteen liittyviä vaikeuksia tuodaan aineistossa esille, mutta vasta silloin, kun ne on oikeastaan jo ohitettu. Tällainen refleктоi omalla tavallaan sekä pystyvää isyyttä että maskuliinisuutta

(esim. Kolehmainen 2004; Connell 2005). Myös aiemmin mainittu itsereflektio näkyy tässä osassa työtä, joka osoittaa sitä, miten selkeästi sidoksissa toisiinsa hyvän isyyden eri elementit ovat (esim. Aalto 2012).

Siirryttäessä tarkastelemaan taloudellisen pääoman ilmenemistä aineistona käytetyissä blogikirjoituksissa, sekä sitä miten se näyttää liittyvän kirjoittajien käsityksiin isyydestä on analysoitavaksi otettu myös valokuvia. Ensimmäinen taloudellista pääomaa käsittelevä esimerkki kiteytyy juuri valokuvan ympärille, jonka aiheena ovat perheen lapset vanhempien omistaman siirtolapuutarhamökin remontoitussa keittiössä. Esimerkissä perheen taloudellinen pääoma on muutettu materiaksi, eli siirtolapuutarhamökiksi, mutta tätä kautta myös yhteiseksi ajaksi ja toiminnaksi. Yhteisen toiminnan mahdollistavaan materiaan investoiminen sitoo sen yhteen hallitsevan hegemonisen isyyskäsityksen kanssa, jossa keskeisessä osassa on juuri toiminnallinen vanhemmuus ja läsnäolo. Tällainen tulos tukee esimerkiksi Aallon (2012) tutkimusta. Toinen tässä yhteydessä esille nostettu lainaus käsitteli kirjoittajan ylläpitämän verkkokaupan sulkemista. Kirjoituksessa tämä isä perustelee päätöstään viimekädessä sillä, ettei halua olla osallisena lapsensa kasvuympäristön tuhoamisessa kaupan pyörittämisestä seuraavien päästöjen muodossa. Kuten Lupton ja Barclay (1997, 136) ovat todenneet, isyyttä rakennetaan myös tässä esimerkissä lapsen parhaaksi. Taloudellisen pääoman kerryttäminen jää tässä esimerkissä selkeästi toiselle sijalle lapsen hyvinvointiin nähden, jossa ajatukset suunnataan myös lapsen tulevaisuuteen. Kolmas luvussa käsitelty esimerkki kuvaa perheen Keski-Eurooppaan tekemää kesälomamatkaa, jonka aikana kulkuneuvona käytetty auto hajoaa. Myös tämä lainaus kuvastaa viime kädessä samaa ilmiötä, kuin luvun ensimmäinen esimerkki. Perheen taloudellinen pääoma on muutettu yhdessä vietetyksi ajaksi ja aktiiviseksi toiminnaksi, joka jälleen tukee vallitsevaa hegemonista isyyskäsitystä (esim. Aalto 2012; Aalto & Kolehmainen 2004). Viimeinen käytetty esimerkki keskittyy selkeästi enemmän perheen taloudelliseen pääomaan, sillä siinä käsiteltiin julkisen terveydenhuollon suhteettoman kalliina pidettyä hintaa. Toiselle perheen kaksostytöistä oli yritetty saada aikaa julkisen puolen terveydenhoidosta tämän tullessa kipeäksi, mutta tämä ei onnistunut. Isä kirjoittaa yksityisen puolen palvelujen toimineen erittäin hyvin, mutta hinnan tälle olleen niin korkea, että esiin nostetaan huoli siitä, miten perheillä on varaa käyttää niitä. Tässäkin lainauksessa kuten kautta linjan koko luvussa taloudellinen

pääoma kiinnittyy hyvin vahvasti käsitykseen hyvästä ja vastuullisesta isyydestä, joka tukee vallitsevaa käsitystä siitä, mitä hyvä isyys nyky-yhteiskunnassa on.

Kulttuurista pääomaa ja sen suhdetta isyyteen tarkasteltaessa työssä käytetyt esimerkit jakautuivat selkeästi kahteen erilaiseen teemaan. Näitä olivat erilaisten tahojen kanssa kaupallisessa yhteistyössä toteutetut kirjoitukset, sekä habitukseen keskittyvät esimerkit. Ensimmäinen käsitelty esimerkki oli Porin Villa & Peitteen kanssa toteutettu kaupallinen yhteistyö, jossa perheen lapsille oli hankittu uudet futon-patjat. Esimerkki sitoo yhteen kaikki työssä käytetyt pääoman muodot, ja viimekädessä toimii ilmentäen kulttuurisen eronteon mekanismeja. Dollahiten, Hawkinsin ja Brothersonin (1996) tutkimustulokset lapsiin panostamisesta merkinä hyvästä isyydestä vahvistuvat jälleen, ja samaa tukee myös toinen luvussa käytetty esimerkki. Kirjoituksesta irrotettu kuva käsitteli F-Securen kanssa toteutettua kaupallista yhteistyötä, jonka fokuksena oli toimivan tietoturvajärjestelmän merkitys. Tämän blogin kirjoittaja tekee työkseen erilaista videosisältöä eri tahoille, joten valittu yhteistyö on tässä mielessä järkevä, ja ilmentää tämän yhteenliittymän kautta myös kirjoittajan yhteiskuntaluokkaa. Luvun kaksi viimeistä esimerkkiä liikkuvat molemmat kirjoittajan habituksen ja urheilun ympärillä. Näistä ensimmäinen sitoo yhteen kirjoittajan habituksen ja urheilun merkityksen tälle, ja toinen taas erityisesti urheilun, huumorin, sekä matkan isyyteen. Kaikki luvussa käytetyt esimerkit näyttävät blogien kirjoittajat keskiluokkaan tai ylempään keskiluokkaan kuuluvina, mutta luokkastatus ei missään esimerkissä ole keskeisessä osassa. Vähintään yhtä selkeänä esiin nousevat isyyteen ja lasten hyvinvointiin liittyvät tekijät, mikä ei aineiston valossa ole ollenkaan yllättävää. Sen sijaan aineisto jälleen kerran tukee aikaisempia tutkimustuloksia siitä, miten luokka-asemasta huolimatta isyyttä toteutetaan parhaalla mahdollisella tavalla ja lasten etua ajatellen (Dollahite, Hawkins & Brotherson, 1996).

Viimeisenä tässä työssä käsiteltiin sosiaalisen pääoman ja isyyden yhteenliittymien ilmentymiä. Näistä esimerkeistä ensimmäinen käsitteli perheelle Helsingin kaupunginteatterilta lahjoitettuja lippuja Pieni Merenneito-näytelmään. Blogin kirjoittajan status ja sosiaaliset suhteet muuttuivat ilmaisiksi teatterilipuiksi oletettuna vastineena sille, että näytelmä saisi blogissa näkyvyyttä ja positiivista palautetta. Toinen

esimerkki käsitteli yrittäjänä työskentelevän kirjoittajan treeni-innostuksen syttymistä uudelleen sen ansiosta, että tämä käytti vanhan treenisalinsa tiloja tuottaakseen videomateriaalia palkkatyötään varten. Työn ja niin sanotun siviilielämän sosiaaliset verkostot vaikuttivat tässä esimerkissä vahvasti toisiinsa. Kolmas työssä käytetty esimerkki kuvasi perheen lasten päiväkodin valintaprosessia. Tämä esimerkki osoitti heikkojenkin sosiaalisten siteiden merkityksen kontekstissa, jossa päätökset vaikuttavat keskeisesti lasten hyvinvointiin. Blogin kirjoittaja kertoo naapurin kommentin vaikuttaneen siihen, mihin päiväkotiin perheen kaksostytöt on ilmoitettu. Tämän lisäksi päiväkotien tutustumiskäyntien aikana ilmenneet sosiaaliset ilmapiirit ja suhteet ovat vaikuttaneet vanhempien päätöksentekoprosessiin. Työn viimeisessä esimerkissä keskityttiin kirjoittajan sijasta tämän lapsen sosiaalisiin verkostoihin, sekä niiden laajenemiseen. Kirjoittaja kuvaa tämän prosessin olevan itselleen vaikea, ja tämä nostaa esille kysymyksiä siitä onko hän tehnyt tarpeeksi lapsensa hyväksi, jotta tämä selviäisi mahdollisimman hyvin sosiaalisen elämän mukanaan tuomista haasteista. Tällainen itsereflektio tuo kautta linjan jo useasti mainitun lasten hyvinvoinnin tärkeyden lisäksi esiin toisen nykyaikaiselle hyvälle isyydelle keskeisen teeman, eli itsereflektion (Dollahite, Hawkins & Brotherson, 1996; Lupton & Barclay, 1997; Aalto 2012). Isän hyvä tunnettyöskentely ja itsereflektio ovat rooliodotuksia, joiden riittävän hyvä toteuttaminen on keskeinen edellytys modernin ajan hyvälle isyydelle.

Kautta linjan aineiston pohjalta käy selväksi, että nykyaikainen hyvä isyys muodostuu aktiiviseksi, läsnä olevaksi, isälle itselleen merkitykselliseksi ja haasteista huolimatta positiiviseksi kokonaisuudeksi, jossa keskeistä ovat myös palkkatyön ja perheen tasapainottaminen sekä tasa-arvo vanhempien välillä. Yhtä lailla myös yhteiskuntaluokan läsnäoloa tarkasteltaessa siihen liittyvät tekijät, kuten työn lähtökohtina käytetyt taloudellinen, kulttuurinen ja sosiaalinen pääoma kiinnittyvät ilmenneiden hyvän isyyden teemojen ympärille. Erilaisia pääoman muotoja käytetään hyvän isyyden toteuttamiseksi niiden asettamissa rajoissa.

6 POHDINTA

Tämä tutkimus on laadullinen, joten sen tutkimuskysymykset ovat luonteeltaan sellaiset, ettei niihin ole mahdollista löytää selkeitä polaarisia vastauksia. Tutkimuksessa on tarkasteltu ensimmäiseksi sitä, minkälaista hyvä isyys käytetyn aineiston perusteella on ja miten sitä siinä tuotetaan ja toiseksi sitä, miten yhteiskuntaluokka on käytetyssä aineistossa läsnä ja miten se kytkeytyy käsityksiin isyydestä. Molempiin tutkimuskysymyksiin on tässä työssä saatu vastaukset, jotka rakentuivat useamman toistuvasti esiin nousseen teeman varaan. Tutkimuskysymykset on myös laadittu niin, että niihin on käytetyllä aineistolla mahdollista saada selkeitä vastauksia. Työn aineisto, tutkimuskysymykset ja teoreettinen tausta on valittu tukemaan toisiaan, ja tämä on mahdollistanut tutkimuksen loppuun saattamisen tyydyttävällä tavalla.

Tutkimuksessa esitettyihin kysymyksiin saadut vastaukset tukevat kautta linjan viimeaikaisen isyystutkimuksen tuloksia. Aineiston perusteella rakentunut hegemoninen isyyskäsitys kuvaa siitä, millaisessa asemassa isyys nyky-yhteiskunnassa on. Se on samaan aikaan sekä yksityinen että julkinen rooli, jolle asetetaan merkityksiä ja odotuksia niin yhteiskunnallisten instituutioiden kuin yksilönkin taholta. Tässä työssä havaittu kokonaisuus aineistossa esiintyvistä yhteisistä teemoista osoittaa isyyden muuttuneen ajassa, jossa siitä on hegemonisella tasolla tullut miehen henkilökohtainen projekti, jonka jakaminen tasa-arvoisesti kumppanin kanssa toimii osoituksena hyvästä vanhemmuudesta. Tutkimuksen perusteella isyys rakentuu kunkin yksilön ja perheen kohdalla juuri omanlaisekseen kokonaisuudeksi. Vaikka hyvälle isyydelle on löydettävissä raja-arvot, on niiden sisällä runsaasti varianssia. Isyydestä ei täten ole kannattavaa puhua monoliittina, vaan useasta erilaisesta isyydestä rakentuvana kokonaisuutena.

Tutkimuksessa saadut tulokset pohjautuvat aineistoon, joka perustuu tiettyjä piirteitä keskenään jakavien miesten julkisiin kirjoituksiin omasta vanhemmuudestaan. Työn aineisto näyttäytyy kauttaaltaan varsin keskiluokkaisena, mutta muodostaa kokonaisuuden, josta saatuja tuloksia on mahdollista suhteellisin pienin varauksin

siirtää kuvaamaan myös yleisempää yhteiskunnallista tasoa. Esimerkiksi yhteiskuntaluokka ja siihen liittyvä resurssien taso on kuitenkin keskeinen huomioon otettava muuttuja tätä yleistystä tehtäessä. Kuitenkin tarkasteltaessa aineiston perusteella rakentuvaa hegemonista isyyskäsitystä yhteiskuntaluokan varsinainen merkitys hälvenee, sillä kyseessä on nimenomaan yleinen yhteiskunnassa vallitseva ideaali, jonka tavoittaminen ei kokonaisuutena ole kenellekään täydellisen mahdollista.

Tässä tutkimuksessa saatuja tuloksia on mahdollista hyödyntää esimerkiksi vallitsevan hegemonisen isyyskäsityksen hahmottamisessa, isyyden käytäntöjen sisältöä tarkasteltaessa sekä tämän edellyttämien käytännön resurssien kartoittamisessa. Työn tulokset auttavat myös hahmottamaan isyyden moninaisuutta mittakaavassa, jossa miehet perheineen saattavat näyttäytyä tilastollisesti tarkasteltuna varsin samanlaisina keskenään. Isyyden edellytysten ja hienovaraisemman moninaisuuden ymmärtäminen antaa parempia valmiuksia esimerkiksi isyyttä koskevaan poliittiseen päätöksentekoon, ja vastaa näin todennäköisemmin ja kattavammin väestön tarpeisiin. Näiden tekijöiden hahmottamista on mahdollista myös käyttää parantamaan miesten kohtaamista isyyden teeman ympärille liittyvissä kysymyksissä, ongelmassa ja arkisissakin tilanteissa.

Tähän tutkimukseen valitut menetelmät soveltuivat siinä käytettyyn aineistoon ja sen määrään, mutta käytettyjä tutkimuskysymyksiä olisi mielekästä soveltaa myös huomattavasti laajempaan aineistoon. Tämän työn tuloksia tarkasteltaessa on myös otettava huomioon se, että aineisto on koostettu julkiseen levitykseen laadituista kirjoituksista, jolloin on mahdollista olettaa sen sisältävän tietyn määrän kirjoittajien taholla tapahtuvaa kuratointia. Työn menetelmä kuitenkin keskittyy juuri saatavilla olevaan aineistoon ja erityisesti hegemonisen isyyskäsityksen ideaaliin, jolloin mahdollisesti tapahtuneella kuratoinnilla ei siihen nähden ole kovin suurta merkitystä. Tämä aineiston ja menetelmän yhdistelmästä syntyvä lievä ongelma olisi mahdollista, jos ei kokonaan eliminoida, niin ainakin minimoida jatkotutkimusta tehtäessä sillä, että aineisto koostettaisiin esimerkiksi yhdistämällä toisiinsa haastatteluja ja niiden esitietolomakkeita. Aineiston kasvaessa ja muuttuessa huomattavasti tässä työssä käytettyä heterogeenisemmäksi saataisiin koottua kattavampi käsitys hyvään isyyteen

sisältyvistä tekijöistä, sekä yhteiskuntaluokan vaikutuksesta niihin. Laajemman aineiston pohjalta kerättyjä tietoja olisi myös mahdollista tätä työtä luotettavammin siirtää yleistettäväksi kansalliselle tasolle.

KIRJALLISUUS

- Aalto, I. (2004). "Perinteisestä uuteen? Isyyden muutoskertomusta purkamassa". Teoksessa Aalto, I., & Kolehmainen, J. (toim.). *Isäkirja: mies, vanhemmuus ja sukupuoli*. Tampere: Vastapaino, 65–87.
- Aalto, I. (2012). *Isyyden aika: historia, sukupuoli ja valta 1990-luvun isyyskeskusteluissa*. Jyväskylän yliopisto.
- Aalto, I. & Kolehmainen, J. (toim.). (2004). *Isäkirja: mies, vanhemmuus ja sukupuoli*. Tampere: Vastapaino.
- Anttila, A.-H., Kauranen, R., Launis, K., Ojajärvi, J., Bergroth, H., Lahikainen, L., Lamberg, E., & Mäkinen, K. (2016). *Luokan ääni ja hiljaisuus: Yhteiskunnallinen luokkajärjestys 2000-luvun alun Suomessa*. Tampere: Vastapaino.
- Bourdieu, P. (1984). *Distinction: A social critique of the judgement of taste*. Lontoo: Routledge.
- Bourdieu, P. (1986). "The forms of capital". Teoksessa Richardson, J. G. (toim.). *Handbook of theory and research for the sociology of education*. New York: Greenwood Press, 241–258.
- Broughton, T. L., & Rogers, H. (toim.). (2007). *Gender and fatherhood in the nineteenth century*. New York: Palgrave Macmillan.
- Butler, J. (2002). *Gender Trouble: Tenth Anniversary Edition*. London: Routledge.
- Carrigan, T., Connell, B., & Lee, J. (1985). Toward a New Sociology of Masculinity. *Theory & Society* 14(5), 551–604.
- Connell, R. W. (1996). *Masculinities*. Cambridge: Polity Press.
- de Graaf, N. D., & Flap, H. D. (1988). "With a Little Help from My Friends": Social Resources as an Explanation of Occupational Status and Income in West Germany, The Netherlands, and the United States. *Social Forces* 67(2), 452–472.
- Dibble, J. L., Hartmann, T., & Rosaen, S. F. (2016). Parasocial Interaction and Parasocial Relationship: Conceptual Clarification and a Critical Assessment of Measures. *Human Communication Research* 42(1), 21–44.

- Dimaggio, P., & Useem, M. (1978). Social class and arts consumption: The Origins and Consequences of Class Differences in Exposure to the Arts in America. *Theory & Society* 5(2), 141–161.
- Dollahite, D., Hawkins, A. & Brotherson, S. (1997). “Fatherwork. A conceptual ethic of fathering as generative work”. Teoksessa Hawkins, A. & Dollahite, D. (toim.). *Generative fathering. Beyond deficit perspectives*. Thousand Oak: Sage, 17–35.
- Ecover. (2021). *Join Our Clean World Revolution*. <https://www.ecover.com/> Luettu 28.09.2021.
- Eerola, P. & Mykkänen, J. (2014). *Isän kokemus*. Helsinki: Gaudeamus.
- Erola, J. (2010). *Luokaton Suomi?: Yhteiskuntaluokat 2000-luvun Suomessa*. Helsinki: Gaudeamus.
- Ervasti, H. (2010). “Yhteiskuntaluokat ja hyvinvointivaltio”. Teoksessa Erola, J. (toim.). *Luokaton Suomi? Yhteiskuntaluokat 2000-luvun Suomessa*. Helsinki: Gaudeamus, 147–165.
- Eilola, Jari (2002). ”Cuckoi päällä curjanacin; cana alla armaisnakin” – patriarkaalisuus, puolisoitten välinen suhde ja auktoriteetin muodostuminen. Teoksessa Einonen, P. & Karonen, P. (toim.). *Arjen valta. Suomalaisen yhteiskunnan patriarkaalisesta järjestyksestä myöhäiskeskiajalta teollistumisen kynnykselle (v. 1450–1860)*. Historiallinen arkisto 116. Helsinki: SKS, 100–127.
- Erikson, R., & Goldthorpe, J. H. (1992). *The constant flux: A study of class mobility in industrial societies*. Oxford: Clarendon.
- Esko, M. (1984). *Mies ja isyys: Perheen kehitysvaiheet ja isän muuttuva rooli*. Helsinki: WSOY.
- Forsberg, H. (2003). “Hajottavat ja koossapitävät tunteet”. Teoksessa Forsberg, H., Nätkin, R. (toim.). *Perhe murroksessa: Kriittisen perhetutkimuksen jäljillä*. Tampere: Gaudeamus, 86–120.
- Gershuny, J. (2005). Busyness as the Badge of Honor for the New Superordinate Working Class. *Social Research* 72(2), 287–314.
- Golden, J. C., & Jacoby, J. W. (2018). Playing Princess: Preschool Girls’ Interpretations of Gender Stereotypes in Disney Princess Media. *Sex Roles* 79(5–6), 299–313.

- Hatfield, E. F. (2018). Fatherhood Stereotypes and Cultural Expectations: Examining Modern Fatherhood through Coverage of the Women's March. *Florida Communication Journal* 46(1), 55–74.
- Helén, I. (2004). "Hyvinvointi, vapaus ja elämän politiikka: foucaultlainen hallinnan analytiikka". Teoksessa Rahkonen, K. (2004). *Sosiologisia nykykeskusteluja*. Helsinki: Gaudeamus, 206–236.
- Henz, U. (2019). Fathers' involvement with their children in the United Kingdom: Recent trends and class differences. *Demographic Research* 40, 865–896.
- Hobson, B. (2002). *Making Men into Fathers: Men, Masculinities and the Social Politics of Fatherhood*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Holt, D. B. (1997). Distinction in America? Recovering Bourdieu's theory of tastes from its critics. *Poetics* 25(2), 93–120.
- Huttunen, J. (1994) "Isyys ja miehisuus: isä perhepsykologisessa tutkimuksessa." Teoksessa Virkki, J. (toim.). *Ydinperheestä yksilöllistyviin perheisiin*. Helsinki: WSOY, 46–66.
- Huttunen, J. (1999). "Muuttunut ja muuttuva isyys." Teoksessa Jokinen, A. (toim.). *Mies ja muutos. Kriittisen miestutkimuksen teemoja*. Tampere: Tampere University Press, 169–193.
- Huttunen, J. (2001). *Isänä olemisen uudet suunnat: hoiva-isiä, etäi-isiä [i.e. etä-isiä] ja ero-isiä*. Jyväskylä: PS-kustannus.
- Hyssälä, L. (1992). *Health behaviour of a young family's father: A study of health behaviour of a young family's father, his transition to fatherhood and his role as a health educator conducted at maternity health care clinics and well-baby clinics: the Finnish family competence study*. National Agency for Welfare and Health: VAPK-publishing.
- Häggman, Kai. (1994). *Perheen vuosisata: perheen ihanne ja sivistyneistön elämäntapa 1800-luvun Suomessa*. Helsinki: Suomen historiallinen seura.
- Järvinen, K. (2010). "Keskiluokan pinnan alta". Teoksessa Erola, J. (toim.). *Luokaton Suomi?: Yhteiskuntaluokat 2000-luvun Suomessa*. Helsinki: Gaudeamus, 231–236.

- Kangas, E., Lämsä, A., & Jyrkinen, M. (2019). "Is fatherhood allowed? Media discourses of fatherhood in organizational life". *Gender, Work & Organization* 26(10), 1433–1450.
- Katajala-Peltomaa, Sari, ja Raisa Maria Toivo. 2009. *Noitavaimo ja neitsytäiti: naisten arki keskiajalta uudelle ajalle*. Jyväskylä: Atena.
- Kauranen, R. & Lamberg, E. (2016) "Hyvinvointi, työ ja häivytetty luokka pääministeri Jyrki Kataisen puheissa". Teoksessa Anttila, A.-H., Kauranen, R., Launis, K., Ojajärvi, J. (toim.). *Luokan ääni ja hiljaisuus: Yhteiskunnallinen luokkajärjestys 2000-luvun alun Suomessa*. Tampere: Vastapaino, 205–246.
- Keith, B. E., & Steinberg, S. (2017). Parental Sharing on the Internet: Child Privacy in the Age of Social Media and the Pediatrician's Role. *JAMA Pediatrics* 171(5), 413–414.
- Kivimäki, R. (2003). "Perhe tuli työelämään". Teoksessa Forsberg, H. & Nätkin, R. (toim.). *Perhe murroksessa: Kriittisen perhetutkimuksen jäljillä*. Helsinki: Gaudeamus, 186–201.
- Koivisto, T. (2021) *Info – Isyyspakkaus* <https://www.lily.fi/blogit/isyyspakkaus/about/>
Luettu 02.022021.
- Kolehmainen, Jani (2004). "Osallistuva isä – muuttunut mies?" Teoksessa Aalto, I. & Kolehmainen, J. (toim.). *Isäkirja. Mies, vanhemmuus ja sukupuoli*. Tampere: Vastapaino, 89–108.
- Kuipers, G. (2006). *Good Humor, Bad Taste: A Sociology of the Joke*. New York: De Gruyter.
- Laaksonen, S.-M., Matikainen, J., & Tikka, M. (toim.). (2013). *Otteita verkosta: Verkon ja sosiaalisen median tutkimusmenetelmät*. Tampere: Vastapaino.
- Lammi-Taskula, J. (2004). "Sukupuolijärjestelmä, vanhempainvapaat ja isät" Teoksessa Aalto, I., & Kolehmainen, J. *Isäkirja: Mies, vanhemmuus ja sukupuoli*. Tampere: Vastapaino, 167–192.
- Lamont, M., & Lareau, A. (1988). Cultural Capital: Allusions, Gaps and Glissandos in Recent Theoretical Developments. *Sociological Theory* 6(2), 153–168.

- LaRossa, R. (1997). *The modernization of fatherhood: A social and political history*. Chicago: University of Chicago Press.
- Li, Y., Savage, M., & Warde, A. (2008). Social mobility and social capital in contemporary Britain. *British Journal of Sociology* 59(3), 391–411.
- Lopez, L. K. (2009). The radical act of "mommy blogging": Redefining motherhood through the blogosphere. *New Media & Society* 11(5), 729–747.
- Lupton, D. (1997). *Constructing fatherhood: discourses and experiences*. London: Sage Publications.
- Mari, G. (2019). Is There a Fatherhood Wage Premium? A Reassessment in Societies With Strong Male-Breadwinner Legacies. *Journal of Marriage & Family* 81(5), 1033–1052.
- Moilanen, L., & Virtanen, S. (2010). Työn arvon muutos ja mielekkyys. *Työelämän tutkimus* 8(1), 26–41.
- Mykkänen, J. & Aalto, I. (2010). *Isyyden ihanteet, arki ja kokemukset - Raportti isyyden tutkimuksesta Suomessa*. Nuorisotutkimusseura ry.
<https://www.nuorisotutkimusseura.fi/julkaisut/verkkokauppa/verkkojulkaisut/351-Isyyden%20ihanteet> Luettu 20.09.2019.
- Mykkänen, J. (2010). *Isäksi tulon tarinat, tunteet ja toimijuus*. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.
- Mäkinen, K. (2016). "Maahanmuuttovastainen internet-aktivismi, uusliberaali ideaalikansalaisuus ja ylijäämäihmiset". Teoksessa Anttila, A.-H., Kauranen, R., Launis, K., Ojajärvi, J. (toim.). *Luokan ääni ja hiljaisuus: yhteiskunnallinen luokkajärjestys 2000-luvun alun Suomessa*. Tampere: Vastapaino, 247–276.
- Nätkin, R. (1997). *Kamppailu suomalaisesta äitiydestä: Maternalismi, väestöpolitiikka ja naisten kertomukset*. Helsinki: Gaudeamus.
- Oinas, T., Anttila, T. & Nätti, J. (2010). "Yhteiskuntaluokat ja ajankäyttö Suomessa". Teoksessa Erola, J. (toim.). *Luokaton Suomi? Yhteiskuntaluokat 2000-luvun Suomessa*. Helsinki: Gaudeamus, 107–123.
- Paajanen, P. (2006). *Päivisin leiväntuoja, iltaisin hoiva-isä: Alle 3-vuotiaiden esikoislasten isien näkemyksiä ja kokemuksia isyydestä*. Helsinki: Väestöliitto.

- Paasonen, S. (2013). "Ihmisiä, kuvia, tekstejä ja teknologioita". Teoksessa Laaksonen, S.-M., Matikainen, J., & Tikka, M. (toim.) *Otteita verkosta: Verkon ja sosiaalisen median tutkimusmenetelmät*. Tampere: Vastapaino, 34–48.
- Perälä-Littunen, S. (2004). Cultural images of a good mother and a good father in three generations. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.
- Petts, R. J., Shafer, K. M., & Essig, L. (2018). Does Adherence to Masculine Norms Shape Fathering Behavior? *Journal of Marriage & Family* 80(3), 704–720.
- Plantin, L. (2007). Different Classes, Different Fathers? *Community, Work & Family* 10(1), 93–110.
- Purhonen, S., Gronow, J., Heikkilä, R., Kahma, N., Rahkonen, K., & Toikka, A. (2014). Suomalainen maku: Kulttuuripääoma, kulutus ja elämäntyylien sosiaalinen eriytyminen. Helsinki: Gaudeamus.
- Ralph, D. (2016). 'Who should do the caring'? Involved fatherhood and ambivalent gendered moral rationalities among cohabiting/married irish parents. *Community, Work & Family* 19(1), 63–79
- Rantalaiho, M (2003). "Pohjoismaisen isyyspolitiikan isäkuva". Teoksessa Forsberg, H. & Nätkin, R. (toim.). *Perhe murroksessa. Kriittisen perhetutkimuksen jäljillä*. Helsinki: Gaudeamus, 202–227.
- Rose, N. (1990). *Governing the soul: The shaping of the private self*. London: Routledge.
- Saari, J. (2010). "Luokaton Eurooppa? Köyhyyden ja sosiaalisen syrjäytymisen luokkarakenne Euroopan unionissa". Teoksessa Erola, J. (toim.). *Luokaton Suomi?: Yhteiskuntaluokat 2000-luvun Suomessa*. Helsinki: Gaudeamus, 129–146.
- Saaristo, K., & Jokinen, K. (2004). *Sosiologia*. Helsinki: WSOY.
- Sayimer, İ., & Derman, M. R. (2019). Perspectives on Fatherhood and Manhood in New Media: A Narration Analysis of Polish, Turkish and British 'Daddy Blogs'. *Galatasaray Üniversitesi İletişim Dergisi* 31, 111–136.
- Schalin, L.-J. (1989). *Narsismin kohtaloita: Psykoanalyttisiä tutkielmia kateudesta, isättömyydestä ja vanhenemisesta*. Helsinki: Yliopistopaino.

- Segal, L. (2006). *Slow Motion; Changing Masculinities, Changing Men*. London: Palgrave Macmillan.
- Sevón, E. & Huttunen, J. (2004). "Isäksi naisten kertomuksissa ja vähän miestenkin". Teoksessa Aalto, I., & Kolehmainen, J. (toim.). *Isäkirja: mies, vanhemmuus ja sukupuoli*. Tampere: Vastapaino, 133–165.
- Shows, C., & Gerstel, N. (2008). Fathering, Class, and Gender: A Comparison of Physicians and Emergency Medical Technicians. *Gender & society* 23(2), 161–187.
- Siisiäinen, M. (2003). Yksi käsite, kaksi lähestymistapaa: Putnamin ja Bourdieun sosiaalinen pääoma. *Sociologia* 40(3), 204–218.
- Smith, K. (2020). Paternity Coaching During the Transition to Fatherhood. *International Journal of Evidence Based Coaching & Mentoring* 18, 88–101.
- Snarey, J. (1993). *How Fathers Care for the Next Generation: A Four-Decade Study*. Cambridge: Harvard University Press.
- Sosiaali- ja terveysministeriö. (2013). *Lapsi- ja perhepolitiikka Suomessa*. Helsinki: Sosiaali- ja terveysministeriö. <http://julkaisut.valtioneuvosto.fi/handle/10024/69914> Luettu 23.09.2019.
- Stokke. (2021). *Tripp Trapp® Chair*. <https://www.stokke.com/FIN/en-fi/highchairs/tripp-trapp/1001.html> Luettu 27.09.2021.
- Stolle, D. (2003). The Sources of Social Capital. Teoksessa Hooghe, M. & Stolle, D. (toim.). *Generating Social Capital: Civil Society and Institutions in Comparative Perspective*. Gordonsville: Palgrave Macmillan, 19–42.
- Suominen, J. (2013). "Historiallinen verkkotutkimus: Mieli, lähteet, kokonaisuus". Teoksessa Laaksonen, S.-M., Matikainen, J., & Tikka, M. (toim.). *Otteita verkosta: Verkon ja sosiaalisen median tutkimusmenetelmät*. Tampere: Vastapaino, 123–149.
- Takala, P. (2005). "Perheen muutos ja pohjoismainen perhepolitiikan malli". Teoksessa Takala, P. (toim.). *Onko meillä malttia sijoittaa lapseen?* Helsinki: Kela, 20–56.
- Tammelin, T., Näyhä, S., Laitinen, J., Rintamäki, H., & Järvelin, M.-R. (2003). Physical activity and social status in adolescence as predictors of physical inactivity in adulthood. *Preventive Medicine* 37(4), 375–381.
- Tolonen, T. (toim.). (2008). *Yhteiskuntaluokka ja sukupuoli*. Tampere: Vastapaino.

- Tuomaala, S. (2008). "Työteliäksi, miehiksi ja naisiksi – mutta miten? Jatko-opetus 1900-luvun jakautuneessa Suomessa". Teoksessa Tolonen, T. (toim.) *Yhteiskuntaluokka ja sukupuoli*. Tampere: Vastapaino, 148–174.
- Tuomi, J., & Sarajärvi, A. (2018). *Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi*. Helsinki: Tammi.
- Turtiainen, R. & Östman, S. (2013). "Verkkotutkimuksen eettiset haasteet: Armi ja anoreksia". Teoksessa Laaksonen, S.-M., Matikainen, J., & Tikka, M. (toim.) *Otteita verkosta: Verkon ja sosiaalisen median tutkimusmenetelmät*. Tampere: Vastapaino, 49–67.
- Tähtinen, J. (1992). *Miten kasvattaa pikkulapsia: kasvatusmoraliteetin ja -suuntausten lähtökohtien muutoksia Suomessa 1850-1989 suomenkielisten kasvatus- ja hoito-oppaiden sekä aikakauslehdistön ilmaisemana*. Turku: Turun yliopisto.
- Upright, C. B. (2004). Social capital and cultural participation: Spousal influences on attendance at arts events. *Poetics* 32(2), 129–143.
- Vuori, J. (2001). *Äidit, isät ja ammattilaiset: Sukupuoli, toisto ja muunnellat asiantuntijoiden kirjoituksissa*. Tampere: Tampere University Press.
- Vuori, J. (2004). "Isyyden mallit ja isien valinnat". Teoksessa Aalto, I. & Kolehmainen, J. (toim.). *Isäkirja. Mies, vanhemmuus ja sukupuoli*. Tampere: Vastapaino, 29–63.
- Wohlwend, K. E. (2012). 'Are You Guys Girls?': Boys, Identity Texts, and Disney Princess Play. *Journal of Early Childhood Literacy* 12(1), 3–23.
- Yesilova, K. (2008). "Onnellinen perhe asuu tiilitalossa. Yhteiskuntaluokista keskimääräiseen hyvinvointiin". Teoksessa Tolonen, T. (toim.). *Yhteiskuntaluokka ja sukupuoli*. Tampere: Vastapaino, 101–121.